RICK MOODY

Furtuna de gheaţă

Traducere din engleză şi note de
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

Colecţia Raftul Denisei
Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

Editura HUMANITAS, 2008

———————————————————

Titlul original:

RICK MOODY
THE ICE STORM

Copyright © 1994 by Rick Moody

———————————————————

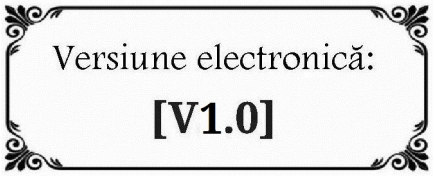

———————————————————

Corectură [V1.0]: ianuarie 2017

———————————————————

Hiram Frederick Moody s-a născut în 1961 la New York.

Studiază literatura engleză la Brown University, cu Robert Coover şi Angela Carter, apoi obţine un masterat în *creative writing* la Columbia University.

Imediat după absolvire, se internează la dezintoxicare din cauza problemelor cu alcoolul şi drogurile, pe care le are de la cincisprezece ani. Se angajează apoi redactor la prestigioasa editură Farrar, Straus and Giroux.

Debutează în 1992 cu romanul *Garden State*, câştigător al Pushcart Editor's Choice Award, căruia îi urmează *Furtuna de gheaţă (The Ice Storm*, 1994), *Purple America* (1996), *The Diviners* (2005).

Rick Moody a mai publicat trei volume de povestiri: *The Ring of Brightest Angels Around Heaven* (1995), *Demonology* (2001), *Right Livelihoods* (2001) şi o carte de memorii, *The Black Veil: A Memoir with Digressions* (2002).

Scriitorul, care a predat *creative writing* la State University of New York şi la Bennington College, a mai primit Aga Khan Prize şi Addison Metcalf Award. În 2000 i s-a acordat Guggenheim Fellowship. Proza scurtă şi eseurile sale au apărut în *The New Yorker, Esquire, Paris Review, Harper's* şi *Grand Street*.

Kick Moody este de asemenea muzician, membru al trupei folk Wingday, şi textier al trupei One Ring Zero.

Lui Hy, Peggy,
Mereditb şi Dwight

1

Aşadar, daţi-mi voie să vă prezint această comedie despre o familie pe care am cunoscut-o în anii adolescenţei. Am şi eu un rol în povestea asta, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu bârfitorii, dar o să vă dau mai multe detalii pe parcurs.

Mai întâi: camera de oaspeţi, cu acea neglijenţă ordonată a tuturor camerelor de oaspeţi. Benjamin Paul Hood – tatăl, în cele ce urmează – în camera de oaspeţi. În casa lui Janey şi Jim Williams, aflată pe aceeaşi stradă ca şi locuinţa confortabilă a lui Hood. În cea mai agreabilă şi mai calmă, în aparenţă, dintre suburbii. În cel mai prosper stat din nord-est. În cea mai îmbelşugată ţară de pe pământ. Ziua Recunoştinţei abia trecuse, fiind iute dată uitării. Mai erau trei ani până la acea isterie comercială, bicentenarul.

Nu exista robotul telefonic. Nici apeluri în aşteptare. Nici identificarea apelantului. Nu existau compact-discuri sau discuri laser, nici holografie, televiziune prin cablu sau MTV. Nici cinematografe multiplex, procesoare de text, imprimante laser sau modemuri. Nici realitate virtuală. Nici vorbă de marea teorie unificatoare sau abonamente la companii aeriene, motoare cu injecţie sau turbo, sindrom premenstrual, centre de reabilitare sau Copiii Adulţi ai Alcoolicilor. Nici codependenţă. Nici punk rock, nici post-punk, nici hardcore sau grunge. Nici hip-hop. Nici Sindromul Imunodeficienţei Dobândite, nici Virusul Imunodeficienţei Umane sau misterioasele boli asemănătoare cu SIDA. Nici viruşi de computer. Nici donare, inginerie genetică, biosfere, fotocopiere color sau copiere desktop şi, mai ales, nici

9

vorbă de transmisii de date prin fax. Fără perestroika şi fără Piaţa Tiananmen.

Multe ţineau de trecutul recent. Jimi Hendrix, Janis Joplin şi Jim Morrison ţineau de trecutul recent. Patru morţi în Ohio1, unul în Altamont2. Nixon expediase arme către Israel pentru războiul din ’72, dar s-o luăm încet, încet. Convorbirile de Pace de la Paris trenau; Kissinger devenise secretar de stat – în septembrie. (în 1972, nu s-a acordat Premiul Nobel pentru Pace.) China fusese primită în ONU; Nixon se dusese acolo în vizită.

În trecutul recent, clădirile de la Columbia şi Berkeley şi celelalte fuseseră deja ocupate şi abandonate. Acum Abbie Hoffman3 se ascundea de autorităţi. Acum Jerry Rubin scria pentru *New Age Journal.* Angela Davis fusese achitată. Membrii

trupei Beatles înregistrau albume solo. Războiul din Cambodgia neutră se încingea. (Khmerii Roşii aveau să cucerească Phnom Penh-ul. Lon Noi urma să fie în curând detronat.)

Criza energetică era în plină derulare. Rose Mary Woods4 tocmai *ştersese din greşeală* optsprezece minute şi jumătate dintr-o conversaţie care urma să constituie probă la proces. (Casa Albă a dat publicităţii o fotografie: Woods ridicând receptorul telefonului în vreme ce, cu un gest absent, apăsa cu piciorul pedala de ştergere.)

Totuşi, nimic din toate astea – nici scandalul Watergate şi paleta lui de ipocrizie, coerciţie şi spionaj, nici *Pescăruşul Jonathan Livingston,* care tocmai fusese ecranizat, nici analiza tranzacţională sau terapia Gestalt – nu tulbura mintea sangvină şi raţională a lui Benjamin Hood. Hood

1 Patru studenţi protestatari au fost ucişi de Garda Naţională din Ohio în 1970.

2 Localitatea în care, în 1969, a avut loc un concert Rolling Stones soldat cu numeroase violenţe.

3 Anarhist, activist social şi politic american, fondator al Partidului Internaţional al Tineretului („Yippies”), alături de Jerry Rubin.

4 Secretara personală fidelă a lui Richard Nixon.

10

îşi aştepta fericit amanta. În camera ei de oaspeţi. În acele vremuri întunecate.

Billy Jack era cel mai popular film al anului.

Cu mişcări imperioase, Janey Williams părăsise camera de oaspeţi ca să-şi fixeze diafragma. Cu mişcări imperioase. Cu o nuanţă subliminală, insinuantă, de ceva ce aducea a resentiment. Era nota stridentă din cântecul suav al întâlnirii lor amoroase, dar Hood n-o remarcă. În mintea lui era următorul gând: cu toate inovaţiile astea, când era atât de simplu să foloseşti pilula contraceptivă, iar steriletul era cât se poate de sigur, de ce să persişti în folosirea acelui tampon de cauciuc?

Ei bine, întârzierea sporeşte plăcerea, lăsând să se nască fantasme lubrice şi agreabile.

Plapuma din flanel ecosez de pe patul din camera de oaspeţi era răvăşită de recenta încleştare a copiilor din vecini. O încleştare amoroasă, îşi zise Hood, o hăituială şi o pipăială de adolescenţi. Draperiile diafane, albe, din camera de oaspeţi atârnau fără vlagă, ca bretonul unei şcolăriţe triste. Sertarele comodei erau goale, afară de-un bulgăre de naftalină care se rostogolea de colo-colo şi o cutie veche cu canule de unică folosinţă. Mobila din camera de oaspeţi îi amintea lui Hood – în timp ce deschidea şi închidea la loc sertarele – de piesele disparate de butaforie din studiourile de televiziune. Erau lucruri urâte şi trecătoare. Carpeta miţoasă, de exemplu, avea culorile muştar şi verde de pădure. Ascundea rămăşiţe de brânză şi firimituri de biscuiţi insipizi. Se poate ca vinovat pentru lucrul ăsta să fi fost chiar el.

Căci mai avusese o întâlnire cu Janey.

Pe măsuţa de lângă pat, o sticlă perfectă de votcă finlandeză perfectă strălucea perfect. Fusese în casa asta de-o sută cincizeci de ori, de când soţii Williams se mutaseră aici. De-o sută cincizeci de ori căutase acest refugiu, refugiul camerei de oaspeţi. Era recunoscător şi totodată ruşinat. Îşi dorea să fi rămas în capătul străzii, acolo unde locuia. Dar era neajutorat când îl apuca mâncărimea. Aceasta era una dintre

11

explicaţiile pe care le avea. Se simţise singur chiar şi în braţele soţiei lui, singur în mulţime, singur în timpul şedinţelor, singur în timp ce arunca mingi de tenis câinelui, singur când juca *Operation* cu copiii lui. Se simţise singur în timpul conversaţiilor de navetişti, singur în timpul discuţiilor intime cu vechi colegi de facultate, din aceeaşi frăţie. Tatăl lui, care trăia singur în New Hampshire, îl făcea pe Hood să se simtă singur. Peisajul aspru de noiembrie îl făcea să se simtă singur. Doar Janey, din motive pe care Hood era puţin probabil să le analizeze, îl distrăgea de la această izolare. Era conştient că are de-a face cu o situaţie temporară, dar se simţea îmboldit s-o exploreze.

Era mai mult de-atât. În oglinda de deasupra comodei, arăta bine pentru patruzeci de ani. Aproape patruzeci... în martie, la anul. Ia stai un pic. Pielea îi era întinsă peste ditamai burtoiul. Ca şi cum cineva întinsese un ambalaj contractil de celofan peste tânărul Benjamin Hood, cu carnea flască încă de pe-atunci. Arăta şifonat şi plin de pete. Avea nevoie de o peliculă de luciu. Părul îi cădea. Îl purtase scurt toată viaţa – de fapt, nu-l văzuse niciodată –, iar acum dispăruse. Ochelarii stăteau cocoţaţi pe nasul lui mic şi coroiat ca un copac ramificat şi uscat pe un afloriment de granit. Ochii lui minusculi aveau culoarea antigelului. Ei da, era respingător la vedere. Semăna cu un patron de firmă funerară îmbătrânit în funcţie sau cu un vânzător şarlatan de proprietăţi cu vedere la mare. Ştia asta. Încerca să-şi compenseze defectele prin bunătate şi fidelitate. Încerca.

Erecţia lui slăbea. Tocmai acum. Arma lui de persuasiune bătută-n pietre scumpe se topea acolo unde fusese mai îndrăzneaţă, în dreptul boxerilor.

Cândva, visele sale fuseseră cântece. Se visa un baladist al făgăduinţei şi oportunităţii. Subteranele industriei financiare erau ale *lui.* Cândva fusese ca o iepşoară înaintea primei curse, ca un cadet înaintea invaziei. Avansase în direcţia viselor sale. Dar, prin 1973, dorinţa îl surprindea în momente cât se poate de nepotrivite: în timpul transmisiilor televizate

12

ale masacrelor din Asia de Sud-Est, în timpul meciului-revanşă dintre Joc Frazier şi Cassius Clay, când Archibald Cox1 a fost concediat, când Thomas Eagleton a

recunoscut că fusese supus unui tratament cu electroşocuri2.

Hood nu se afla aici, în camera de oaspeţi, pentru că se parfuma, pentru că era voios sau pentru că răspândea bună-dispoziţie. După părerea lui, se afla aici fiindcă atingerea sa putea fi crudă. Era masculin, magic şi mistic. Era un spadasin. Janey Williams îi scosese la iveală aceste calităţi. Să ai o amantă e ca şi cum ai descoperi, ca agnostic, consolările oferite de religie. E ca şi cum ai avea o cădere nervoasă şi ai bea o tărie chiar în clipa în care ceasul bate ora patru. Nu simţea nicio nevoie să sondeze noi căi de a face amor acum că ieşise din starea de renunţare la dragoste. Nu era câtuşi de puţin nevoie să-şi manifeste *latura feminină.* Prefera poziţia clasică. Janey îl dorea aşa cum era. (Şi îi auzea acum paşii coborând scara. Poate căuta o bomboană, ca să i-o strecoare în gură în timp ce făceau dragoste.)

Aşadar, avea puţină încredere. Puţină încredere nu era cine ştie ce, dar era ceva. Încrederea nu-l copleşise niciodată. Hood era plin de angoase. Şi de spaime. Orice schimbare a mediului înconjurător – falimentul firmei Bob’s Stationery din oraş, spre exemplu, sau mutarea lui Bruce Abrams la cine ştie ce filială îndepărtată a firmei Shackley and Schwimmer

— Îl umplea de angoasă. Micile eşecuri ale vieţii îl aduceau, inexplicabil, în pragul lacrimilor, deşi reuşea întotdeauna să se tragă înapoi de pe buza acelei prăpăstii. Reuşea să vadă că dorinţa devenise un lucru subtil şi straniu în toţi anii

1 Procuror special în cazul Watergate, A. Cox a fost concediat în 1973, la cererea lui Richard Nixon, iritat de insistenţa cu care procurorul cerea înregistrările audio secrete de la Casa Albă.

2 în 1972, Eagleton a candidat din partea democraţilor la postul de vicepreşedinte al Statelor Unite, împreună cu George Megovern (pentru preşedinţie). Recunoaşterea tratamentelor la care a fost supus a atras retragerea sa din cursa electorală.

13

scurşi. Dorinţa nu mai avea ca obiect sânii mari, în bustiere Cross Your Heart. Acum se născuse vânătoarea de confort.

Acesta era probabil momentul potrivit ca să-şi prepare o băutură.

Din pricina anxietăţii, suferea de următoarele: o eczemă uşoară, care i se întindea pe tot corpul, mai ales iarna, şi-i colora pielea într-un portocaliu pestriţ; hemoroizi, fiindcă nu avea un bun tranzit intestinal decât după o zi liniştită la serviciu, ceea ce i se întâmpla rar în ultima vreme; ulcer duodenal, pe care-l trata cu doze generoase de antiacide şi consumând cu precădere alimente *albe* (orez, terci de ovăz, cereale fierbinţi *Cream ofwheat,* cartofi, când şi când câte-un pahar cu lapte sau o bucată de brânză); umflături ale picioarelor despre care credea că sunt manifestări ale gutei; mărirea sesizabilă a ficatului şi pancreasului; şi afte.

Cel mai mult suferea din cauza aftelor. Însuşi instinctul de supravieţuire al

celulelor sale părea să fi cedat în pliurile moi ale gurii. Celulele din acea zonă nu mai aderau una la alta; deschideau crăpături şi le lăsau deschise. Aftele îl chinuiau permanent pe Hood. Adesea i se întâmpla să aibă două, trei pe săptămână. De câteva ori, avusese mai mult de o duzină *în acelaşi timp.* Cele mai memorabile asemenea ocazii au fost: (1) în al doilea an petrecut la internat, (2) în săptămânile de colegiu de după despărţirea de Diana Olson, înainte de a începe să iasă în oraş cu colega ei de cameră, acum soţia lui, Elena O'Malley, şi (3) în timpul Postului Mare din 1971, când renunţase la tutun, cofeină şi alcool.

Benjamin Hood se considera un recordmen printre cei afectaţi de afte bucale. Avea afte pe buze, în fundul gâtului, pe limbă. Avea unele lungi şi înguste pe gingii, care arătau ca nişte canale de irigaţie.

Citrice, ketchup, condimente – toate erau contraindicate. La fel şi actul vorbirii.

Da, în spatele acestei afecţiuni era un imbold tainic, pe care Hood putea să-l desluşească. Imprecizia discursului, cu improvizaţiile şi invenţiile lui riscante – cel mai bine era

să se scutească pe sine şi pe aftele sale de toate conversaţiile regretabile. Oare nu renunţase în tinereţe la cariera de crainic radio pentru lumea mai concretă a analizei financiare? Oare nu limbajul, cu sentimentul pe care i-l dădea, de rudă vitregă, îi rănise în halul asta gura?

Ridicol. Îşi amintea de prima aftă, apărută cândva în toiul celui de-al Doilea Război Mondial şi care n-avusese nimic de-a face cu vorbitul în clasă sau cu a fi văzut fără a fi auzit. Absolut nimic de-a face cu vorbitul. Descendenţa lui de yankeu, asta era. Născut dintr-un lung şir de fermieri care petreceau după-amiezi întregi pe verandă fără să adreseze un cuvinţel celor apropiaţi, dintr-un lung şir de yankei care erau în stare să invite orice necunoscut în casa lor de Ziua Recunoştinţei şi să se întindă la vorbă, nu o dată.

Pur şi simplu nu avea chef să vorbească.

Unde era Janey? Trecuse de patru. Se lăsa amurgul. Anxietăţile începeau să vocifereze înăuntrul lui. Leacurile pentru afte, leacuri de şarlatan, genul de chestii mistice amerindiene pe care i le-ar fi putut sugera soţia lui – lecitină, culturi de bacterii din iaurt, vitamina B12 în doze mari, alune, citrice, rugăciuni la Sfântul Cristofor. Le enumeră pe toate în timp ce evalua creşterea, în tranzacţiile lejere, a acţiunilor de divertisment pe care le avea de analizat pentru Shackley and Schwimmer.

Soţii Williams se mutaseră aici cam în perioada în care fiul său, Paul, plecase la şcoală. Cu trei ani în urmă? Copiii familiei Williams – Sandy, treisprezece ani, şi Mikey, paisprezece – erau puţin mai mici decât Paul şi Wendy, care aveau şaisprezece, respectiv, paisprezece ani, însă oricum erau cu toţii prieteni. Ceea ce

nu însemna că Hood era de acord cu asta. Copiii lui Janey nu erau o companie potrivită pentru ai lui. Mike era un băieţel şters, cu un aer sinistru, graţios ca o bâtă de baseball din aluminiu. Iar Sandy era de-a dreptul înfricoşător. Un cinic intrigant şi reticent. Sandy vindea răspunsuri incorecte la testele de mate doar aşa, ca să se distreze. La maturitate, avea să deţină una din prăvăliile alea unde

15

găseai microfoane pentru interceptări telefonice, telescoape de mare precizie şi alte dispozitive de supraveghere. Avea să se-apuce de băut şi să-i urmărească pe vecini masturbându-se.

Jim Williams, tatăl lor, nu făcea nimic deosebit. Munca lui consta întru totul în ţeserea unor planuri de investiţie imature, din categoria celor care impuneau suspendarea benevolă a neîncrederii. Williams se număra printre primii investitori în afacerea fulgilor de polistiren expandat folosiţi la ambalarea obiectelor fragile şi a dispozitivelor video cu care marii atleţi puteau să-şi analizeze singuri performanţele. Mai ales cu acest produs, Williams părea să fi *definit o nevoie.* Asimilase cu entuziasm chestiile învăţate la şcoala de business. Aparatul video îi generase atât capital, cât şi notorietate. Williams aducea acasă atleţi faimoşi, ca Seaver şi Koosman, ca să-i cunoască pe băieţii lui. Puştimea din cartier bântuia pe stradă, pe bicicletele Schwinn Typhoon cu şa în formă de banană, ca să urmărească evoluţia superstarurilor.

Lenea profesională a lui Williams nu părea să deranjeze pe nimeni în afară de Benjamin. Hood credea în călăreţii aspri de descendenţă New Haven, în acei cavaleri căutători ai Sfântului Graal, legendari capi de familie a căror dominaţie era marcată mai ales, chiar dacă nu în întregime, prin intimidare. Jim Williams, pe de altă parte, şi-a cumpărat şervete Marimekko. A mai cumpărat un pat cu saltea cu apă şi un sedan Cadillac. Avea temperament de golden retriever – genul bălos, dar simpatic însă, în acelaşi timp, era un mincinos, un colportor de poveşti pescăreşti. Aşa cum povestea chiar el, Williams navigase prin apele învolburate ale anului 1973 şi i se păruse că-s doar nişte vaduri pitoreşti. Nu avusese niciodată ghinion. Nu avusese niciodată o zi proastă.

Dar crima lui de căpătâi era faptul că nu-şi preţuia nevasta.

Jim Williams. Un ins cumsecade.

Votca era un catalizator al acestei litanii răzbunătoare. Hood se uita la pantalonii atent împăturiţi, la puloverul din lână în carouri – erau aşezate pe fotoliul de răchită de sub

16

fereastră şi se întreba dacă n-ar fi mai bine să se îmbrace, poate că Janey ar fi vrut să-l poate dezbrăca din nou, până la piele. *Poate că asta era. Ca un fel de joc*

erotic. Fireşte. Ca adolescenţii care vin la o partidă de pocher pe dezbrăcate purtând treisprezece straturi de haine. Hood nu s-ar fi convertit la nudism – oricum nu erau plaje de nudişti în Fairfield County –, dar îi plăcea jocul.

Nu se cădea niciodată să-ţi compari soţia cu amanta, pentru că soţia câştiga întotdeauna, aşa cum clasicii erau mai buni, aşa cum primele piese de jazz aveau nuanţe pe care niciun alt cântec nu le avea. Totuşi, efemerele refrene îl bântuiau pe Hood. Uneori, ele articulau un întreg sezon de necazuri la birou. Alteori, tristeţea unei căsnicii aflate în impas. Singurătatea lui. Pe urmă, viorile se amplificau în pasajul de legătură şi, până la urmă, cântecele alea nu mai erau chiar aşa de rele. El şi soţia lui se potriveau foarte bine, zău aşa. De exemplu, în renunţarea cu desăvârşire la orice contact intim. Nu mai făceau dragoste. De aproape doi ani, nici nu le mai trecuse prin minte.

Familia, ce încrengătură de legături putrede! Stalin lua copiii de la părinţii lor şi îi creştea ca pe nişte apărători ai statului. Iubirea, conform preceptelor din cărticica roşie a lui Mao, nu era un pretext pentru a procrea. Aceste abordări ale problemei nu erau chiar aşa de îngrozitoare. Aici, în nord-est, poţi să fugi cu amanta şi totuşi să-ţi iubeşti nevasta. Pentru că încă n-ai apucat să-ţi oblojeşti amanta bolnavă, iar ea nu te-a văzut plângând într-o criză de furie sau lovindu-ţi băiatul. Şi n-a ajuns să se plictisească ascultându-ţi cele două luări de poziţie filosofice precar articulate (şi anume că o perioadă petrecută în slujba naţiunii clădeşte caracterul şi că niciun bărbat n-ar trebui să mai predea vreodată la un liceu), nici nu ţi-a descoperit întâmplător ura ascunsă faţă de anumite grupuri etnice. Cu timpul totuşi, ea şi soţia ta ajung să semene – poate chiar se împrietenesc. Atunci te îndrăgosteşti de o nouă amantă.

17

Elena fusese timidă, frumoasă, stoică şi sclipitoare. Ştia asta aşa cum ştia că anumite filme erau nemaipomenite fiindcă le adorase în tinereţe. Acum, chiar dacă adormea în timp ce aceleaşi filme rulau la televizor, încă le iubea. Elena fusese o femeie timidă, sclipitoare, frumoasă şi cu care era imposibil să vorbeşti.

La o petrecere din 1956, la care cânta o trupă acceptabilă de jazz, cu un toboşar celebru de prin partea locului, o petrecere în timpul căreia conversaţia lâncezea şi se împiedica şi nimeni nu părea să calce pe podea la momentul potrivit, iar Benjie Hood îşi îneca în băutură regretele pricinuite de eşecul relaţiei sale amoroase cu Diana Olson – fata era în aceeaşi încăpere şi dansa cu un alt tip –, în vreme ce amestecul de ploaie rece şi fulgi de zăpadă se abătuse asupra întregii regiuni din jurul Bostonului, Hood îşi împăturise mai întâi haina de la costum. Poate că nu chiar de seara aceea îşi aducea el aminte acum, poate că erau doar poveştile despre seara aceea, însă oricum se ataşase de acele poveşti. Le spunea şi le tot spunea.

Elena părea să fi recunoscut în el ceva din prima clipă, îşi zisese el, şi era ceva ce

nu-i plăcuse. Asta o întărâtase. Tot ce ascundea Hood – remuşcări, afte, lipsa aptitudinilor sportive – era transparent pentru Elena. Poate că auzise câte ceva de la Diana.

Ritualurile complicate ale civilizaţiei s-au îndepărtat de el, lăsându-l de îndată descoperit în faţa grijii ei. N-o putea ascunde. De prea multe ori se mutase de la o şcoală elementară la alta. Căzuse de pe un pod de cale ferată în apele repezi ale unui râu, pe când era purtat în braţe de tatăl său. Aproape că se înecase. Părinţii lui se despărţiseră urât. Îi spusese toate astea. Nu-şi mai amintea ce poveste invocase. Nu-şi mai amintea prea bine amănuntele, exceptând o cameră întunecoasă, plină de fum, căldura ţesăturii de tweed, excesul de zel al toboşarului, ritmul accelerat al unei noi idile.

„Ar trebui să citeşti...” au fost primele cuvinte pe care i le adresase Elena. Nu ştiu ce autor mistic. Emanuel

18

Swedenborg. Sau Madame Blavatsky. A spus-o zâmbind frivol, aşa cum alţii ţi-ar face cu ochiul şi ar spune „Frumoasă cravată!” A urât-o pentru asta; a urât-o pentru că îi invocase un nume. Dacă Elena ar fi fost bărbat, Hood i-ar fi scuipat votca în faţă. Cu toate astea, era adâncit în conversaţie, trăncănind ca beţivii. Vorbind din nou despre podul acela de cale ferată. Nu se simţea în largul lui alături de ea şi asta a părut să fie o condiţie de la bun început.

Ceilalţi membri ai frăţiei treceau întâmplător pe-acolo, intrând şi ieşind din discuţie. Dansurile treceau. Solouri lungi de clarinet. Toboşarul le smulgea aplauze tuturor. Toboşarul se arunca asupra tobelor ca şi cum povestea acelei seri, povestea acelei petreceri, era responsabilitatea lui. Ca şi cum voia să se asigure că trece prin fiecare stare de spirit a percuţiei, prin fiecare culoare tonală, înainte ca seara să se încheie. Era o cursă împotriva măsurilor muzicale. Orice se putea întâmpla în lume, îi spunea Hood viitoarei lui soţii. Profituri şi pierderi. Comunism şi capitalism. Nu avea nici cea mai mică importanţă. Putea să fie admis în programul de perfecţionare de la Chase Manhattan sau First Boston Bank sau putea să fie respins. Crestăturile de pe un harpon de vânat balene, decăderea nord-esticilor, plictiseala din timpul vânătorii de raţe – nu se putea decide asupra cărui subiect să-şi dea cu părerea mai întâi. Tot ce conta era o maşină trăsnet şi o fată căreia nu-i era teamă să poarte pantaloni largi şi să fumeze.

Elena n-a spus nimic. Era la fel de uşor de „citit” ca un tratat german de teologie. Dar nici nu l-a mustrat. N-a pomenit nimic despre greutatea lui şi nici nu i-a ciufulit părul. I-a frânt inima până la urmă, prin felul cum stătea acolo şi asculta, în vreme ce el turuia întruna despre lucruri pe care nu voia să le spună.

Aşa a priceput Hood că dragostea e apropiată de îndatorare. Pentru reglarea acestei datorii, el s-a căsătorit cu Elena O’Malley. Familia a fost o idee nefericită pe

care a îmbrăţişat-o pentru că, în vremurile acelea, nu existau alte
19

idei. Era graniţa unui mic univers şi nimeni nu ştia ce se află dincolo de ea. Ani întregi au fost seri în care monotonia căsătoriei îl uluia, în care simpla repetiţie îl liniştea aşa cum nu mai reuşise nimic altceva vreodată. Apoi, această perioadă s-a încheiat. Avea doi copii, o casă şi o maşină de tuns iarba, un *station-wagon* Pontiac, cu imitaţie de furnir din lemn pe părţile laterale, un Firebird nou şi un labrador retriever pe care-l chema Daisy Chain.

Îşi iubea soţia şi copiii şi ura tot ce le dovedea existenţa. Gălăgia copiilor şi liniştea înfiorătoare de după, care prevestea – întotdeauna, de fiecare dată – spargerea vreunui suvenir de familie sau vreun accident, îi storceau viaţa din el, puţin câte puţin. Nu scăpa nicio clipă de griji. Fiul său, Paul, se scobise în năsuc şi-şi dusese ostentativ mâna între picioare, în public. Fiica lui îşi arătase părţile intime unui băiat la clubul sportiv. La salariul pe care-l avea, orice viaţă era posibilă, dar asta era cea pe care-o ducea. Trecuseră şaptesprezece ani de când o cunoscuse pe soţia lui, iar peste alţi şaptesprezece, va fi în 1990, iar fiul lui va împlini treizeci şi trei de ani, în vreme ce el va avea cincizeci şi şase. Până nu demult, crezuse că vârstnicii se născuseră aşa, lipsiţi de noroc. Acum ştia cât de lină era acea transformare. Fiul lui va fi acolo, ca să-i aducă aminte. În 1996, Paul va avea vârsta lui actuală, treizeci şi nouă de ani, în vreme ce el va avea şaizeci şi doi, cât avusese mama lui atunci când murise. Soţia lui va avea şaizeci de ani şi va fi remarcabil de scheletică. Se va duce în mod regulat la biserică.

— Janey!

Hood îşi puse pe umeri cămaşa elegantă, de culoarea somonului, cu vârfurile gulerului prinse cu nasturi. Băgă în buzunar o balenă de guler rătăcită. A cui? A lui? într-o mână, sticla, în cealaltă, paharul cu băutură. Votca. Un porumbel îndurerat se tânguia în spatele casei. O maşină trecu pe Valley Road. Hood era trist. Deschise uşa. În capul scării, o strigă pe nume. Janey îl asigurase că nu era nimeni acasă, că Mikey şi Sandy îşi petreceau noaptea cu nişte prieteni -
20

comiţând acte de vandalism, probabil, sunând la uşile oamenilor şi rupând-o la fugă –, iar Jim era plecat în oraş pentru o săptămână. Totuşi, lui Hood i se păru că aude nişte voci.

Se întoarse iute în camera de oaspeţi şi se aşeză în fotoliul incomod din răchită. Îşi trase fermoarul la pantaloni şi-şi puse ciorapii în picioare.

Se căsătorise cu Elena, avuseseră copiii în ’57 şi ’59, schimbaseră case şi schimbaseră maşini. Ca să-şi permită maşina de familie, Corvair, în ’63, Hood fusese obligat să dea la schimb Jaguarul pe care-l avusese în colegiu. Acum totul se baza

pe criterii economice. Sau poate că îi scăpase subtilitatea sentimentului care se ascundea sub criteriile economice. Dincolo de matematică. Câştiga 48 000 de dolari pe an, în afară de prima anuală. Veniturile din acţiunile deţinute de Elena, 3 600 de dolari; veniturile din propriile investiţii, majoritatea păguboase, ceva mai puţin. Conturi de economii. Venituri comune. Alocaţie de masă la şcoala publică. Ambarcaţiune cu motor. Asigurare de viaţă. (Tatăl lui vânduse asigurări.)

De-atunci, îşi tot dorise o altă maşină sport. Iar primii muguri adulterini au înflorit chiar în zonă. Mai banal de-atât nici că se putea. La drept vorbind, o agăţase la petrecerea de Crăciun de la birou. Pe femeia aia. Nu la petrecerea de Crăciun pentru familişti, la care îi ducea pe copii când erau mici, ci la o petrecere între birouri.

Beţia dădea evenimentului o aură de necesitate, un aer de teamă şi nevoie. Simţea că *trebuie* să-i spună lucruri superficiale şi plictisitoare femeii aceleia. N-a fost nimic surprinzător în felul în care i-a complimentat *balcoanele* şi *poponeţul.* S-a coborât în vulgaritate aşa cum un uliu se aruncă asupra unei hălci de carne putredă. S-a ghiftuit cu propria stare de disconfort. Şi-a vărsat pe el un pahar de vin, în timp ce încerca să danseze rock’n-roll, pata de pe cămaşa albă arătând ca o rană la piept.

Avusese intenţii cât se poate de serioase s-o ducă acasă cu maşina la apartamentul ei din Village, apoi s-o ia spre

21

nord, pe unul dintre bulevarde. Fusese un gând prioritar în mintea lui. În loc de asta, s-a pomenit în jalnicul lui Volkswagen Karmann-Ghia, luând-o prin partea vestică pustie a Manhattanului, printr-o zonă plină de prostituate şi localuri de striptease, prin cartierele industriale bântuite ale oraşului. A tras maşina pe dreapta, în zona în care se ambala carne. În faţa unei rampe de încărcare. A început să-i spună poveşti, istorii inventate, despre un trecut plin de veselie, de farse între membrii frăţiei şi de sex în maşini scumpe. Apoi, pur şi simplu şi-a pus faţa în poala ei, chiar între picioarele ei. Nasul şi obrajii lui se frecau de fusta ei din lână. A început să lingă punctul imaginar unde s-ar fi putut concentra toată dezonoarea pe care se credea capabil s-o îndure.

— Ben, a spus ea. Fie-ţi milă de mine! Nici nu sunt în stare să merg drept. Haide...

Totuşi, el nu voia să-i vorbească. Trăgea de lenjeria de sub fustă. Încă mai era transpirată de la dans şi îi simţea mirosul. Fata a suspinat. Luminile maşinilor care treceau aveau o regularitate de metronom. Se strecură pe după schimbătorul de viteze şi frâna de mână ca să ajungă cu faţa între picioarele ei. Fundul lui îmbrăcat în pantaloni cu dunguliţe fine ajunsese deasupra volanului. Se străduia din răsputeri să se simtă prost. Nu conta că fata nu făcuse baie în dimineaţa aceea; ei doi aveau

acum o înţelegere. Curând, ea începu să-şi respecte obligaţiile. Gemea uşor, parcă protestând. Nu mai auzise ceva asemănător. Ai fi zis că-i o rândunică prinsă de-o pisică într-un şopron.

— Ben, Ben... a şoptit ea. Hai să mergem! Nu e locul potrivit. Ştii doar...

S-a prefăcut că înţelege *pe bancheta din spate.* Hood a lovit-o cu capul de oglinda retrovizoare în timp ce încerca s-o mute în spaţiul de depozitare îngust din spatele scaunelor. Aproape că-l podidiseră lacrimile, deşi era hotărât să meargă până la capăt.

— Dă-i jos, a spus ea, dă-ţi pantalonii jos! Vreau să te văd tot. Dacă aşa trebuie să se-ntâmple...

I-a desfăcut singură fermoarul, fără să-i ceară ajutorul.

22

Îşi amintea cum îngenunchease deasupra lui. Pantalonii îi strângeau gleznele ca nişte cătuşe, peste pantofii din piele de Cordoba. Cravata îi atârna slăbită, nasturii îi erau desfăcuţi, iar poalele cămăşii fluturau, în toiul strădaniei. Era rece în maşină, îşi vedea aburii respiraţiei.

— Hai, urcă-te la bord, a spus el.

Niciodată nu mai vorbise în timpul actului. Cuvintele i-au sunat indecent. Ca o insultă etnică. Sau ca şi cum ar fi vorbit despre bani în public.

Ea s-a aşezat pe penisul lui vlăguit.

Hood se gândea la Elena. Cum ar fi putut să n-o facă? Şi la Paul şi Wendy şi cum s-ar fi simţit ei dac-ar fi aflat. Privirea încărcată de ruşine inconsolabilă şi de compătimire cu care l-ar fi întâmpinat. Zilele astea, ceva îl târa pe Hood spre autodistrugere. Era ceva ca un remorcher, o melodie sumbră şi ademenitoare pe care o urma.

De fapt, s-a dovedit că numele fetei era Melody şi era mai meseriaşă decât nevastă-sa. Tipa era fortissimo *-ff,* când atingea orgasmul. Deranjant la Melody era chiar ceea ce avea mai bun. Se gândea la prostituate, la sex în grup, la travestiţi, la sadomasochism şi putea întrezări seducţia nefamiliarului, seducţia actului sexual barbar. În timp ce se legăna, fata s-a lovit din nou la cap. De plafon. El a juisat. Parcă toată viaţa s-a scurs din el. Şi, deodată, totul s-a schimbat. Cu adevărat. Preţ de-o clipă, totul a avut un miros trist şi plăcut. Ca după o ploaie torenţială. O ţinea în braţe. Melody de la birou, pe care va trebui s-o vadă din nou, imediat după excursia la schi cu familia în Berkshires, imediat după ce-l va fi vizitat pe tatăl lui, tatăl lui cel singuratic, imediat după ce se va fi relaxat o săptămână. Va fi nevoit s-o vadă şi nu va şti ce să spună. Va uita că a fost fericit atunci, pentru o clipă.

— Vrei să bem ceva?

Spera ca ea să refuze. Era puţin speriat.

— Trebuie să te-ntorci la soţia ta, prostuţule, i-a spus ea pe un ton liniştit. Dacă

mai bei, o s-ajungi cu maşina-ntr-un şanţ.

— Sunt în stare să iau şi singur o decizie...

23

— Ei bine, nu mai vreau să beau nimic. Chiar dacă-ţi apreciez compania.

După asta, n-au mai vorbit deloc. A lăsat-o în faţa apartamentului.

Drumul spre casă a fost o aventură prin pustietăţile nordice. A condus nesigur, deprimat, imprudent. A accelerat, a mers periculos de aproape în spatele altor maşini. Ajuns în sfârşit acasă, în dormitorul principal, şi-a spălat penisul. A curăţat locul infracţiunii cu spuma unui săpun violet, în formă de scoică.

— Ce faci? l-a întrebat Elena somnoroasă, în timp ce el se ştergea cu prosopul, în baie. Fără să iasă îndeajuns din starea ei de inconştienţă ca să vadă.

— Ei, mă spăl pe dinţi, a mormăit Flood. N-am vrut să te trezesc. Mă spăl pe dinţi.

Nouă luni mai târziu. O perioadă de gestaţie completă după Melody, a început relaţia amoroasă cu Janey Williams.

Copiii ei se înţelegeau de minune cu copiii lui. Asta le-a oferit prilejul. Copiii erau o bandă suburbană, gen Sharks sau Jets. Puşti deşucheaţi, proveniţi din familii înstărite, din suburbii, care rămâneau pe străzi până seara târziu, ca să tragă cu alice în rottweilerul familiei Van Doren, să fumeze marijuana sau să se pipăie pe întuneric. Mikey Williams şi prietenii lui începuseră să-şi zică unul altuia *Charles* tot timpul – ăsta era unul dintre subiectele care-i apropiaseră pe Janey şi pe Hood într-o seară, când discutaseră problema. La o petrecere dată de familia Williams, Hood l-a tras brusc deoparte pe Mikey şi l-a întrebat care naiba era treaba cu *Charles* ăsta. Era cumva un nume de cod de protest faţă de războiul din Vietnam? Porecla lui Manşon? Numele unui parfum? Nţ, i-a răspuns ursuz Mike, *Charles* vine de la Charles Nelson Reilly. De la show-ul TV *Match Game.* Bărbatul acela, presupuse Hood, cu un microfon incredibil de lung.

Wendy era singurul copil cu scaun la cap din tot cartierul.

Vântul sufla cu furie, văitându-se disonant, dând colţul pe după casa lui Janey, pe după camera de oaspeţi, trecând

24

în valea de mai jos, peste râul Silverminc – de fapt, un pârâu şi apoi în pădure. Prognoza meteo era proastă. Ploaie, ploaie, după care vremea se răcea brusc. Acum ploua cu găleata, amestecat cu ace de gheaţă.

Copiii, asta a fost. Au râs pe seama chestiei cu *Charles.* Era în noaptea de Halloween şi copiii lor, fiica lui, băieţii familiei Williams şi Danny Spofford, şi el de pe aceeaşi stradă, ceva mai sus, erau costumaţi, ca de altfel toţi ceilalţi copii din cartier, în *vagabonzi.* Îmbrăcaţi în zdrenţe pătate cu noroi, catran şi creion dermatograf, cu furuncule şi vase capilare sparte desenate cu carioca şi dinţi cariaţi

falşi. Îmbrăcaţi ca nişte deşeuri urbane. Benjamin Hood se dusese cu maşina să recupereze nu ştiu ce obiect culinar uitat, un pahar de lapte, o băutură răcoritoare Tang sau ceva de genul ăsta. A stat un moment pe canapea lângă Janey. Au evaluat costumele vagabonzilor lor iubiţi. Cu cât era mai mare distanţa faţă de vieţile lor comode, cu atât mai înalt era calificativul.

Trebuie să li se fi tras de la copii şi de la Halloween. De la această mitologie a sărbătorilor. Carnavalul somnului şi al morţii. Fantomele trecutului, fantomele tuturor greşelilor sale, se îngrămădeau pe pământ, îi reaminteau de inutilitatea celor mai aprige strădanii ale lui. Regrete. Hood a întors şi celălalt obraz: le-a dat voie copiilor să iasă în stradă cu cremă de ras, săpun şi ouă crude. *Daţi-i bătaie*! le-a spus el râzând. *Mergeţi şi caftiţi-vă. Nu contează, pe termen lung. Nu contează ce dracu' faceţi!* Copiii au încremenit, şocaţi de înjurătură.

Apoi au ieşit afară grămadă, ca să-i sperie pe vecini.

Rujul lui Janey Williams avea culoarea ciocolatei, o nuanţă de pământ.

Întinderile aride ale vieţii conjugale se terminaseră. Avea treizeci şi nouă de ani, chelise, era un bărbat neatrăgător, iar copiii lui nu voiau să fie altceva decât nişte vagabonzi.

— Hai să n*efutem,* i-a propus el vecinei pe un ton disperat, dând peste cap un pahar de tărie.

— Ce romantic! a replicat ea. Dar mi se pare mie, sau ai alte obligaţii?

25

— Oh, Janey! i-a spus el. Ştii ce vreau să spun.

— Şi-ncă cum, a zis ea.

— Spune-mi că sunt complet deplasat, i-a cerut el. Spune-mi că totul e doar în capul meu.

Janey a zâmbit cu tristeţe. Căci avea şi ea problemele ei.

A ajuns acasă la timp pentru cină.

Aspectele erotice ale adulterului sunt bine documentate, în camera de oaspeţi, gândindu-se la trecut, Hood bău din nou. Poate că, în felul ăsta, îşi cinstise nevasta; poate că fusese *pentru ea.* Poate că se regulase în pofida ideii de familie, ca să evadeze din constrângerile ei. Poate comisese adulterul pentru că-i aprecia atât de intens frumuseţea. Poate că sărbătorise libertatea *noii sexualităţi.* Poate c-o făcuse ca să se înjosească. Poate c-o făcuse ca s-o rănească pe Janey Williams ori ca să-l rănească pe soţul ei – cei doi erau mult mai atrăgători decât el, mult mai fireşti. Poate că soţului ei voise să i-o tragă, iar ăsta era un secret atât de înspăimântător şi de adânc îngropat, încât îi era inaccesibil până şi lui Benjamin. Poate că dorise să fie prins. Poate că o făcuse ca să scape – de slujbă, de anxietăţi, de afecţiunile psihosomatice. Poate c-o făcuse pentru că şi părinţii lui o făcuseră (sau cel puţin aşa bănuia), iar dorinţa de a înşela fierbea în genele lui. Poate, în fine, o făcuse pur şi

simplu pentru că-şi dorea ceea ce nu putea să aibă.

Atingând pentru scurt timp – în camera de oaspeţi – acest punct al teoriei penuriei în materie de adulter, Hood ajunse la o înţelegere magnific de incorectă a absenţei lui Janey. Dintr-odată, crezu că înţelege semnificaţia acelei după-amiezi. Sigur că da! Trebuia s-o caute! Prin încăperile excesiv de decorate ale casei, el trebuia să pornească într-o expediţie de genul celei care-i avusese ca protagonişti pe Buzz Aldrin şi Neil Armstrong. Trebuia să muncească pentru uitarea pe care şi-o dorea. Era îmbrăcat, dar pregătit să se dezbrace. Îşi umplu din nou paharul cu votcă şi porni la drum.

— Janey...? Janey...?

26

Spre dreapta, camera lui Sandy, băiatul mult lăudat, mintos şi ciudat al lui Jim şi Janey. Fiul pasionat de puzzle-uri. Fiul care construia puzzle-uri din floricele de porumb – doar din floricele de porumb sau din bomboane M&M.

Băiatul cel mintos care memorase punctajele lui Noian Ryan până spre sfârşitul anilor şaizeci, care ştia să explice fizica aruncării cu efect a mingii de baseball şi ţinea evidenţa morţilor din Vietnam. Nu permitea să i se facă vreo fotografie. Se temea de apă.

Camera lui Sandy era decorată într-o doară, de parcă bănuia c-o să se mute în curând. Un fanion singuratic de la Yale era prins în pioneze deasupra patului. Nu făcea decât să confirme pustietatea locului. Mai era un raft de cărţi plin cu poveşti de baseball ciudate, dar adevărate, poveşti cu fantome ciudate, dar adevărate – *Creatura de la piciorul patului* – şi ediţia din 1972 a Cărţii Recordurilor. (Cel mai greu om din lume, Robert Earl Hughes din Monticello, Illinois, care a atins o greutate maximă de 495 kilograme, înmormântat într-o ladă de pian.) Deasupra raftului, mai multe acvarii mici, pline cu pietre decorative Magic Rocks.

— Janey! şopti Hood, din mijlocul acestui teritoriu nefiresc de curat.

Deschise uşa culisantă a dulapului lui Sandy. Un morman de rufărie murdară zăcea la vedere. Totuşi, nici urmă de Janey, care să-l aştepte doar în lenjerie.

Revenind în hol, Hood se duse spre camera lui Mike Williams. Era sigur că mânerul uşii era protejat de sistemul de alarmă al casei. Circuitul alarmei era fără doar şi poate aranjat pe podea, de cum intrai în cameră, improvizat din periuţe pentru curăţat pipa, pense speciale pentru ţigări cu marijuana şi o baterie de nouă volţi, pe care o şutise de la vreun dispozitiv automat de deschidere a garajului. Lui Mike îi plăceau pernuţele băşinoase şi excrementele de câine făcute din cauciuc. Avea şi o mască, pe care o purta adesea, cu figura lui Nixon.

Şi se mai dădea în vânt şi după farsele telefonice.

27

— Alo, vă merge frigiderul?

— Păi, da.

— Cred şi eu, pentru că tocmai l-am văzut trecând pe lângă casa mea! HA! HA! HA! HA! HA!

— Alo, sunteţi cumva numărul 655-FUT?

— Alo, sunteţi cumva numărul 655-MUIE?

Paul îi povestise toate astea într-o seară. Unul dintre acele amurguri plăpânde, când tatăl şi fiul adolescent râd cu poftă, din cine ştie ce motiv. Puţine şi răzleţe erau acele zile. Lui Hood, telefoanele astea i se păruseră de un comic nebun. Probabil că tot în ziua aia Paul îi vorbise despre propriile farse telefonice, ca şi despre bizarul miracol al numărului lor de telefon, 655–4663. Pentru că ultimele patru cifre redau numele lor de familie. 655-HOOD.

Cu toate astea, mânerul de la uşa lui Mike nu provocă niciun fel de şoc. Nu scoase niciun chiţăit electronic. (Alarmele nu se activau niciodată la pătrunderea adevăraţilor intruşi.) Camera îi aparţinea lui Hood, musafirul nepoftit. Pereţii erau acoperiţi de postere vizibile în ultraviolet şi tapiserii, iar în lumina veiozei aprinse de Hood, acestea din urmă apărură arse, găurite şi pline de pete. Într-un colţ se afla o ţeavă groasă cât un burlan. Şi Janey îngăduia aşa ceva? Dac-ar fi avut mai mult timp, şi-ar fi extins cercetările. Fără doar şi poate că între aşternuturi ar fi găsit ascunse tradiţionalele reviste porno, alături de ciorapii întăriţi de sperma uscată, transformată în crustă. Remuşcările şi ingeniozitatea onanistului, o adevărată artă! Niciun material textil, nicio substanţă şi niciun receptacul nu erau excluse din experiment. Probabil că lenjeria lui Mike era cleioasă de atâta spermă.

Să ne imaginăm pentu o clipă amploarea acestei probleme în şcolile de băieţi şi în penitenciare. Să ne gândim la cât de des se masturba bărbatul american obişnuit în 1973. În anul acela erau, să zicem, o sută de milioane de bărbaţi în America, dintre care două treimi perfect apţi pentru orgasm. La o frecvenţă de un orgasm pe săptămână, asta însemna aproximativ 3 432 000 000 de ejaculări într-un an calendaristic. La o

28

jumătate de uncie per ejaculare, asta însemna 1716 000 000 uncii sau 13 406 250 galoane. Mai mare decât o pată de petrol foarte mare. Unde să pui atâta spermă irosită? Pe toată întin derea acestei ţări vaste, în suburbii, în regiunile rurale şi împădurite, în oraşe, bărbaţii ejaculează în cârpe, în chiuvete, pe propriile trupuri, afară pe alee sau pe pământ. Câţi dintre ei se gândesc la reciclarea deşeurilor?

Odată, a încercat să-i explice fiului său această formă de autoabuz şi a fost una dintre discuţiile care n-au mers bine. L-a dus pe băiat în dormitor, într-una din zile, şi i-a cerut să n-o mai facă la duş, fiindcă în felul ăsta se iroseau apa şi lumina electrică şi fiindcă, oricum, toată lumea se aştepta ca el s-o facă acolo, iar nu pe

cearşafuri, pe lenjeria intimă a soră-sii, pe orice obiect vestimentar al maică-sii sau cu câinele. Momentul optim era atunci când ştia sigur că nu mai e nimeni acasă. Locul cel mai bun era în vasul de toaletă, unde n-ar fi creat probleme şi s-ar fi amestecat cu alte reziduuri jalnice ale Americii. Dacă apariţia vreunei unde de perversitate în propriul comportament începea să-l îngrijoreze, băiatul n-avea decât să vină la el pentru o discuţie, împreună, puteau să consulte un compendiu medical.

La finalul acestui monolog, Paul arăta de parcă tocmai aflase despre ruina financiară a propriei familii.

Orice bărbat nutreşte dorinţa aprigă de a renunţa la masturbare o dată pentru totdeauna, de a se dezbăra de acele orgasme „călduţe" al căror singur element de noutate stă în libertatea fanteziei (Janey în chiloţei decupaţi între picioare, etalându-şi poponeţul în timp ce-şi sugea degetul mijlociu). Fantezii pe care, altfel, ar fi fost ruşinos să le nutreşti. Şi totuşi, Fâood nu găsise încă ocazia de a renunţa. Uneori, era chiar nevoit să se masturbeze stând culcat lângă Elena. Îşi închipuia, spera, se bizuia pe faptul că ea dormea în timpul acestor acte nocturne de înjosire.

Fâood ieşi din camera lui Mike. Se opri în capul scărilor şi se uită în jos. Se aplecă peste balustradă şi simţi pe abdomen răcoarea lemnului lustruit. De ce să-şi mai facă iluzii

29

că Janey îl aştepta aici? Plecase, bineînţeles. Concluzia era ineluctabilă. Îl eliberase întru inevitabilitatea mariajului său, întru mărturisiri şi inadecvate rugăminţi de iertare. Auzea cum ploaia şi lapoviţa răpăiau de zor în geamurile de la etaj. Până acasă la el, avea de mers doar vreo opt sute de metri pe Valley Road. În doar câteva minute, putea să şadă în faţa şemineului din bibliotecă, contemplând uitarea de sine a flăcărilor.

Se îndreptă spre baia familiei Williams. O ultima privire. Inventarul dulăpiorului de medicamente. Voia să vadă dacă, până la urmă, găsea acolo diafragma, ca să priceapă cât de profundă era desconsiderarea. Voia dovezi.

Unde s-ar fi putut duce Janey? Până la A&P, după ceva care să meargă cu resturile de friptură de curcan? Să-şi cumpere ceva cosmeticale, în aşteptarea petrecerii date de familia Halford în seara aceea? Poate că se dusese la el acasă, să-i scotocească prin dulăpiorul de medicamente?

Hood lăsă sticla de votcă pe tejgheaua bej, cu pete care imitau marmura, şi-şi mai turnă nişte ambrozie. Pe urmă începu să examineze obiectele aflate de cealaltă parte a oglinzii: mascara Cover Girl Thick Lash, pudră compactă Revlon Ultima, ruj Max Factor (ciocolatiu), mască *peel-off* Helena Rubinstein, tampoane Kotex, loţiune igienizantă Bonne Bell Ten-O-Six, Balsam Color Clairol (blond, cu toate că ea-şi făcea şuviţe argintii), irigator Summer's Eve, Spring Breeze. Valium. Seconal, tetraciclină, primul cu reţetă de tratament.

Nici urmă de cutie pentru diafragmă.

Într-un spaţiu minuscul de pe marginea raftului de sus, se părea că îşi ţinea şi Jim Williams câteva lucruri. Deodorant Old Spice, The Dry Look, cremă de ras Noxzema, sistemul de curăţat dinţii Water-Pik. Inhalant pentru tuse Vicks Vaporub.

Baia avea forma literei L. Hood goli paharul şi se aplecă în firida unde toaleta şi duşul erau învăluite în întuneric.

30

Pe capacul toaletei, Janey pusese un şampon Clairol Herbal Essence, un balsam Clairol şi un şampon medical Tegrin.

Aici se despărţea de el. Aici îşi lăsase dovezile. Un port jartier din dantelă neagră fusese împăturit peste produsele de îngrijire a părului. Ca o cascadă a pierzaniei şi erotismului, ciorapii de mătase alunecau în jos, peste capacul închis al toaletei.

Lui îi erau destinate. Hood se minună de atâta îndrăzneală. Şi, după ce se lăsă complet cucerit de tacticile ei, îşi zise că tot nu putea s-o ierte. Defectele ei îi reveneau în minte: vergeturile, pata sângerie de pe coapsa stângă, dinţii mânjiţi cu ruj şi unghiile stângaci tăiate. Îl părăsise în camera de oaspeţi, cu pantalonii în vine. Îl încuiase ca pe un seif de bancă. Se simţea ca un teren de paradă pustiu, ca un teatru cu obloanele trase, ca un cort de bâlci părăsit. Janey ştia câteva lucruri despre el.

Eliberă portjartierul din locul în care fusese ancorat, pe după sticla de şampon de culoare verde-nchis, şi desfăcu şi ciorapii. După care trase brusc perdeaua de la duş, sperând pentru ultima oară s-o vadă acolo, zâmbind larg, tremurând, poate chiar întinzând o mână spre el, cealaltă fiind fixată pe robinetul de apă caldă.

Dându-şi seama, firește, că abandonul îl aţâţase, că era uşor excitat, că *membrul* lui hărţuit se simţea grozav în împrejurări nefavorabile, îşi desfăcu din nou fermoarul pantalonilor din flanel şi, folosind portjartierul ca pe un imbold pentru starea de izolare şi excitaţie – ca pe un capot pentru erecţia sa încălcând flagrant preceptele de autoerotism pe care i le explicase fiului său, începu să şi-o frece. Pragmatic ca întotdeauna, Hood încuie uşa ca să nu fie deranjat.

Chiar trebuie mereu să ne gândim la o femeie ca să ne atingem scopul? Femeile şi istoria lor au mai puţin de suferit dacă ţi le imaginezi în felul ăsta, decât violându-le şi oropsindu-le. Hood recunoscu şi fu mândru de propria tehnică – mai presus de toate, dorea să rănească un număr cât mai mic

31

de oameni posibil. Şi da, el chiar eliminase întru totul problema reprezentării.

În anii cincizeci, în Hartford, Conncctcut, unde existase temporar afacerea cu asigurări a tatălui său şi unde testiculele lui Hood erupseseră pentru prima oară, ajunsese să ejaculeze doar la auzul cuvântului *sân.* Reuşise totodată să-şi

confecţioneze un fel de fals orificiu, dintr-o pernă veche, cu fulgi. Cu perna s-a descurcat chiar până la colegiu, unde abundenţa de sâni îi stăruia în imaginaţie asemenea unui gând de inspiraţie divină, precum perfecţiunea armoniei şi a măsurilor muzicale. Apoi însă, vremuri grele s-au abătut asupra lui. În umbra mariajului, nici ţâţele, nici bucile, nici umezeala vezuviană dintre picioare nu-l mai mişcau. Contemplarea părţilor anatomice nu era cu nimic mai fascinantă decât o listă de cumpărături.

Până la urmă, în primii ani după ce împlinise treizeci, numai pornografia adevărată mai avea efect. Orgasmele solitare erau ca nişte strănuturi sau căscaturi. Îşi închipuia femei în chiloţi excitanţi şi în haine din piele. Ţinea la-ndemână exemplare din *Playboy.* (în numărul de luna asta apăruse o povestire clasa-ntâi, scrisă de Tennessee Williams.) îşi imagina tot felul de jucărele. Obrajii i se înroşeau.

Ce binecuvântare când uitarea cobora asupra acestor exerciţii! Masturbarea era o boală degradantă, cu accent, zilele astea, pe partea maladivă. Dar cel puţin nu mai era nevoit să gândească. Cel puţin avea parte de un moment fără Benjamin Paul Hood şi responsabilităţile lui fiscale, fără gazon, fără barcă, fără câine, fără facturi medicale, fără card de credit şi facturi la utilităţi, fără crizele din Orientul Mijlociu şi din Indochina, fără Kissinger şi Ehrlichman1 sau Jaworski2 ori

1 Consilier al preşedintelui Nixon în probleme de afaceri interne. A fost un personaj-cheie în evenimentele care au dus la scandalul Watergate.

2 Procuror special în timpul scandalului Watergate.

căcănarul ăla de la Harvard, Archibald Cox. Doar o fărâmă de tihnă.

Gemu încrâncenat când ajunse la final, ejaculând o cantitate neobişnuită până pe preşul aruncat pe pardoseală, ca şi pe portjartier. Cu obiectul vestimentar mânjit încercă să şteargă pata de pe covoraş. Oftând, îşi trase la loc fermoarul. Suspinând, descuie uşa.

Unde să ascundă dovada?

Portjartierul era o piele de şarpe goală, un artefact măreţ şi sumbru al eşecului său, un fel de Giulgiu de la Torino. În hol, ţinând în mână obiectul făcut ghem, se întoarse mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Ca un strigoi, se aventură în dormitorul lui Janey şi Jim şi privi cu tristeţe spre apele paşnice ale patului lor cu saltea de apă.

Se gândi să-l pună chiar pe perna conjugală, dar nu putea să facă una ca asta. Scrupule.

În hol, totuşi, se pomeni din nou la uşa lui Mike. În mod impulsiv, intră cu giulgiul său mortuar, cu portjartierul mânjit de spermă al mamei lui Mike, şi-l aruncă în spatele şifonierului. Băiatul nici măcar n-o să bănuiască vreodată că fusese victima unei înscenări.

Apoi, cu inima uşoară, liniştit după ce-şi dezlănţuise nebunia, Hood începu să

coboare scara. Se gândi să-şi dea drumul pe balustradă, dar stâlpul de susţinere avea în vârf un fel de bulb de sparanghel, unul care pusese cu botul pe labe generaţii de „călăreţi de balustradă”. Incapabil să părăsească incinta, făcu un tur al parterului. Dorinţa de posesiune e partea leului în instinctul proprietăţii. Cristaluri cu incrustaţii, şerveţele de dantelă, componentele de calitate ale instalaţiei stereo, toate bunurile personale ale familiei Williams îi aparţineau în după-amiaza aceea.

Totuşi, la uşa de la intrare, hotărârea lui Hood se destrămă. Era o stafie, un nebun, o voce de dincolo, un spărgător de case şi sosise momentul să se confrunte cu aceste lucruri. Soţia lui nu observa venirile şi plecările sale, amanta îl părăsise chiar în casa ei, copiii lui refuzau să-i vorbească.

33

Doar ieşirea din spate era potrivită pentru Benjamin Paul Hood. Avea să plece pe uşa servitorilor, cu paşi abia auziţi. Pe vârfuri. Ca un Instalator, un spărgător oficial.

Apoi, în capul scării ce ducea la subsol, după ce deschisese deja uşa, după ce o deschisese cu un gest absent, auzi un hohot de râs. Râs de adolescenţi. Râsul dur, amar şi răzbunător al neîncrederii şi deziluziei. O singură ieşire! Doar una singură!

New Canaan era şi-aşa o aşezare măruntă, dar, pe măsură ce Wendy creştea, părea să se micşoreze şi mai tare. Poate că urma să dispară de pe faţa pământului. Bulevardele sale erau precum haşurile de pe o bancnotă de zece dolari. Puteai să „citeşti” oraşul lui Wendy la unul dintre microscoapele alea pentru începători pe care Paul le primise de ziua lui de la vreo trei-patru rude. Pe lângă New Canaan, o furnică neagră era un Cadillac sau un transportor blindat de infanterie. O muscă era asemenea unui elicopter Huey. Un covor era ca o pădure tropicală din Asia. Odată, se tăiase uşor la încheietura mâinii – doar o zgârietură: purtase mâneci lungi la şcoală, o vreme, şi nimeni nu aflase nimic; dup-aia, nici nu se mai cunoştea –, ca să-şi poată studia sângele la microscop. Nu se vedeau decât fojgăiala şi agitaţia obişnuite, cu nişte globule colorate care cucereau celelalte globule.

În New Canaan existau un liceu, o şcoală pentru clasele a şaptea până la a noua şi patru şcoli elementare. Niciun autobuz şcolar nu avea de mers mai mult de cincisprezece minute până la destinaţie. Asta însemna că, până începeai cursurile la liceu, puteai să-i cunoşti pe toţi cei din aceeaşi categorie demografică. Prin urmare, Wendy Hood cunoştea pe toată lumea. Un cinematograf. O băcănie. Biserici protestante. Nici zăpada, nici ploaia, nici întunericul nopţii nu reuşeau să oprească înaintarea inexorabilă a orăşelului spre starea de bună vecinătate.

Fetele făceau cursuri de menaj, iar băieţii ore de atelier, altfel riscau să fie supuşi toată viaţa umilinţei civice. Wendy

35

făcea cursuri de menaj, chiar dacă ura materia respectivă, a cărei singură calitate era asemănarea cu vrăjitoria. Între gătit şi orele de ştiinţă, ea deprinsese toate tehnicile esenţiale ale otrăvirii. Îşi imagina cu înfocare lichidarea vreunui iubit, schimbarea propriului viitor ori transformarea aparatului fotografic SX-70 al tatălui său într-o sculptură contorsionată din metal şi plastic.

La ore purta ponchouri şi pulovere tricotate manual, iar părul lung îi gâdila locul unde începeau fesele. Avea şosete cu degete, saboţi cu talpă de lemn şi pantaloni largi, de salopetă. Pantofii de tenis Tretorn ai lui Wendy fuseseră şterpeliţi de la magazinul Mike's Sport cu nici două zile în urmă (puţin înainte de Ziua Recunoştinţei), iar acum încălţămintea din piele, de firmă, pe care ar fi trebuit s-o poarte în vacanţă stătea la loc sigur într-o cutie Tretorn, pe raftul cu mărimea 34/35 al aceluiaşi magazin. Chiar dacă purta uniformele generaţiei ei, Wendy se gândea mult la rochii lungi şi negre, de ocazie, şi la cum să strecoare păianjeni în buzunarele pantalonilor mulaţi ai prietenei sale. Ar fi vrut să fumeze „iarbă", să ia somnifere (depistase nişte reţete în baia părinţilor) şi să-l dezmierde pe singurul băiat cu aer melancolic din clasa de educaţie specială. Treaba cu dezmierdatul o învăţase de timpuriu, ca toate celelalte, din discuţiile cu fratele ei, citind exemplarul maică-sii din *Femeia senzuală* şi parţial sondându-şi propria imaginaţie. Uneori, descrierile din cărţi ale treburilor ăstora erau greu de înţeles. Trebuia să apelezi la simţuri mai sălbatice.

Un singur loc din acest sat părăginit o interesa cu adevărat. Se considera o norocoasă pentru că locuia aproape de el. Silver Meadow! O instituţie psihiatrică rezidenţială, privată. O tavernă de dezalcoolizare, aşa o numea tatăl ei. Ferma ciudaţilor. Era delimitată cu precizia unei diagrame de cuvinte încrucişate de coasta dealului aflat lângă casa ei – alei înguste bine îngrijite, arhitectură elegantă, săli de concerte, piscină, saună, terenuri d*e paddle-tennis.* Tufişuri şi plante perene perfect încadrate în peisaj. Personalul de securitate binevoitor,

36

care străbătea Silver Meadow în lung şi-n lat, recunoştea în Wendy Hood o silfidă locală, ale cărei veniri şi plecări nu erau potrivnice procesului terapeutic.

Ce însemna să vii la dezalcoolizare? îi văzuse pe singuratici şi pe decrepiţi coborând din Mercedesuri şi BMW-uri. Purtau pantofi de antilopă, blănuri şi brăţări; controlau dacă portiera maşinii era încuiată, pentru că aspectele legate de securitate erau vitale. Se străduiau să ţină minte locul unde parcaseră maşina şi nu reuşeau. Îi vedea cum se învârteau fără rost prin parcare, uitând. Pe lângă avere, lucrul pe care-l aveau în comun erau feţele îndurerate. Poate că îşi permiteau inele şi blănuri, dar erau istoviţi şi disperaţi. Dacă suflai mai tare înspre ei, puteai să-i dărâmi. Şi nu erau nici violenţi, nici criminali. Erau nişte bieţi oameni. Din câte-şi putea da seama Wendy. Nici vorbă de vreun criminal înrăit care să sodomizeze fete

nevinovate, după care să le arunce trupurile în pâraiele din zonă. Aici, la Silver Meadows, Wendy se simţea ca acasă. De pe tot cuprinsul ţării, de la New York, Cleveland şi Athens, din Dallas şi Las Vegas, cu toţii veneau la Silver Meadows ca să-şi trateze nebunia. Nu voia să abuzeze de bunăvoinţa cu care fusese primită aici – nu voia să epuizeze comoara dar îi plăcea locul ăsta mai mult decât orăşelul ei natal. Iată de ce, vineri după-amiază, îl aştepta aici pe Mikey Williams.

Ploua. Un meteorolog gras şi zâmbăreţ ar spune că vremea era *aspră.* New Canaan se afla, probabil, la un grad de punctul de îngheţ. Suprafeţele se contractau. Căzuse şi grindină. Ponchoul nu reuşea să alunge frigul, dar ea îl suporta, tremurând, pentru că era de-o inteligenţă precoce – toată lumea spunea asta – şi lipsită de spirit practic. Orice haină ar fi fost mai potrivită decât geaca de schi modestă, de culoare roz, cumpărată de maică-sa. Iniţial, nu cu Mike Williams, ci cu fratele lui, Sandy, avuseseră loc aceste rendez-vous-uri romantice. Era un băiat tăcut şi sperios, iar lui Wendy îi plăcea felul cum se lăsa surprins de ea, cum se simţea mereu uşor stingherit în preajma ei, cum nu voia s-o sărute cu gura

deschisă; îi plăcea cum se eschiva mereu ca să lucreze la vreun aeromodel, unul din acele monumente închinate futilităţii şi plictiselii. Era o provocare.

Într-o după-amiază, l-a convins cu greu s-o lase să-l însoţească la baie. Era doar genul de distracţie cu care ajunseseră să se delecteze de-a lungul anilor. Wendy se luptase cu el la o „miuţă” de fotbal american; mâncase resturile de sendviş ale lui Sandy – brânză topită şi peltea, Fluffernutter, şuncă uşor condimentată; împărţise cu el sticla de Mountain Dew şi, împreună, torturaseră insecte. Deşi Sandy nu prea vorbea, Wendy credea ce credea şi ştia ce ştia. Până la întâmplarea aceea, din baie.

Baia de la parter a familiei Williams era tapetată cu un model floral, pe un fond de catifea. Când Sandy şi-a desfăcut fermoarul de la pantalonii scurţi (asta se-ntâmplase în vara care abia trecuse) şi s-a lăsat pe scaunul toaletei, *goliciunea* absolută a corpului său scheletic a frapat-o. Nu vedeai niciun pliu, nicio umflătură. Era ca o poză mică din *Naţion al Geographic* – ţăranul cel destoinic luptându-se cu foamea.

Şi, pe urmă, era puţa. Nu mai mare decât o mică excrescenţă. Arăta precum capătul unui creion, partea pe care-o arunci pentru că ar fi prea mică s-o mai poţi scoate din ascuţitoare. Niciun fir de păr în jurul acestui apendice. Sandy era „chel” ca un nou-născut, la fel de simplu ca una dintre picturile alea moderne – totul în negru, alb ori roşu

— Pe care-ar putea s-o facă şi un copil. Aşezat pe toaletă ca o fetiţă, începu să se uşureze. Deodată, enormitatea faptului că era observat în cursul acestui ritual intim, acestui ritual de purificare, îl descumpăni. Era ca şi cum ea-i pătrunsese nepoftită în somn şi aflase totul despre coşmarurile lui. Imobilizat pe budă, începu să strige:

— Ce vrei de la mine? Ce vrei de la mine? Ieşi! Ieşi afară!

Faţa lui, de obicei liniştită, se schimonosi, în timp ce el se ridica spre ea. Urina de culoarea alamei îi picura agale de pe coapsă – pe sub pantalonii scurţi de safari, descheiaţi

38

şi adunaţi în jurul gleznelor – pe covoraş. Niciun / „îmbet de ştrengăriţă n-avea s-o scoată basma curată de data asta.

Doamna Williams trebuie să fi auzit gălăgia. A scos-o pe Wendy de-acolo, trăgând-o de ureche. Dar, cum doamna Williams era *cool* şi era de acord cu schimbările fundamentale ale *tineretului* în ultimii cinci-şase ani, a lăsat-o pe Wendy să plece cu doar câteva vorbe dojenitoare. Corpul unui om este templul său, se exprimase doamna Williams, şi el trebuie să decidă când să-şi exprime veneraţia faţă de el, când să postească şi când să se odihnească. Oare înţelesese? Trupul unui om este prima şi ultima lui posesiune. Venim pe lumea asta singuri, spusese în continuare doamna Williams, şi îngăduim ca această singurătate să fie înţeleasă de altcineva poate o dată sau de două ori în viaţă. Iar în adolescenţă, despre care probabil că Wendy ştia de la părinţii ei, trupul ne trădează. Se dezvoltă într-un mod ciudat. Iată de ce, a mai spus doamna Williams, în Samoa şi în alte ţări slab dezvoltate, adolescenţii se duc în pădure pe jos, neînarmaţi, şi nu se întorc de-acolo până când n-au învăţat câte ceva.

Sandy a urât-o după această întâmplare, aşa cum Mike şi Sandy se urau unul pe celălalt. Wendy ştia deja cum se certau băieţii când ajungeau aproape unul de celălalt. Se certau aşa cum se ceartă toate familiile. Izbucnirile nervoase şi manifestările de afecţiune proveneau din acelaşi loc. Într-o zi, îl văzuse pe Mike fugărindu-l pe Sandy cu un fier înroşit, având de gând, cât se poate de serios, să-i scoată fratelui său ochii ca de cărbune, pentru ca a doua zi să se ofere să-i scrie lui Sandy un poem pentru ora de engleză. Erau mai degrabă asemănători decât diferiţi băieţii ăştia doi. Urmărindu-l pe Sandy, învăţase cum tăcerea putea să ascundă tot felul de năzdrăvănii. Apele liniştite dirijează reţele de crimă organizată şi fac legea noilor pieţe pornografice. Mike şi Sandy erau la fel, atâta doar că Mike era gălăgios. Îşi spuneau unul altuia *Charles* (era un termen respectuos) şi nu intrau niciodată unul în dormitorul celuilalt, dar se iubeau şi urma să moară pe dinăuntru când aveau să se despartă pentru totdeauna.

39

Dintre activităţile lor antreprenoriale dezagreabile, iată un exemplu: domnul Williams încheiase un târg cu cei de la Topps Chewing Gum. În ce anume consta acel târg, nimeni n-a reuşit să-i explice lui Wendy. Nu era sigură nici că Sandy sau Mike înţelesesem. Guma de mestecat Bazooka, unul dintre produsele principale ale

firmei Topps, constituia un punct vital al acestui târg. În consecinţă, familia Williams s-a ales cu câteva lăzi mari de Bazooka. Lăzile au fost depozitate în subsolul lor. În felul acesta, guma Bazooka, marfă care la Liceul Saxe şi la liceul din New Canaan avea statut de monedă forte, se afla la dispoziţia lui Mike şi Sandy în cantităţi industriale, pe care să le folosească la şcoală. În schimbul gumei, Mike reuşise să facă rost de o colecţie impecabilă de cartonaşe de baseball cu echipa New York Mets (ceea ce nu i-a ajutat să câştige campionatul). Tot în schimbul gumei Bazooka, Joe îşi procurase vomă falsă, un tricou pe care scria *Enjoy Cocaine* cu aceleaşi caractere ca în reclama *Enjoy Coca-Cola*, multe tipuri şi varietăţi de petarde, cum ar fi M-80, degeţele şi rachete-butelci, precum şi o sanie Flexible Flyer. Sandy îşi transformase propriile rezerve de gumă în valută, la un preţ ceva mai mare decât cel din magazin, şi umpluse cu bani o puşculiţă uriaşă. Îi plăcea să-şi numere bănetul.

Cum reuşise Mike să-l întreacă pe Sandy în competiţia pentru trupul lui Wendy, un premiu pe care ea oricum era dispusă să-l ofere, nu e vreo poveste interesantă. După incidentul din baie, Sandy nu mai voia nici să se uite la ea şi, pe o rază de circa doi kilometri, nu se mai găsea niciun băiat cu care să-şi încerce forţa braţelor sau să facă jurăminte uşuratice. Îi lipsea Sandy, dar ei îi lipsea întotdeauna ceva, iar acel locşor gol n-avea să fie umplut nici de el, nici de altcineva de pe Valley Road. În cele din urmă, tot cu guma de mestecat a reuşit Mike s-o ademenească să vină în subsol, cu el. Păşea printre cutiile alea cu mare băgare de seamă, de parcă ar fi fost un imens transport de armament. Cantitatea uriaşă de gumă o năucise! Ce copil de vârsta şi din

clasa lor socială n-ar fi ucis pentru o cutic cu douăzeci şi patru de gume Bazooka? Cui îi păsa de cariile ce urmau a fi plombate, de ororile cabinetului stomatologic? Azi ai în faţa ta un copil, mâine, gata! Gumă! Daţi-ne gumă! Suntem morţi după gumă!

Iar Mike era pregătit să-i împlinească toate dorinţele. Chiar în clipa aia a băgat o bucată de gumă în gură. Wendy îi simţea mirosul. Îi simţea şi gustul – parc de distracţii şi agent de curăţat industrial. Împreună – cu umerii lipiţi, de parcă erau deja juruiţi unul altuia –, au citit textul caricaturii, râzând la ideea că Sandy semăna cu individul acela, Mort, care îşi ţinea tot timpul gulerul helăncii ridicat peste gură.

— Pe bune, zise Mike. Vrei nişte gumă?

— Normal, bulache, zise ea. Altfel, de ce-aş mai fi venit?

— Gură spurcată, spuse el. Păi, atunci o să te coste ceva. Când faci afaceri, costă.

— Adică?

— Ştii bine, Charles. Păsărică.

Cuvântul îi ieşise pe gură de parc-ar fi fost denumirea vreunei legume congelate deosebit de insipide. Fofoloancă, păsărică, pizdă, piţiroancă, crăpătură, vulvă. Nu

există cuvinte potrivite pentru anatomia fetelor. De ce cuvintele care denumesc lucruri frumoase – orhidee, fronton, aurora – sunt atât de frumoase? Oare păsărică ei, dacă ar fi purtat unul dintre aceste nume, ar fi părut la fel de banală?

— Vrei să mi-o pui, Mikey?

Iar asta s-a dovedit a fi cea mai bună abordare a problemei. Auzind invitaţia, băiatul a intrat în panică. L-a văzut cum îngheaţă. În ziua aceea, era îmbrăcată în pantaloni scurţi, cu bretele înflorate. Bretelele ajunseseră la modă de când cu filmul *Godspell.* O cămăşuţă cu volane şi dantele. Un sutien sport. Mike nu s-a târguit în privinţa cooperării. Băieţii se gândesc la fete aşa cum se gândesc la nişte cariere deosebit de promiţătoare, la nişte obiective pentru atingerea cărora trebuie să te străduieşti. Sau ca la nişte obiecte de foarte bună calitate: vor să se tocmească şi să obţină un preţ

41

avantajos. Wendy credea că e prima adolescentă de paisprezece ani din America în stare să înţeleagă pe deplin acest aspect.

— Şi eu ce primesc în schimb, Mikey? Dacă vrei ce spui că vrei, va trebui să pui cărţile pe masă.

Ocazia de a se prosti cu cutiile de gumă îi oferi lui Mikey intervalul de care avea nevoie ca să se gândească. Cei din familia Williams nu înţelegeau deloc *oamenii.* Asta credea Wendy. Se jucau de-a întreprinzătorii. Lui Wendy, acest lucru i-l spusese mama ei. Era unul dintre punctele de vedere ferme ale mamei.

Mike aduse două cutii dintr-o ladă şi le aşeză la picioarele ei, de parc-ar fi fost unul dintre cei trei magi în procesiunea de Crăciun pusă-n scenă la şcoală.

— N-ajunge, zise ea.

— Nu pot mai mult, Wendy. O să vadă tata. Ştii? Stă cu ochii pe...

— Ce, mestecă şi el ciungă?

— Nu e vorba de asta, dar...

— Mikey, mă scoţi din sărite! Las-o baltă! Mă insulţi... Vreau tot tacâmul. Vreau o ladă plină.

Nu putea. Pur şi simplu, nu putea. La cursul de studii sociale, în noiembrie, aveau de făcut schiţe satirice despre *dilemele etice*, iar întâmplarea asta ar fi fost numai bună pentru aşa ceva. Wendy şi-a ales ca temă chinuitoarea decizie pe care fusese nevoit s-o ia preşedintele Nixon, şi anume, dacă să distrugă benzile sau să le înmâneze procurorului. Mike însă nu şi-a dat seama că Wendy ar fi făcut-o şi pe degeaba.

Acum, în noiembrie, era o vreme rece şi umedă, iar el întârziase. Ar fi trebuit să aibă timp suficient ca să-şi împacheteze echipamentul de fotbal şi să ajungă la Silver Meadow. Ar fi trebuit să aibă timp să-şi golească mintea de orice altceva în afară de ea, în afară de lucrurile care aveau legătură cu ea – părul ei în bătaia

vântului, felul cum ştia ea să-l strângă-n braţe mai tare decât oricine, devotamentul ei. Vara era uşor şi doar o privire aruncată trupului ei era
42

de-ajuns să-l facă să lase deoparte chestiile băieţeşti. Momentul venise, acel prim moment pe degeaba, la clubul sportiv.

Erau la tejghea, pe calc să-şi vadă fiecare de drum, către toaleta corespunzătoare. O despărţire neînsemnată. Dar în acea clipă a avut senzaţia că pierde ceva preţios, ca şi cum amintirea bunicilor ei morţi ar fi dispărut sau ca şi cum o prietenă care murise la o vârstă fragedă de leucemie tocmai fusese înmormântată, aşa că l-a apucat de umăr cu o mână, iar cu cealaltă şi-a dat jos chiloţii costumului de baie, pe care erau desenate stelele şi dungile drapelului american, lăsând la vedere zona pubiană blondă, aproape lipsită de păr, de dedesubt.

Pentru că oraşul era pustiu ca o stâncă. Pentru că în familia ei domneau răceala şi tristeţea. Gândurile astea se abătuseră asupra ei ca o furtună. De-aia o făcuse. Sau, dacă dragostea exista, era îngropată atât de adânc în muncă şi politeţe, încât bruma ei de nectar nu apuca să fie niciodată împinsă la suprafaţă. De fapt, mama ei negase la un moment dat că l-ar iubi pe tatăl ei – spusese că *îl plăcuse, într-adevăr.* Tatăl ei opinase că astea erau subiecte pentru şedinţele de terapie în grup, secte religioase şi pacienţii de la Silver Meadow, nu pentru familii. Wendy tânjea după vulgaritate, după toate chestiile astea de un sentimentalism ieftin. Tânjea după o abordare nepoliticoasă şi o rochie sfâşiată; după gemete de plăcere la ore mici din noapte, după filme porno suedeze: *Ora de biologie* sau *Madame Ovary.* După orice lucru „neepurat” de sentimente. Ar fi făcut-o şi cu câinele familiei, doar ca să înveţe câte ceva despre iubire. Te rog, Doamne, îşi zicea Wendy pe aleile splendide de la Silver Meadows, nu lăsa să cadă o altă noapte de iarnă, cu conversaţii tipice pentru New Canaan...

Revenind la clubul sportiv... Mike se zgâi la vaginul ei

— La ascunzişurile şi complexităţile acestuia – şi încremeni. Zgomotele de la club îi învăluiră ca o repetiţie de orchestră, îi auzea pe susţinătorii jucătorilor de golf sugerând o anumită crosă, copii ciondănindu-se pe subiectul cine sare
43

primul de pe platforma înaltă, mămici grăbindu-i pe copii la snack bar. Mike mirosea a nucă de cocos. Ea mirosea a transpiraţie, clor şi câteva generaţii cu ereditate sănătoasă. Ziua mirosea a asfalt încins.

Pe urmă, Mike Williams îşi desfăcu şnurul de la slip şi-şi scoase la iveală propria moştenire genetică. Semăna cu Sandy cam tot atât cât semăna şi ea. Era o chestie mare, întinsă, un şarpe din gumilastic încolăcit în slip, unul dintre şerpii ăia vânduţi

la bâlciurile de 4 Iulie, care ţâşneau dintr-o cutiuţă neagră, apoi se transformau într-o ceaţă densă şi sulfuroasă, urât mirositoare. Un puf de păr castaniu îl împodobea la rădăcină, acolo unde micuţul începuse să se umfle, de parcă ea i-ar fi pronunţat numele tainic.

— Asta e, Wendy, a zis Mike.

S-au îmbrăţişat. Apoi s-au despărţit. Wendy a râs, a râs şi iar a râs.

Timp de două săptămâni, Mike a fost destul de sfios. Mă rog, i-a acordat prezumţia de nevinovăţie. Cazul Watergate se încingea. Masacrul de sâmbătă noaptea1. Wendy a început să urmărească scandalul Watergate mai dihai decât *Dark Shows* sau *The 4:30 Movie.* Îi plăcea să-l vadă pe Nixon asudând în lumina reflectoarelor; îi plăcea strălucirea necruţătoare a emisiunilor de ştiri. Dar Mike s-a întors, până la urmă, aşa cum venea acum pe Valley Road, pe bicicleta lui Fuji.

Până la urmă, l-a luat din casa lui, în care se numărau cutiile cu gumă de mestecat, şi l-a dus în micul cimitir de pe Silvermine Road, unde sufletele rătăcite din secolul al XIX-lea dormeau cu intermitenţe – Sereno Ogden, căpitanul Ebenezer Benedict şi S.Y. St. John –, unde nimeni nu venea să jelească, unde puştimea învăţa să tragă în piept fumul de ţigară. Când ameţeala provocată de ţigările Lark

1 *Saturday Night Massacre,* aşa au numit comentatorii politici decizia administrativă a preşedintelui Nixon de a-l demite pe procurorul Archibald Cox.

le-a venit de hac, Wendy s-a culcat de-a curmezişul, pe pieptul lui. Iar el a ţinut-o acolo.

Îi vedea erecţia în reiaţii cafenii, încordându-se ca elevul care ştie toate răspunsurile la ora de matematică. Şi s-au dezbrăcat acolo, în cimitir, lăsându-şi hainele pe nu ştiu ce mausoleu de familie, apoi s-au oprit brusc, fiecare purtând pe mâini mirosul celuilalt, fiecare ca un ceas cu arcul întors până la refuz. Pur şi simplu s-au oprit. Cine ştie de ce? Aşa încât cimitirul, pentru Wendy şi Mike, a inaugurat tradiţia „frecţiei la rece”.

— Pe unde-ai umblat? strigă ea peste întinderea sumbră a peisajului de la Silver Meadow.

— Probleme cu maică-mea, zise Mike, împingând bicicleta. Tocmai se grăbea să iasă din casă, iar eu eram pe alee, mă chinuiam să-mi pun lanţul la bicicletă, şi pe urmă, fiindcă ploua, m-am dus din nou în garaj...

Mike arătă cu degetul spre un punct de pe pieptul ei, chiar în mijlocul ponchoului, iar ea se uită în jos. O lovi uşor sub bărbie cu arătătorul. HA! HA! HA! HA! Mereu făcea aşa.

— Mi-a-ngheţat curu’ aici, zise ea.

— Nu te şucări, Charles.

Lumina scădea. Ploaia se transformase în zăpadă. Sau în ceva apropiat de

zăpadă, aprige pepite de precipitaţie. Precipitaţia ca o insultă. Dar anticiparea promiscuităţii o înfioră pe Wendy, acţionând asupra ei ca o incantaţie tantrică. Iarna n-o deranja. Ar fi putut să înoate kilometri întregi prin mocirlă şi gheaţă, ca un supererou.

Subsolul casei familiei Williams era nefolosit şi în paragină. Wendy văzuse, în arhitectura frugală a bisericilor locale – congregaţională, episcopaliană şi prezbiteriană, căci maică-sa nu se hotăra ce confesiune să aleagă –, acele mici altare unde, înainte de liturghie, pastorul îşi îmbrăca straiele şi unde putrezeau vasele sacre. Sacristie? Asta avea în minte când se gândea la subsolul casei Williams, în timp ce şedea

45

pe şaua bicicletei lui Mikey (acesta pedala de-a-n picioarelea), ţinându-se strâns de mijlocul lui.

Drumul urca pe deal, aşa că lăsară în urmă casa ei – la marginea îndepărtată a proprietăţii Silver Meadow acea hardughie maro-închis, plină de curenţi de aer şi balamale antice, fosta reşedinţă a lui Mike Staples, politician republican şi pastor episcopalian în New Canaan, între anii 1871 şi 1879. Apoi tot la deal, tot la deal. Mike schimbă pe o treaptă de viteză mai mică, ca şi cum panta ar fi fost o provocare pentru bărbăţia lui abia înmuguritră.

Locuinţa familiei Williams era albă şi pătrăţoasă, cu coloane în faţă. De obicei, acolo atârna bleg un steag american, dar nu şi astăzi. Porumbeii se tânguiau în curtea din spate. Curtea abruptă se prăvălea direct în pârâul de mai jos. (Acolo unde locuia Wendy, pârâul curgea chiar pe sub veranda camerei de zi.) Prin curtea lui Mikey întotdeauna mişunau sălbăticiuni – ratoni, rozătoare şi iepuri. Sălbăticiuni de suburbie. Acolo, în spatele casei, era, practic, ca în tâmpenia de *Mutual of Omaha1.* Râul Silvermine era plin de canoe gonflabile.

Mike îşi lăsă bicicleta în iarbă, lângă uşa garajului, fără să-i pese de ploaie. Se furişară pe verandă, apoi la parter.

În ritualul împreunării lor, Wendy insista să se păstreze tăcerea. Fără sporovăiala menită „să ne cunoaştem mai bine”. Ceva conversaţie era inevitabilă, la aranjatul mesei, la servirea aperitivului, dar tăcerea era mai impunătoare. În jurul lor, lăzile prăfuite pline cu gumă de mestecat erau ca nişte străjeri fără chip, care apărau cine ştie ce ruină imperială, asemenea statuilor din Insula Paştelui din cartea pe care băieţii de la şcoală şi-o împrumutau unul altuia, *Amintiri despre viitor.* Triunghiul Bermudelor. Subsolul era o porţiune

1 Mutual of Omaha, companie de asigurări şi servicii financiare, cunoscută îndeosebi pentru sponsorizarea unui program de televiziune foarte popular, *Mutual of Omaha’s Wild Kingdom,* despre viaţa animalelor sălbatice.

46

neglijată a locuinţei familiei Williams. Masa de ping-pong se îndoia de mijloc în centrul încăperii, ca o corabie atinsă de putregai. Uneltele electrice atârnau pe perete ca nişte instrumente de tortură. Ţinta pentru aruncarea săgeţilor avea lipită pe ea un chip de femeie, decupat dintr-o revistă.

Dacă Wendy şi-ar fi dat jos veşmintele, pantalonii largi, helanca şi ciorapii cu degete, ar fi trebuit să renunţe şi la aparenţa de adolescentă care se duce la biserică, se spală cu săpun Ivory şi face galerie înfocată la meciurile de fotbal ale colegilor. Ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Mike profunzimile simţămintelor ei complicate. Dar nu ea era vedeta în show-ul ăsta. În definitiv, aici era New Canaan. În schimb, ideea ei era să adopte alte roluri, să practice alte trucuri. Pe platforma de la capătul încăperii, pe fotoliul cu perne pline de granule de polistiren, cei doi se aşezară.

Iar Wendy începu să-i dezvăluie timid instrucţiunile. În după-amiaza aceea, jucau rolurile unui director de companie şi al asistentei sale. Mike urma să vină la ea acasă într-o după-amiază de weekend, ca să rezolve o situaţie de criză

— Da, asta era –, o criză legată de nu ştiu ce acţiuni, şi pentru asta avea nevoie de ajutorul ei. Avea nevoie de ea.

— Iar eu stau întinsă aici, zise Wendy. Stau întinsă aici şi ceva e realmente nasol. Plâng, poate cu suspine, pentru că-s singură, pentru că bărbatul meu a plecat sau ceva de genul ăsta, iar tu vii şi încerci să mă linişteşti.

— Dar...

— Mă aflu în toiul unei suferinţe sufleteşti îngrozitoare.

În genunchi, cu stângăcia unui băiat care n-o să urce în viaţa lui pe vreo scenă, Mike mimă că-şi aranjează cravata, îşi lăsă diplomatul lângă suportul pentru reviste. Wendy îşi duse un deget la buze şi reprezentaţia începu. În semiîntuneric.

O lungă după-amiază se terminase la birou, îşi zise Wendy. Confruntarea politică zilnică se încheiase. El îi mângâie părul. Cine era el şi cum de se pricepea atât de bine să consoleze o femeie? Pierderea soţului, înstrăinarea faţă de copii -

judecătorul o considerase incapabilă să-i crească neputinţa ei de a lucra. Îi rămăseseră doar proprietăţile şi venitul cu care se alesese în urma divorţului. Insuficient ca să-şi cultive stilul de viaţă cu care se obişnuise.

— Iubito, spuse Mike. Aşteptarea noastră s-a sfârşit.

De pe fotoliu, Wendy se lăsă să alunece pe podea. Se rostogoli peste calculatorul de buzunar uzat al lui Mike. Helanca i se ridică şi zona palidă, imaculată de sub sâni deveni vizibilă. Făcuse asta dinadins, exact aşa cum Willie Mays făcea în aşa fel încât să-i zboare şapca din cap, atunci când urmărea o minge aruncată la mare distanţă. Mike o imobiliză – un braţ sub fotoliu, celălalt sub un taburet din piele

verde. Un ghid TV cu *Sanford and Son* pe copertă se afla la doar câţiva centimetri de faţa ei.

— Poate-ar fi bine să închidem televizorul, şopti Mike, în caz că vine cineva.

— Nu fi caraghios, replică Wendy.

Îi puse mâna pe abdomenul ei, iar el se urcă deasupra fetei. Era un soi de îmbrăţişare disperată. În părul ei aveau să ajungă tot felul de chestii, gângănii, firimituri şi bucăţi de gumă care se lipiseră de covor.

— Vorbeşte-mi despre planurile tale de viitor, zise Wendy. Spune-mi că n-o să pleci. Spune-mi că nu eşti la fel ca ceilalţi. Citeşte-mi fragmente sângeroase din *Vechiul Testament.* Ai face rău altor oameni pentru mine? Ai fi în stare să-mi dăruieşti cea mai scumpă proprietate a ta? Ai fi acolo douăşpatru de ore din douăşpatru? Ai renunţa la activităţile sportive din weekend, inclusiv la meciurile de fotbal american? Mi-ai spăla rufăria, inclusiv articolele foarte intime? Ţi-ai asuma responsabilitatea să-mi iei de la farmacie pilulele contraceptive? Ţi-ai lăsa părul să crească, te-ai duce la o şedinţă de terapie în grup, ai pleca să vizitezi Nepalul? Ai fi dispus să schimbăm partenerii de sex?

Şoldurile li s-au unit cu stângăcie, precum două piese desperecheate dintr-un puzzle. S-au frecat lent unul de celălalt. Ea i-a atins în treacăt acea parte a blugilor unde chestia

48

aia monstruoasă se umflase din nou. Părea că slă îndoită incomod spre buzunarul lui drept.

— Chiar ai uitat cu totul? o întrebă Mike.

— La ce te referi, dragul meu? zise Wendy.

— Ţi-am dat de lucru pentru weekend.

— Mă tem că n-am înţeles ce-am de făcut. Voi avea nevoie de explicaţii suplimentare.

Liniştea era mormântală. Wendy încetini şi se opri. Mike se transformase cu totul în directorul necruţător din fanteziile ei. Omul care avea să se ocupe de procurarea drogurilor şi a alcoolului. Simţea asta mirosindu-i respiraţia, iar limba lui căpătase un gust pe care nu-l mai avusese înainte, un gust medicinal. Nevoile ei aveau să fie împlinite. Îl apucă de fund. Era relaxat şi băieţos. Doar oase şi blugi. Nimic altceva. Se lupta cu ea de parc-ar fi fost un nod marinăresc pe care încă nu învăţase să-l desfacă.

— Hai, zise el.

— A, te refereai la casete, zise Wendy. Te refereai la casetele video de care mi-ai zis să am grijă. Voiai ca eu să le derulez pe repede-nainte...

Mike gemu.

— Haide...

— Mă tem că e o problemă. O problemă cu prelucrarea...

— Wendy, zise Mike, vreau să-ţi dai jos pantalonii!

— Nici vorbă, până nu-mplinesc cincisprezece ani.

— Nu e... nu putem s-o facem aşa. Tre' să-ţi dai pantalonii jos.

— Nici vorbă!

O prinse din nou de încheieturi. Îi dădu drumul şi se ridică în genunchi. Începu să-şi desfacă stângaci centura. Apoi, fermoarul.

— OK, zise ea. OK. O să pun mâna pe ea, dar totul se va opri aici.

Mike îşi trase pantalonii în jos, în jurul genunchilor, şi se întinse din nou deasupra ei. Pielea ca de găină. Chiloţii lui se încurcaseră cu pantalonii. Îi aduceau aminte de un

scutec. Helanca îi rămăsese strânsă în jurul sânilor, iar el îşi aşeză penisul pe tărâmul virgin de acolo, de pe pântecele ei. Wendy îl simţea ca pe o salamandră. Ca pe o salamandră care alerga pe trupul ei.

Deodată, uşa din capul scării se deschise.

Se făcu lumină. Ce splendidă veste rea! Wendy nu ştiuse niciodată că o uşă, imperceptibil întredeschisă, putea ascunde atât de mult. Era ca punctul culminant al unei corale fabuloase. Zvârcoleala salamandrei lui Mike, înghesuită la loc în cuşcă, descâlcirea şi reîmbrăcarea cămăşilor şi pantalonilor. Instantaneu. Niciun soldat de nicăieri n-ar fi fost mai repede gata de luptă. Cei doi erau ca într-un soi de film mut rulat cu viteză nefiresc de mare, ca poliţiştii de la Keystone la o spălătorie de rufe.

Cumva, ea ştia că bărbatul care cobora treptele era tatăl ei. Înainte chiar de a-i auzi paşii obosiţi, metodici, ştiuse că e el – lipsa de logică a apariţiei lui n-avea s-o frapeze decât mult mai târziu. Până să-i vadă faţa, ea şi Mike trecuseră prin toate scenariile şi alibiurile nerostite – puteau să presupună că el nu ştia ce se întâmplă, puteau să mintă sau puteau să spună adevărul şi să spere c-au să scape basma curată. Mike găsi şi o a patra opţiune: luă un alt număr din *TV Guide* – cu Gene Rayburn pe copertă – şi începu să-l studieze cu furie.

— *Când planetele se ciocnesc,* bâigui el.

— Ce zici?

— Filmul de la 4:30.

Tatăl lui ajunsese la piciorul scării cu acel dramatism exagerat care îi marca toate momentele paterne. Era fals. Ceva în el era fals. Stătea cu braţele încrucişate printre lăzile de gumă Topps.

— Ce naiba faceţi voi aici, măi copii?

Era stacojiu la faţă. Nu era culoarea dată de băutură, pe care o ştia foarte bine, ci stacojiul ruşinii şi al furiei, culoarea feţei unui prunc atunci când, mânjit de caca, e părăsit în

50

parcare cu un bileţel pe piept. Wendy îl mai vă/use aşa pe tatăl ei doar de câteva ori şi nu-i plăceau acele amintiri.

— Tu ce crezi că facem, tată? replică ea.

— Ce cred eu? Eu cred că vă giugiuliţi! Cred că-l pipăi pe bulangiul ăla mic, fir-ar al dracului să fie, şi mai cred că el încearcă să ţi-o pună! Cred că, la doar paişpe ani ai tăi, eşti gata să-ţi pierzi fecioria! Şi nu-mi vine să-mi cred ochilor...

— Hei, ce tot spuneţi acolo? Domnu' Hood...

Avea cămaşa încheiată aiurea. Tatăl lui Wendy, de obicei ireproşabil, manechinul de la Mike's Sports, tatăl marca L.L. Bean, se încheiase greşit la cămaşă, astfel încât vreo trei centimetri suplimentari erau mototoliţi în jurul bărbiei lui stacojii. Mesteca aer, de parcă ar fi avut nevoie de substanţele hrănitoare din el ca să-şi ţină în forţă discursul dojenitor. Cămaşa îi flutura.

— Să nu-mi adresezi niciun cuvânt, Mike! Nu vreau s-aud. Voi vorbi cât de curând cu mama şi cu tatăl tău. Poţi să fii sigur de chestia asta, băiete! Voi doi habar n-aveţi ce faceţi aici! Sunt şocat să văd că sunteţi atât de nechibzuiţi, că ăsta vi se pare vouă cel mai nimerit mod de-a vă petrece Ziua Recunoştinţei! Ruşine să vă fie, copii, ruşine!

Mike n-avea să suporte uşor ultima parte a discursului, Wendy era sigură de asta. Îl cunoştea destul de bine. Tocmai se gândea la o replică usturătoare. Era momentul să lupte sau să fugă. Dacă se ajungea la luptă, se gândi că avea să-l susţină pe Mike. Pentru că tatăl ei era mai greu cu vreo şaizeci de kile, probabil. Era cinstit să ţină partea outsiderului. Dar Mike lăsă capul în jos, abia ascunzându-şi furia. Nu spuse nimic.

— Şi tu, domnişoară?

Tatăl se uită înspre ea.

— Cu mine vorbeşti, tată?

— Cu cine crezi c-aş putea să vorbesc?

— Atunci, renunţă la atitudinea asta de tiran.

51

— Nu mă interesează remarcile tale obraznice, domnişoară! Să mergem! Imediat! Noi doi putem să discutăm în drum spre casă.

Când auzi de drumul spre casă şi mai ales de mersul pe jos până acolo, Wendy începu să se-nmoaie. Regretul începu să i se furişeze în suflet ca nişte culori urâte într-un asfinţit de duzină. Începu să se simtă ruşinată. Îşi ţinuse palmele pe abdomenul aproape concav al lui Mike, în timpul drumului până acolo cu bicicleta, şi fusese o plimbare minunată. Ceva în legătură cu faptul că tatăl ei venise fără maşină, că urmau să se întoarcă acasă pe jos, să umble pe străzile din New Canaan

pe o vreme atât de urâtă, ca unii care nu-şi puteau permite să plătească ratele la maşină, o stingherea. Şi va mai trebui să-şi apere şi virginitatea în faţa lui. *Se arsese*, vorba celor de la Liceul Saxe. Chiar că se arsese. Avea să fie un weekend oribil. Avea să fie un weekend de vacanţă. Va trebui să suporte perdafuri şi tăceri prelungi, pline de cruzime. Nu se va sfârşi niciodată. Îşi petrecu o buclă pe după degetul arătător şi rămase tăcută lângă Mikey

— Strângând din dinţi ca să-şi înăbuşe plânsul.

— Ei, bine? zise tatăl ei.

Fata i se alătură, fără să spună nimic, şi aruncă o ultimă privire către Mikey. În graba lui, Mike îşi prinsese poalele cămăşii în fermoar. Se gândi la frumosul lui păr pubian roşcat-maroniu, de culoarea şi consistenţa primilor perişori ai unui bebeluş, şi povara îi păru mai uşoară. Dragostea era dulce-amară. Apoi, pe drumul spre ieşire, îşi strecură mâna într-o cutie şi scoase de-acolo cinci-şase bucăţi de Bazooka.

— Servicii complete! strigă ea spre Mike.

Tatăl ei oftă.

Închiseră în urma lor uşa din faţă a familiei Williams. Pretutindeni, doar semne ale nopţii. Ploaia îngheţată cădea orizontal. Era cu şase-şapte grade mai frig decât atunci când Wendy aştepta în Silver Meadow. Zloată şi ploaie îngheţată. Amestecul cădea ameninţător asupra celor doi, în timp ce-şi croiau drum, alunecând şi înjurând, pe potecă şi apoi pe alee.

52

Începu să strige o scuză debilă şi recunoscătoare către tatăl ei, dar era greu să te descurci cu vântul şi cu ploaia. Nu se auzea nimic.

Pe Valley Road, un utilaj de deszăpezire trecu încet pe lângă ei, şuierând şi împrăştiind nisip peste mocirla care se forma. În vârful lui se învârtea lampa stroboscopică de culoare galbenă.

Tatăl o apucă brutal pe Wendy de umăr.

— Păpuşică dragă! strigă el şi vocea păru să se audă de departe. Păpuşică, nu-ţi face probleme! Zău că nu-mi pasă. Doar că nu-s sigur că e îndeajuns de bun, asta-i tot. Hai să fie ăsta secretul nostru!

Wendy nu pricepea unde bate. Auzea scuzele.

— Ce?

— Adică e un papagal. Nu-i serios. Să vezi tu c-o să ajungă să trăiască pe spinarea părinţilor! Pur şi simplu, nu te merită. Şi aia nu-i o familie din care să vrei să faci parte.

— Tată...

Mergeau printr-o mocirlă de culoarea scorţişoarei. Picioarele li se afundau în ea. Ploaia îngheţată cădea cu uniformitate neabătută. Atât asupra comunităţilor învecinate, cu o bază de impozitare mai puţin solidă – Stamford şi Norwalk –,

precum şi asupra bunăstării din New Canaan. Lapoviţa strica ciorapii cu degete ai lui Wendy şi pantofii din piele de Cordoba ai tatălui şi, în acelaşi timp, în cealaltă parte a oraşului, pantofii ortopedici ai surorii lui Dan Holmes, Sarah Joe, unul dintre copiii din clasa specială de la Liceul Saxe. Inima lui Sarah Joe era chinuită şi istovită, iar ea părea s-o ştie. Dar, cum, necum, reuşea să se târască. Copiii spuneau că s-ar fi culcat cu oricine. Wendy se întrebă dacă Sarah Joe avea măcar nişte cunoştinţe instinctive despre poziţii şi sex, dacă auzise despre mitul orgasmului vaginal sau simţea la nivel intuitiv că acrobaţiile ei sexuale erau mai satisfăcătoare cu o persoană pe care o iubea. Sarah Joe, la rândul ei croindu-şi drum pe Brushy Ridge Road, prin

53

zloată, urcând dealul pe care toţi băieţii îl coborau în viteza a zecea.

Undeva, fetele mai populare erau închise în case cu iubirile lor efemere, prizonierele pasiunilor pe care nu le împărtăşeau nimănui. Iar altundeva, cei cinci-şase băieţi săraci de la liceul din New Canaan, ai căror taţi erau nevoiţi să iasă în zăpadă şi să conducă plugurile de deszăpezire, se uitau la TV stând pe canapele acoperite cu vinilin ignifug. Lapoviţa şi ninsoarea făcuseră ca lumina să capete o tentă gălbuie-sumbră. Cerul arăta oribil, greţos.

Wendy voia să ştie de ce conversaţiile eşuau şi cum putea să-i înveţe pe ceilalţi virtuţile compasiunii şi de ce oamenii încetau să se iubească şi voia să le ştie pe toate când ajunseră acasă. Voia ca tatăl ei să fi luptat împotriva insistenţelor colegilor de liceu şi să se fi opus bombardamentelor din ţările neutre îndepărtate şi să fi sprijinit îngrădirea puterii prezidenţiale şi să fi pus la cale un plan prin care fiecare copil sub optsprezece ani din New Canaan să fie obligat să petreacă o după-amiază pe săptămână cu sora lui Dan Holmes, Sarah Joe, sau cu puştiul celălalt, Will Fuller, pe care toţi îl făceau *poponaut.*

Wendy ar fi vrut ca tatăl ei să ofere compensaţii pentru propria confuzie, înstrăinare şi beţie. Aşa încât, atunci când el a întrebat-o cât de reci îi sunt picioarele şi apoi a luat-o în braţe pe ultimele sute de metri, trecând pe lângă Silver Meadow, pe lângă terasament, prin desişul de copaci goi, traversând cercul desenat pe aleea acoperită cu frunze de arţar îngheţate, frunze de arţar, frunze de arţar, unde o singuratică minge de fotbal stătea îngropată într-un crater mocirlos, mingea de fotbal pe care Paul o tot lovise cu disperare înainte să plece la oraş – când tatăl ei o purta la pieptul lui în tăcere, i se păru că totul e în regulă. Avea să-şi amâne călătoria pe tărâmul himalayan al Inumanilor. Deocamdată, avea să rămână cu familia ei.

54

Neschimbată – sau mai rea. Aşa suna buletinul meteo. Mercurul se va retrage în

micul său bulb. Zăgazurile cerului se vor deschide. Elena întrezărea şosele periculoase, acoperite cu polei. Geci de schi cu borduri de blană. Fesuri cu ciucuri. Iar asta nu era aşa de rău. Orice pretext ca să evite petrecerea familiei Halford era o binecuvântare. Se afla în bibliotecă. Pe sofa, cu picioarele încrucişate. Casa ei era liniştită ca o bibliotecă. Cititul era pentru Elena Hood o curajoasă călătorie spirituală, iar teancurile de cărţi erau pentru ea asemenea movilelor de pietricele – zidurile tibetane pentru rugăciune care marcau înaintarea pelerinilor. Se simţea înconjurată de un câmp de forţe cald, se simţea invincibilă, în timpul acestei călătorii mijlocite de lectură, oricât de convenţională ar fi fost în 1973, oricât de plină de piedici şi de stereotipă. Ţinea la mare preţ *I Cbing* şi cărţile de tarot, deşi nu mărturisea asta nimănui din suburbii; credea că deciziile ei erau prestabilite de nişte cartografi nevăzuţi. Cumpăra cărţi religioase şi oculte ghidându-se după cotor, dacă auzea vorbindu-se de vreun titlu sau dacă i se făcea reclamă în *Psychology Today,* în biblioteca ei, la lumina şemineului, citea în tăcere. Avea părul blond-argintiu. Şi ochelari cu lentile groase, pe care îi purta doar când citea. În restul timpului, mijea ochii.

Purta pantaloni comozi din lână, de culoarea chihlimbarului, un pulover din lână pe care şi-l tricotase singură şi pantofi Hush Puppies. Elenei îi era frig tot timpul. Manualele ei de colegiu fuseseră surghiunite într-un ungher prăfuit

55

al rafturilor, sub selecţiile Clubului Cartea Lunii – ediţii cartonate şi lucioase ale celor mai noi romane, pe care ea le comanda pentru soţul ei şi pe care acesta le ignora.

Citea despre impotenţă la bărbaţii vârstnici. Deschisese cartea scrisă de Masters şi Johnson, *Reacţia sexuală umană*, chiar la pagina cu pricina. În opinia experţilor, principala cauză pentru diminuarea activităţii sexuale a cuplurilor de vârstă mijlocie era un caz accidental de impotenţă. Această criză iniţială, fie ea provocată de tradiţionalul consum de alcool – *creşte dorinţa, dar afectează performanţa* –, fie de anxietate sau de alţi factori psihici, îi înspăimântă atât de tare pe bărbaţi, încât, după aceea, aceştia înclină în mod frecvent spre celibat. Umiliţi şi plini de resentimente, ei susţin că nu mai sunt interesaţi.

Chiar pagina la care deschisese cartea. Îi plăceau Masters şi Johnson. Mult mai mult decât Havelock Ellis, pionierul studiilor asupra sexualităţii, foarte priceput să dea exemple din viaţa rurală – ace de păr extrase din vaginele adolescentelor, relatări despre cupluri care nu mai reuşeau să se „decupleze” –, dar incapabil să trateze dramele căsniciilor nefericite. Şi mult mai mult decât Kinsey, precursorul domeniului, cu a sa viziune bizară, politicoasă asupra sexualităţii – contactul buco-genital s-ar putea să nu fie, la urma urmei, o practică strict homosexuală –, sau decât monumentala *Psychopathia sexualis* a lui Krafft-Ebing: halucinanta şi

periculoasa rudă a lucrării lui Reich, *Funcţia orgasmului.*

Unele ilustraţii din carte erau senzaţionale. Cum ar fi diagrama penisului, a scrotului, a anusului şi a prostatei. Toate desenate cu precizie, în peniţă. Prostata o intriga – acea nucă mititică pe care întotdeauna urologul o storcea. Bărbaţii o ocroteau. În final, atât de multe se făceau din respect pentru prostată! Când strangula uretra bătrânilor, nenorocirea îi lovea pe oamenii celebri şi pe necunoscuţi cu imparţialitatea unei epidemii. Cu toţii stăteau la pisoar şi se chinuiau să mai stoarcă nişte picături.

56

Şi mai erau şi graficele, care reuşeau să redea, în secunde, probabilitatea întăririi sfârcurilor, a tremurului muscular şi a umezirii labiilor. Astea erau subiectele de ultimă oră. De exemplu: în New Canaan, dintr-odată, femeile erau familiare cu termenul *labii.* Aveau opinii ferme în privinţa orgasmului vaginal. Putea să evoce nenumărate după-amiezi recente în care le auzise pe Dot Halford şi pe Denise Blackman – sau pe altele – făcând schimb de teorii la un pahar de suc de morcovi: *Dot, ştiu cum îmi funcţionează clitorisul atunci când am orgasm, dar nu sunt sigură, atunci când partenerul îmi atinge uterul, că vaginul meu are vreun rol în asta. Pur şi simplu nu sunt sigură.* Nelinişstea era întipărită pe chipurile lor.

Elena şi soţul ei nu erau cu adevărat de vârstă mijlocie. Nu ajunseseră încă la acel stadiu, dar trăiseră *trauma iniţială a impotenţei.* Îi simţiseră incizia precisă. Amândoi. Da, şi ea o simţise: „Inhibiţiile femeii de nivel intelectual superior”, cum se exprimau experţii, „sunt mai puternice decât cele ale bărbatului de nivel mediu”. Trecuseră cam optsprezece luni. Optsprezece luni de atunci.

Dacă alcoolul îi provocase lui Ben impotenţă, ceea ce adusese seceta în relaţia lor conjugală, nu putea să-şi dea seama. Dar când îi vedea acum penisul, când făcea duş sau se îmbrăca de serviciu, nu simţea nimic în plus faţă de ce-ar fi simţit dac-ar fi văzut vreo pasăre de vânat jumulită şi fără cap. Era ca o ciudată aducere-aminte a unui alt timp, ceva străvechi, o curiozitate. O aducere-aminte a atacului de inimă suferit de Ike1 sau a crizei de la Berlin. Iar lucrul cel mai rău era că simţea acelaşi lucru şi faţă de sine. Punctul fertil din trupul ei, acea mandala pe care o avea în pântece, îşi încetase activitatea, intrase în hibernare.

După cum vedea ea lucrurile, seceta dusese direct la infidelitatea lui Ben. Masters şi Johnson nu aveau în privinţa

1 Apelativul sub care era cunoscut preşedintele american Dwight Eisenhower (1953–1961).

57

asta niciun sfat pertinent. Elena nu descoperise dintr-odată aceste adevăruri simple. Nu avusese loc nicio întâlnire dureroasă cu dovezile – vreun şort pătat, ruj

pe gulerul cămăşii sau plicuri parfumate. Pur şi simplu, într-o seară, la o petrecere – o petrecere constituie decorul firesc în care să afli aceste lucruri –, i s-a năzărit că acesta ar fi pentru el următorul pas logic. Acesta era canalul îngust în care ajunseseră.

Deci, la acea petrecere, iată-i pe Janey Williams şi Benjamin tolăniţi pe o canapea fără spătar. Îngropată în perne, Janey Williams, nefericita şi disperata Janey, al cărei soţ n-o mai consola. Iată-i pe amândoi, Benjie şi Janey. Devenind tot mai neglijenţi pe măsură ce se apropiau unul de celălalt. Expresiile lor erau triste, paharele li se goleau mereu. Îşi dădeau târcoale ca nişte porci spinoşi, apropiindu-se ca să-şi simtă căldura, apoi împungându-se şi îndepărtându-se.

Ideea trădării plutea în aer. Vara Iubirii1 migrase, în varietatea ei fără droguri, în suburbiile din Connecticut, cam la cinci ani după naşterea ei. Cam pe când America afla despre sistemul de înregistrare de la Casa Albă. Era amestecată cu lucruri urâte. Marfa comercializată erau soţiile, acele Janey Williams din New Canaan. Recompensa ar fi trebuit să fie fericirea, dar nu era decât cea mai ieftină aproximare a unor simţăminte exaltate. Era doar o etalare a opţiunilor, nimic mai mult. Din poziţia ei meditativă de pe canapea, îmbrăcată în pantalonii aceia jalnici şi cu pantofii ei Hush Puppies, Elena simţea că e în stare să judece motivaţiile aşezării New Canaan, Connecticut. Pentru că îngăduise propriilor opţiuni să se împuţineze. Trosnind şi pocnind, flăcările timpului mistuiseră comedia strădaniilor ei.

Elena citea. Din când în când, îşi întrerupea inactivitatea. Pentru cină: mazăre congelată Green Giant în sos de unt,

1 *Summer of Love*, vara anului 1967, când nu mai puţin de 100 000 de tineri s-au adunat în apropiere de San Francisco, provocând o adevărată revoluţie hippie.

resturi de umplutură, resturi de curcan. Această masă frugală şi lipsită de pretenţii îi aştepta pe soţul şi pe fiica ei.

Călugării au fost aceia care au inventat arta cititului în gând. În perioada întunecată a Evului Mediu. Augustin, probabil, a fost primul. Iar tăcerea era un limbaj pe care Elena îl înţelegea. Tăcerea era termenul ei argotic pentru sprijin şi afecţiune. Tăcerea era îngăduitoare, contemplativă şi non-conflictuală şi avea în ea ceva melodios. Era în acelaşi timp pământ şi eter. Când Paul îi dăduse de înţeles că avusese de-a face cu drogurile, Elena nu spusese nimic. Când Wendy o anunţase cu mândrie că îi venise primul ciclu, Elena nu spusese nimic. Mai târziu, avea să pună pe perna fiicei sale cutia de Kotex, cu cerculeţul conţinând instrucţiunile de folosire atent decupat şi aşezat alături. Tăcerea se potrivea cu complexitatea acestor treceri – iniţierea în *yaje* şi în secretele calendarului lunar. Dac-ai fi indiancă, te-ai duce într-un tufiş şi ai halucina singură, cât ai pofti. Iar dac-ai fi o tânără druidă, căsătoria ţi-ar fi deja aranjată şi chiar acest lichid rezidual ar fi un condiment la sărbătoarea

ta. Noi ţi-am bea sângele menstrual şi, mai târziu, am mânca placenta.

Elena nu spusese nimic despre asta sau despre alte chestiuni, şi nu doar pentru că, în această suburbie plină de republicani – republicani până hăt, la preşedintele Garfield1-, constatase că nu putea să-şi articuleze propriile opinii fără să pară caraghioasă, ci pentru că ajunsese la această tăcere prin intermediul experienţei.

Printre strămoşii ei irlandezi se numărau tot felul de oameni, de la nenorociţii pe care îi aruncai pe uşă afară dintr-un *saloon* de pe malul râului până la revoltaţii care abrogaseră Legea Prohibiţiei. Ei împletiseră atât de profund printre amintiri născocirile legate de drumul de la sărăcie la bunăstare, încât ajunseseră să-şi creadă propriile departamente de relaţii publice. Sau, cel puţin, asta era atitudinea tatălui ei. Tatăl ei fusese om de presă, editor de

1 James Garfield, al douăzecilea preşedinte american, ucis în iulie 1881.

filosofii ieftine de tabloid. Îşi finanţase studiile la o şcoală de jurnalism din Midwest lucrând seara ca vânzător de băuturi răcoritoare. Plecase spre est cu un tren de marfă. Pornise de la munca de jos, de la sortarea corespondenţei. Se căsătorise cu iubita din liceu.

Efortul de a rămâne optimist sub povara acestui mit de tabloid a dus la intoleranţa tăcută din casa tatălui ei. Puteai să-i scoţi pe irlandezi din cârciumă, dar nu puteai să scoţi cârciuma din irlandezi. Inimile lor erau peşteri ale îndoielii. Edwin O'Malley era un băutor împătimit, colecţionar de vinuri de calitate, dar soţia lui, Margaret, mama Elenei, alunecase după cortina alcoolismului înainte ca fiica ei să termine şcoala elementară. Margaret nu era în stare să comunice cu nimeni în palatele şi vilele pe care soţii O'Malley le frecventau în timpul Marii Crize. Avea limba legată. Era ca şobolanul care rămâne blocat la intrarea într-un labirint.

Tatăl ei nu se sfia să vorbească pe şleau: *Arăţi ca dracu* 7 *Dumnezeule, arăţi ca dracu'! De ce-ai mai coborât? Nu poţi nici să te ţii pe picioare – darămite să mai şi mănânci! Eşti beată şi nu te ţii pe picioare. Eşti o ruşine. O ruşine jalnică!*

Elenei i se părea că timp de o veşnicie o aşteptase pe mama ei să coboare la parter. Părinţii ei aveau camere separate, fireşte; nu dormeau niciodată împreună. Când mama cobora împleticindu-se la cină, adesea era prima oară când o vedeau în acea zi. Elena se ascundea după servitori şi mobile şi asculta. Observaţiile le punea deoparte. Repeta deopotrivă frazele de afecţiune şi de ură, până când nu le mai putea deosebi, nu mai putea distinge derâderea de respect, bătaia de o îmbrăţişare drăgăstoasă. Odată, un prieten de-al tatălui, venit în vizită, remarcase: O, *Margaret, mă bucur să te văd, arăţi minunat!* La care tatăl ei replicase: *Dumnezeule, Karl, nu mai vezi bine?*

Asta era mama ei. Mama ei cădea pe scară şi o lăsau acolo, la ordinele tatălui. Mama ei se dezbrăca pe peluza din faţa casei. Mama ei se încuia într-un şopron,

căutând cine ştie
60

ce comoară ascunsă. Putea să rămână acolo zile-n şir, de n-ar fi fost grădinarul.

Margaret O'Malley pierdea câte puţin din ea însăşi în fiecare seară. Se întorcea ca să urce din nou scările, după fiecare episod de umilire, până când nu i-a mai rămas niciun pic de demnitate, nicio *persona* de asasinat, până când n-a mai trebuit să urce treptele, fiindcă devenise prea periculos. Un ascensor de apartament primitiv a fost instalat cu mare cheltuială.

Tatăl ei avusese grijă ca Elena să ştie totul despre starea mamei sale. O chema din camera ei ca să fie martoră la fiecare infracţiune împotriva lui, împotriva succesului său. Aşa se face că, atunci când, în copilăria Elenei, maică-sa încercase să-şi ia viaţa cu somnifere, el îi provocase voma, chemase ambulanţa şi pe urmă o adusese pe Elena în dormitor. Margaret O'Malley era mânjită de vomă şi inconştientă. Rahatul, urina şi fierea bălteau în jurul ei, pe cearşafuri, curgând pe covor. *Asta e maică-ta. Haide! Priveşte-o!*

Sărbătorile o cufundau mereu în acest trecut.

Plecase din casa părintească într-o confuzie de simţăminte lesne de înţeles. Pe la începutul anilor şaizeci, maică-sa ameninţa adesea că-şi ia viaţa. Elena îl trezea calmă pe Benjamin şi, când răsărea soarele, prindea primul tren spre New Haven, spre aeroportul de-acolo. Până să ajungă ea, ameninţările se evaporau de fiecare dată. Mama ei fie dormea, fie stătea în pat, rezolvând placidă cuvinte încrucişate, bând gin şi zâmbind.

După ce o supuneau pe Margaret la altă şi altă cură de dezalcoolizare, o trimiteau în lume. O dezintoxicau şi iar o trimiteau în lume. Era ca un eveniment anual, ca strângerea recoltei sau ziua vreunui sfânt. O dezalcoolizau şi toţi nutreau speranţe vreo două săptămâni, chiar şi tatăl părea să fie binedispus, după care maică-sa începea să bea din nou

— Uneori, închina chiar pentru întoarcerea acasă – şi în scurt timp se revenea la livrările săptămânale de lăzi cu sticle. Tatăl Elenei îi plătea curele de dezintoxicare, hainele şi datoriile
61

la toate magazinele de băuturi, ca şi convorbirile telefonice interurbane, aşa cum plătea pe cineva ca s-o îmbăieze şi să aibă grijă de ca acasă. Toate facturile erau la zi.

Dac-ar fi fost doar ci trei, şi Elena tot ar fi avut motive suficiente să plece din Weston, Massachusetts. Dar mai avea şi un frate. O copie la indigo a tatălui – stabil ca un gaz inflamabil plin de nerăbdare şi ură. Iar de băut, bea ca maică-sa. Era cel mai dificil bărbat pe care Elena îl cunoscuse vreodată. Era în stare să se certe şi în

privinţa vremii. Avea un simţ al corectitudinii atât de fin reglat, încât stătea noaptea treaz ca să clasifice şi să enumere încălcări ale etichetei, conform unui cod pe care el însuşi n-ar fi fost în stare să-l respecte vreodată. Billy O'Malley era cu zece ani mai vârstnic decât Elena şi luase educaţia surorii întru totul în mâinile sale. Susţinea că el îi dăduse şi numele, conform regulilor prozodiei. Două picioare bahice. Elena O'Malley. Fără nume mijlociu. Avea să se descotorosească de el ulterior. O numise după Bacchus. Oricum, părinţii ei erau mai tot timpul ocupaţi.

Ca s-o înveţe cu apa, o împinsese, când era încă mititică, în piscină. Se scufundase. Ca s-o înveţe regulile etichetei, îi îndepărtase coatele de pe masa din sufragerie cu lama unui cuţit. Se alesese cu mai multe copci. Ca s-o înveţe să-i respecte pe cei vârstnici, o ţinuse atârnată de glezne la o fereastră de la etajul trei. Ca s-o înveţe să se descurce singură cu mijloacele de transport în comun, o abandonase legată la ochi în centrul Bostonului.

Elena fusese o elevă silitoare. Cina de Ziua Recunoştinţei în familia O'Malley, aşa cum spunea adesea Benjamin, era ca şi cum ai aştepta să se încheie un armistiţiu. Billy şi tatăl ei adoptau o tăcere precaută până când era dat pe gât primul pahar. Apoi, Billy se lansa în lista lui de nemulţumiri, începând, de exemplu, cu sprijinul *absurd* pe care tatăl lui îl acorda Comisiei pentru Activităţi Antiamericane a Camerei Reprezentanţilor. Dezgustul făţiş nu era prea departe. Elena încerca să interpreteze, să medieze şi să domolească lucrurile;

62

înccrca să tacă şi să se furişeze ca să stea de vorbă cu servitorii în bucătărie. Nu era de niciun folos. Şi pe urmă maică-sa apărea la cină, după ce petrecuse ore în şir gătindu-se, oscilând între punctul în care nu se putea încheia la nasturi pentru că-i tremurau prea tare mâinile şi cel în care halucinaţiile vizuale îi veneau de hac. Mama Elenei cobora şi atunci distracţia era în toi. *Sfântă Născătoare de Dumnezeu, de ce te-ai mai deranjat să participi? Să aducă cineva o bavetă, vă rog! Sau o targă? Cred că o targă ar fi mai nimerită. Aduce cineva o targă, vă rog?*

Replică la care pe Billy îl apucau pandaliile. Pentru că Billy şi mama Elenei erau legaţi şi prin alte fire în afară de băutură. Erau legaţi prin tristeţea lor, prin minciunile lor şi prin felul cum se autocompătimeau. Muriseră în acelaşi an, aşa cum se întâmplă cu cei care s-au iubit vreme îndelungată. Ficatul lui Margaret O'Malley cedase, iar Bill se prăbuşise cu un avion după vreo şase luni. Plăcile care comemorau trecerea lor nefericită prin această viaţă împodobeau zidul de piatră din curtea unei biserici singuratice din New England. Iar de curând li se alăturase şi placa ce purta numele tatălui ei. Îl sprijinise pe Nixon până dincolo de momentul Discursului Checkers1, dar valvele firave ale inimii lui – reparate de renumiţi cardiologi ai vremii – n-au supravieţuit scandalului Watergate. Murise în ziua în care Cox fusese numit procuror special, pe 17 aprilie.

Când era mică, Elena se juca în salonul mamei sale, care avea doi pereţi opuşi acoperiţi cu oglinzi. Reflexiile călătoreau dintr-o parte în alta la nesfârşit, în spaţiul acela. Când Elena intra în câmpul de vizibilitate al acelor oglinzi, şi ea era reprodusa de nenumărate ori. Încerca de fiecare dată să arunce o privire către eurile ei incalculabile. Se întindea,

1 în 1952, senatorul Richard Nixon, care candidase pentru postul de vicepreşedinte al Statelor Unite, a ţinut un discurs de „justificare" a banilor şi cadourilor primite de la susţinători, amintind şi de căţelul primit prin poştă, numit Checkers.

63

simţea asta, spre originea familiei ei, ajungând la motivele de iritare, la bolile şi la delincvenţele genealogice. Dar, indiferent cum încerca să se furişeze pe după marginile reflexiei, ca să vadă limitele acelei parade, eul ei oglindit o umbrea, în tăcere.

Aşadar: Paul, Wendy şi Benjamin. Şi Daisy Chain, câinele, momentan întins – se spăla – pe covorul din bibliotecă. Această mică familie se strânsese în jurul Elenei. Lăsă deoparte volumul de Masters şi Johnson, punând între pagini un semn de carte de la librăria din New Canaan – absolut întâmplător, la pagina referitoare la instalarea menopauzei –, şi se întoarse în bucătărie. Apăsă întrerupătoarele din hol. Din pricina embargoului petrolier, britanicii lucrau doar trei zile pe săptămână, dar Elena nu se simţea în largul ei pe întuneric. Buşteni Duraflame. Mai era nevoie de buşteni. Preşedintele se gândea cum să obţină puterea care să-i permită să raţionalizeze resursele electrice. Şofatul de plăcere duminica era oficial descurajat. Bursa scăzuse cincizeci de puncte săptămâna aceea. *Trei procente,* spusese Benjamin, *doar trei procente.*

Se gândi la sânii lui Janey Williams, la felul perfect în care şi-i punea în valoare, într-un sutien care probabil că-i săpa şanţuri adânci în umeri. Avea sânii mari şi rotunzi. Lucrul ăsta nu putea să-ţi scape când te uitai prin bluzele ei cu dantele şi volănaşe. Desăvârşiţi şi etalaţi corespunzător, aşa cum le plăcea bărbaţilor pe care îi cunoştea Elena. Lui Janey nu-i era teamă de etalare, în vreme ce Elena era, pe de altă parte, măruntă, îndesată şi rezervată. Dar avea instincte sexuale şi era capabilă de abandon. Greşeala pe care o făcuse Benjamin – să presupună că ea ar fi un personaj unilateral, mireasa virgină din perioada lui Eisenhower, fiică a respectabilităţii – o adusese în pragul revoltei. Citise o mulţime de cărţi privind dezvoltarea personală. Nu era impermeabilă la schimbare. Exista în ea un potenţial evolutiv neexploatat. S-o ţintuieşti şi s-o faci să se zbată ca un specimen de fluture în insectar era un fel de violenţă.

64

Totuşi, la nevoie, devenea maestru bucătar. Umplu o cratiţă cu apă de la robinet, o puse pe maşina de gătit şi cufundă în ea blocul de mazăre congelată. Boabele fuseseră congelate într-o băltoacă dreptunghiulară de simulacru de unt gălbui. Apoi exhumă carcasa de curcan din mormântul aflat în frigider şi-o aşeză pe fundul de tăiat. Cu detaşarea unui măcelar, Elena alinie fâşiile tăiate de carne de curcan pe fiecare dintre cele trei farfurii. Curcanul de a doua zi era cea mai sfâşietoare proteină pe care şi-o putea imagina.

În bârlog, uşa din plasă se deschise. Preludiul unei conversaţii neplăcute. Vântul puternic începuse să şuiere pe lângă zidurile casei şi pe deasupra pârâului. Când soţul ei închise uşa, vuietul se domoli de îndată. Târşâindu-şi picioarele până în bucătărie, Benjamin şi Wendy mormăiră nişte saluturi de parcă ar fi sosit cu întârziere la biserică.

— Zece minute, anunţă Elena.

Aceste estimări erau aproape întotdeauna caraghioase.

— Du-te şi usucă-te, îi spuse Benjamin fiicei sale.

Cei doi, Ben şi Wendy, se descălţau. Băltoacele din jurul lor se transformau în râuleţe care şerpuiau pe podeaua bucătăriei, înapoi către mocheta de pe hol. Îşi duseră hainele ude, pe după chiuvetă, în debaraua pentru rufe murdare. Wendy îşi dădu jos ponchoul şi pantalonii şi-şi scutură părul. În chiloţi, stătea în picioare, cu apa şiroindu-i pe trup. Exista un lucru bun pe care Elena îl făcuse, îşi aminti ea: dăduse naştere unei mari frumuseţi.

Ben o urmă pe Wendy către scară, iar Elena îl urmă pe Ben. Urcară treptele în această ordine. Wendy luă imediat în stăpânire baia. Se auzi clicul ferm al încuietorii cu buton.

Holul era albastru-cenuşiu, dormitorul principal era albastru-cenuşiu, covorul avea o nuanţă mai închisă de albastru-cenuşiu, perdelele la fel. Cuvertura de pe patul din dormitor avea carouri roşii şi albastre. Lumina de-afară era albastru-cenuşie, iar când Elena aprinse o veioză de lângă pat, abia dacă se mai vedea ceva. Benjamin îşi scoase rapid

65

ultimele obiecte vestimentare. Le aşeză grămadă pe fotoliul de care îşi atârna pantalonii de costum peste noapte.

Elena îl privea de pe marginea patului.

— Nici prin cap nu-ţi trece unde-am găsit-o, zise el.

Dispăru în dressing. Dintre costume şi rochii, vocea lui se auzea răguşită.

— În subsolul casei lui Janey şi Jim. Cu nemernicul ăla! Nici măcar televizorul nu era pornit. Şi ei doi pe podea. Puştiul are pantalonii-n vine – îi văd bucile albe mişcându-se. Cu puţa afară şi tot tacâmul!

Vocea lui Benjamin era înfundată. Miros de naftalină şi de substanţe de la

curăţătorie. Elena îşi dădea seama că e agitat.

— Totuşi, e doar parţial călare pe ea. Parţial deasupra ei, parţial pe jos. Ea e încă îmbrăcată. El se perpeleşte ca un peşte pe uscat, iar ea stă întinsă.

Benjamin scoase capul din şifonier şi se uită la nevastă-sa. Ea admiră fără să vrea ce mai rămăsese din el, ce nu fusese mistuit de nesiguranţă şi de alcoolism, precum şi de ravagiile vârstei, în absenţa exerciţiilor fizice. În multe privinţe, era urât, cu pielea solzoasă, chiar respingător. Când zâmbea, efectul era aproape întotdeauna lubric. Îi venea greu să-şi localizeze afecţiunea în tot acest amalgam de gălăgie, descompunere şi iraţionalitate, cu toate astea îl plăcea uneori. E greu să trăieşti lângă cineva care să nu-ţi impună puţin respect.

— Să mă-mbrac de-acum pentru petrecere sau să mă-mbrac după? Ce părere...

— Cum vrei, zise ea. Aş vrea s-ajungem devreme, totuşi, şi să plecăm repejor.

— Te-aud cât se poate de clar. Semnalul tău a ajuns la destinaţie. În tot cazul, nu ştiu ea cu ce se-alegea, pentru că nu i-o lua... nu i-o lua în mână sau ceva de genul ăsta.

— Chiar trebuie să fii atât de explicit?

— Doar îţi spun cum a fost, păpuşă dragă. Deci, nu-i freca scula şi nici nu se rezolva singură. Probabil c-o fi fost prea sfioasă ca să şi-o facă în faţa nemerniculuI. Cred c-ar trebui

66

să ne bucurăm pentru sfioşenia ei. Iar eu cobor treptele şi fac o pauză teatrală, de parc-aş fi vreun procuror sau ceva de genul ăsta, după care îl iau la trei păzeşte. N-ai văzui de când eşti pe cineva aranjându-şi hainele mai repede! Până s-apuc să zic ceva, puştiul îşi trage pantalonii, îşi pune ciorapii şi pantofii şi-şi bagă cu grijă cămaşa în pantaloni. Un colţ al cămăşii îi iese prin fermoar. Se preface că-i absorbit de lectura ghidului TV!

Benjamin râse. Căuta în toate un motiv de râs.

— Hei, arăţi bine! îi spuse el acum, aranjându-şi la gât o eşarfă englezească de lână, după care-şi trase fermoarul la pantalonii în carouri albastre şi aurii.

Dar ea ştia că arată oricum, numai bine, nu. Familiar, poate, cu îngăduinţă.

— Şi?

— Şi Wendy se dă la o parte. Se târăşte pe podea, se îndepărtează de nemernic. Aşa c-am început să ţip şi să-l fac pe golan în toate felurile, i-am spus că-l las fără bărbăţie dacă-l mai prind o dată cu fata mea şi alte chestii din astea. Wendy s-a întors cuminte acasă.

Un alt hohot de râs. Un râs de petrecere, care se stinse imediat. Elena îl privea acum în baie, cum îşi aranja eşarfa. Aşteptă câteva clipe înainte să pună întrebarea. O lăsă să plutească în aer ameninţător, ca un diagnostic grav.

— Şi, de fapt, ce căutai tu în subsolul ăla?

Doar o mică ezitare:

— Mă dusesem să le las o ceaşcă de cafea. Jim a uitat-o la noi, când au fost ultima oară. Era pe bordul maşinii. Tu citeai, ştii? Am trecut să le las ceaşca.

Benjamin ieşi din baie. Zâmbi. Îşi desfăcu braţele ca să-şi anunţe sosirea.

— Hai să mâncăm, iubito! Sunt *cool.* Sunt gata.

Ea se ridică, de parc-ar fi fost un lucru neplăcut şi tare greu de înfăptuit, din plapuma de la capul patului. Se înfăşurase în plapumă ca-ntr-un scutec. Şi, într-adevăr, era o activitate obositoare. Pentru a fi minţită, era nevoie de-o astfel de muncă.

67

— A, da... spuse ea. Ceaşca aia cu apărătoare pentru mustaţă. Care stătea pe bord.

— Da, sigur, zise el. Chiar aia.

— Aia, carevasăzică...

Benjamin încuviinţă din cap, cu mişcări energice.

— Aia.

Soţul ei râse, pur şi simplu. Ca şi cum şubrezenia minciunii sale nu s-ar fi lipit de el.

Aşa că ajunseră din nou în bucătărie. Dezamăgirea se instalase în încăpere ca un oaspete posomorât, venit la cină. Boabele de mazăre se agitau în supa lor de grăsime sulfuroasă. Totul era pregătit. Wendy apăru în spatele Elenei, îmbrăcată cu o altă helancă roz şi pantaloni reiaţi. Fără să mai aştepte vreun îndemn, Wendy căută în sertarul de lângă maşina de gătit o lingură lungă de lemn, cu care extrase umplutura din curcan. Puse lingura pe marginea platoului. Apoi, în dulăpiorul de lângă frigider, Wendy găsi trei pahare, cele care aveau pictate pe ele nişte afine decorative. Vesela de bună calitate pentru sărbători putea să mai aştepte.

În hol, Ben se făcu nevăzut, ca să-şi mai prepare o băutură. Elena cunoştea intim absenţele de felul ăsta. Curând, conform obiceiului, se va auzi cubul de gheaţă lovind fundul paharului şi creşterea bruscă a volumului cu care noul lor casetofon stereo de înaltă fidelitate reda piesele de music-hall.

Richard Kiley urma să viseze din nou visul ăla imposibil.

Elena distribui mazărea pe farfuriile pe care i le întindea Wendy, apoi începu s-o ajute pe fată să împăturească şerveţelele şi să aranjeze tacâmurile, întorcând câte-un cuţit cu ascuţişul spre interior, aranjând paharele, astfel încât toate să se afle în colţul din dreapta al suporturilor de plastic. Câinele veni în goană din hol, reducând viteza în timp ce dădea ocol chiuvetei, învârtindu-se în cerc înainte de-a se aşeza sub mijlocul mesei. Iar după el veni stăpânul lui, al cărui pahar – cu clinchet melodios – îi anunţă intrarea.

Şedeau cu toţii în jurul rămăşiţelor de curcan, adăugându-şi carbohidraţi în

farfurie, alături de mazăre. Ordinea
68

era impecabilă. Mai întâi Wendy, apoi Benjamin şi, în final, Elena şi-au dus farfuriile la masă şi s-au întors la Irigider, ca să-şi ia ceva de băut. După o lungă şi nesatisfăcătoare investigaţie, Wendy se hotărî pentru lapte pasteurizat, omogenizat şi îmbogăţit cu vitamina D. În timp ce Wendy îi întindea cutia de lapte tatălui ei, care o acceptă şi-şi turnă un pahar – avea să stea lângă paharul de whisky cu gheaţă –, Elena conchise că fiica şi soţul ei se uitau în frigider la fel. Cu speranţă. În vreme ce ea şi Paul îşi dădeau seama că oferta ascunsă acolo era limitată.

Lapoviţa sau zloata sau ce-o fi fost bătea în fereastra bucătăriei. Elena nu reuşea să vadă dincolo de alee, unde un bec de pe casă arunca o lumină vagă pe fondul perdelei de precipitaţii. Nimeni din New Canaan n-ar vrea cu adevărat să rămână acasă vineri seara, pe o asemenea ninsoare. Nimeni n-ar vrea să rămână acasă cu copiii. Petrecerea va continua.

Iar curcanul nu mai era suculent. Concluzia era inevitabilă. Mai presus de toate, ea şi cu Benjamin conveniseră asupra necesităţii ca friptura de curcan să fie suculentă. Era un domeniu în care progresul oferise cu certitudine miracole. Şi totuşi, suculenţa era o calitate ce părea să reziste doar până la prima servire. Trebuia să te fereşti de uscăciunea rămăşiţelor. Sosul trebuia reîncălzit. Iar Elena aici dăduse greş. Ştia că, dacă va suferi vreodată de-o boală mintală adevărată şi degradantă, instalarea ei n-avea să fie rezultatul unei căsnicii nefericite sau al sărăcirii spirituale a secolului XX; ea va fi provocată în schimb de aceste detalii, de exemplu, o pată de pix pe costumul de firmă pe care şi-l cumpărase pentru vacanţe, de mica zgârietură de pe albumul ei cu Paul Simon, de gustul înţepător al cuburilor de gheaţă vechi. Lucrurile astea mărunte duceau la un hău fără fund de singurătate, pe lângă care pălea până şi Cambodgia.

Se ridică din nou de la masă şi-şi atârnă şervetul de scaun. Câinele se luă imediat după ea, pariind pe linsul farfuriei. Ea îl mângâie uşor pe porţiunea teşită a capului, unde s-ar
69

fi putut să aibă ceva creicri, după care descoperi în frigider restul de sos de afine. Wendy şi Benjamin întâmpinară castronul de jeleu cu zâmbete, având gurile pline. Câinele se întoarse la locul lui.

Elena făcu să circule castronul, dar era prea târziu. Wendy aproape că-şi terminase porţia de curcan. Benjamin se concentra mai ales asupra scotch-ului. Aşa că asta era. Existau astăzi aparate electrice pentru toate treburile casnice – maşini de spălat şi de uscat, maşini de spălat vase şi aparate de făcut cuburi de gheaţă, roboţi de bucătărie şi grătare electrice. Se lansaseră nave spaţiale spre Lună. Şi

totuşi, enigma fripturii de curcan veche de o zi stăruia.

Douăzeci de minute trecuseră fără o frântură de conversaţie. Elena era uluită, în timp ce înconjura grămăjoara de umplutură cu cinci-şase boabe de mazăre. De ani, poate de-o viaţă întreagă, simţise obligaţia de-a face conversaţie. Mai exact, simţise obligaţia atunci când nu simţise exact contrariul, adică nevoia să refuze orice conversaţie. Era de datoria ei să-şi asume sarcina. Vorbe care domoleau şi erau inofensive. Cuvinte care mângâiau o inimă rănită. Limbaj matern. Dar acum vedea că aceste *bons mots* erau ineficiente, îl văzuse pe Benjamin, aşa cum îi văzuse pe bărbaţii din familia ei, zbârlindu-se la auzul oricărui cuvânt blajin, de amabilitate.

Pe terenul *depaddle-tennis,* de curând:

— Benjamin, îi spunea ea unei partenere de dublu, serveşte ca un obuzier.

Imediat, el a strigat la ea de dincolo de fileu:

— Nu te căca pe tine, păpuşă mică!

Cu faţa umflată, ca un balon roşu.

Să începi o conversaţie însemna să fii vestitorul răului. Nu se va mai simţi obligată. Se gândi la fiica ei în subsolul familiei Williams. Şi-o imagină pe Wendy cu fusta ridicată pe şolduri, îşi imagina curbura precisă a feselor, smocul de păr pubian blond. Gambele lui Wendy aveau deja o încordare feminină perfectă, de-ai fi zis că fata purta de ani de

70

zile numai pantofi cu toc şi, dacă te uitai la protuberantele timpurii ale sânilor, era limpede că nu va moşteni pieptul mic, insignifiant, pe care maică-sa îl încorseta inutil cu brasiere cu suport de sârmă.

Wendy nu părea ruşinată în urma incidentului. Dimpotrivă, faptul că fusese prinsă părea să-i fi dat mai mult avânt. Elena admira tupeul fiicei sale. Pierdută în nevoie, ratăprilejul s-o dojenească pe Wendy – care nu ceruse voie să plece de la masă. După ce-şi lăsă farfuria şi paharul în chiuvetă, fiica ei se duse din nou la frigider, care o dezamăgi din nou. Se îndreptă în schimb spre bufet, unde prăjiturile şi bomboanele erau îngrămădite alandala. Alese o cutie de Hot Tamales, rămasă din coşul ei de Halloween. Poate ultimul ei coş de Halloween – deja se făcuse prea mare pentru genul ăsta de costumaţie. Fiica Elenei se furişă afară din încăpere. *Dulcinea! Dulcinea!* fu înlocuit în bibliotecă de zgomotul îndepărtat al televizorului, apăsător şi enervant. Faptul că se făcuse deja ora pentru *A Charlie Brown Christmas* i se părea Elenei intolerabil.

Ea şi soţul ei se ridicară împreună de la masă. Câinele tropăi după ei până la chiuvetă.

— Ce-avem la desert? se interesa Benjamin.

— Vezi şi tu ce-i pe-acolo.

— Niciun sfat de la experţi?

— N-aştepta să te amuz în seara asta, Ben.

El zăbovea fără rost în mijlocul camerei.

— S-ar zice că ne-aşteaptă o seară excelentă!

Farfuria îi alunecă din mâini în coşul de gunoi. O scoase de-acolo şi-o aşeză pe dulăpior.

— E timpul să chefuim, zise el. Ca lumea...

— Nu începe, spuse Elena.

— Crezi că eu...

— Habar n-am...

Elena aşeză calm farfuria în chiuvetă. Se auzi un zăngănit dramatic, pe care nu-l intenţionase. Încăperea alăturată se

71

umplu de acordurilc temei din *Peanuts* – o piesă de jazz ce inspira o melancolie senină.

— Ce-ţi trece prin cap? zise el. Să nu...

— Nu ne-ar face seara mai plăcută, spuse ea, dacă asta urmăreşti. Nu vreau să vorbim despre asta.

Furios, Benjamin întinse mâna către bufet, acolo unde Wendy îşi ascunsese comoara de Halloween, şi scoase un baton de ciocolată Almond Joy.

— Ei, atunci, să nu vorbim.

— Surpriză! mormăi Elena. Apoi: A naibii ceaşcă de cafea!

Plictisit, el întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Nu face pe prostu'!

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Iar eu nu sunt surprinsă, replică Elena.

Hood arătă cu jumătatea de baton Almond către ea.

— Uite, dragă, dacă iar începi cu atitudinea aia agresivă faţă de mine...

— Despre *infidelitatea* ta, spuse ea. Despre asta încerc să vorbesc. Despre infidelitatea ta, despre trădarea ta. Despre *frivolitatea* ta. Ai priceput? Iar tu nu vrei să-mi acorzi un minimum de respect şi să fii sincer în privinţa asta.

Hood se făcu palid. Era îngheţat, lipsit de expresie şi gol pe dinăuntru.

— Că sunt infidel? Asta încerci să-mi spui? De-asta încerci să mă acuzi?

Conversaţia devenea tot mai şoptită.

— E un punct de plecare.

— Ei bine, ce fel de fidelitate cauţi tu? întrebă el.

— Dacă ai de gând să mă insulţi cu...

— Cum altfel aş putea să fiu? continuă grăbit Hood. Cum aş putea să fiu altfel decât infidel? Noi nu trăim în lumea reală, iubito. Tu trăieşti pe seama unei situaţii

idealizate din trecut. Trăieşti călăuzită de sfaturile unor psihoterapeuţi la modă. Aici avem de-a face cu nişte adevăruri concrete.

72

O încăperc plină de tăceri.

— Priveşte în jurul tău, oricum. E legea pământului. Oamenii sunt infideli. Guvernul e infidel. Lumea e aşa. Uită-te la tipii ăia doi de la Yankees, pentru numele lui Dumnezeu! Şi ai văzut filmul ăla... Nimic nu e aşa cum credem noi. Totul e diluat. Şi pot să-ţi spun că treaba asta nu mă distrează deloc. Uită-te, totul e plin de vânătăi, păpuşa mea. Şi n-am... nu pot să aştept o veşnicie ca noi să ne vindecăm, ştii...

Din bibliotecă, televizorul se auzi mai tare.

— O, Doamne! spuse Elena. Tu crezi că-s atât de tâmpită! Şi-acum vrei să fii văzut la un cocteil însoţit de nevasta ta tâmpită. Vrei să-ţi porţi eşarfa ridicolă la un cocteil. Eşarfa aia ridicolă care nu se asortează deloc cu pantalonii! Vrei să porţi chestia aia şi vrei ca eu să dau mâna cu prietenii tăi şi să fac conversaţie. Şi mai vrei să mă îmbrac într-o rochie cu decolteu generos. Şi n-ai de gând să-mi acorzi măcar respectul de a vorbi sincer despre problema asta!

— Dar am putea să ieşim din casă, zise el. Să respirăm puţin aer curat. Hai să mergem şi să încercăm să fim o parte a comunităţii. Să ne amestecăm cu restul lumii în seara asta, draga mea! Nu vreau să ne petrecem seara citind în camere separate, ştii? Hai să ne simţim bine, să mergem cu turma!

Aruncă ambalajul de ciocolată pe dulăpior şi atacă din nou prada fiicei sale. Charleston Chew, de data asta.

— Nu prea ştii cum te simţi într-o situaţie ca asta, spuse Elena. Nu te-ai gândit la asta. Niciodată nu te gândeşti. Şi când, în sfârşit...

— Ba bineînţeles că ştiu, şopti Benjamin. Dacă ştiu ce simţăminte îţi dă singurătatea? Sigur că ştiu. Ştiu multe despre asta, dacă la asta te referi.

— Benjamin, zise ea. Asta ar trebui să fie o explicaţie?

— Tot ce spun e că singurătatea e muzica sferelor prin împrejurimi. Asta e tot ce spun. Şi, în consecinţă, am făcut unele lucruri pe care le regret, păpuşă. Am şi eu regretele mele, te asigur.

73

Dintr-odată, părea obosit. Se duse lângă maşina de gătit, mai aproape de ea. Cu siguranţă că ea n-avea de gând să-l îmbrăţişeze. Cu siguranţă că n-avea să-şi asume postura celui vulnerabil. Ei doi erau separaţi, se atrăgeau şi se respingeau. Momentul trecu. Elena se gândi, cu simţ practic, să regleze termostatul la o temperatură mai mare şi să-i amintească lui Wendy de buştenii Duraflame. Mintea ei se abătu de la drama prin care trecea. Era tristă, dar refuza orice responsabilitate

a acelei tristeţi. Erau oare destule ziare lângă şemineu?

Se despărţiră, ca să se regrupeze. Hood se închise în baia din hol.

Elena îşi şterse faţa cu un prosop de bucătărie. Câinele stătea plin de speranţă în faţa ei, mişcându-şi coada ca un ştergător de parbriz.

În bibliotecă o găsi pe Wendy, absorbită de a noua sau a zecea întâlnire cu brăduţul de Crăciun morocănos al lui Charlie Brown. Elena se aplecă peste speteaza fotoliului rabatabil Naugahyde şi-şi ascunse palmele în părul fiicei sale.

— Ne ducem la familia Halford. Ai numărul pe calendarul din bucătărie. Ar trebui să ne întoarcem în jur de unsprezece.

— E o petrecere mare? O petrecere de cartier?

Ochii lui Wendy nu se dezlipiră nicio clipă de ecran.

— Cred că da, zise Elena. De ce?

— Eram curioasă, spuse Wendy cu convingere. Dac-apare vreo problemă, cred c-o să vă sun acolo, să vă întrerup.

— Şi, mă rog, ce fel de probleme pui la cale, mai exact?

Elena o sărută pe fată în creştetul capului, în mijlocul cărării.

Concentrarea lui Wendy era netulburată.

— Păi, mă gândeam să fur *station-wagon-u*l, să fac o plimbare de plăcere, după care să mă duc să locuiesc într-o comunitate hippie. Sau să mă înrolez. Sau să dau foc la casă. Ceva de genul ăsta.

— Să te-nveleşti bine, zise Elena. Vezi că mai sunt nişte pături în dulapul cu lenjerie. Ne vedem dimineaţă.

74

Uşa băii din hol era deschisă. Vasul de toaletă se umplea. Elena nu avea de gând să-şi schimbe pantofii sau să se machiezc. Căută în cămăruţa din holul de la intrare echipamentul potrivit pentru ploaie. Era drum de vreun kilometru jumate până la petrecere şi aveau să-l parcurgă cu maşina. Totuşi, Elena îşi luă pelerina de ploaie bleu pe care o cumpărase cu reducere de la Lord & Taylor, din Stamford.

Pe ferestrele înguste ale uşii de la intrare, privi afară, în zloată. Începuse să se depună pe gazon – ce mai rămăsese din gazon – şi pe tufişurile şi frunzele moarte din jurul casei. Drumurile aveau să fie înşelătoare. Alunecoase şi nedemne de încredere. Lucrătorii de la drumuri vor avea ceva de muncă, până-n vârful dealului, împrăştiind sare gemă şi nisip, luminând cu reflectoarele în toate direcţiile.

Afară, Benjamin se tot învârtea în cerc la capătul aleii. Strigă noapte bună către Wendy, dar nu primi niciun răspuns.

Muzica din *Peanuts* se auzi din nou. Apoi închise uşa în urma ei şi alunecă pe primii centimetri de mâzgă de pe dalele de piatră. În maşină, ea şi soţul ei rămaseră tăcuţi.

În timpul colegiului, se întâmplase nu o dată ca ea să-şi mărturisească dragostea

pentru Benjamin către ceafa acestuia, către spatele costumului său de tweed, al siluetei sale care se îndepărta. Doar ca să observe că nici măcar nu era el, ci vreo persoană care îi semăna. Sau chiar vreo roşcată, vreun negru sau o *femeie.* Avea atâta afecţiune pentru el, încât se împrăştia pretutindeni.

Sau suna la căminul frăţiei – *Iubitule, abia aştept să te văd diseară!* – şi se pomenea vorbind cu vreun membru care se dădea drept Benjamin. *Oh, Elena, scumpete, prăjiturică mea cu lămâie! HA! HA! HA! HA!*

Această perioadă a farselor, culminând cu ziua în care Benjamin o ceruse de nevastă – din lipsă de imaginaţie, aşa părea acum –, mai fusese marcată de telefoane pe care ea avea de gând să le dea altcuiva – Dianei Olson sau lui Billy O'Malley, de exemplu –, dar care ajungeau să sune la căminul lui Benjamin. Îl prindea la telefon şi, la început, credea că

75

c altcineva. Era ca şi cum n-ar mai fi putut să întreţină nicio altă relaţie, de parcă n-ar mai fi avut pe cine altcineva să sune. Pe atunci, îi iubea pe toţi, pe toţi cei care semănau cu Benjamin Hood şi chiar şi pe cei care nu semănau.

Aşadar, dragostea însemna identitate falsă. Erich Fromm, C.S. Lewis şi Paul Tillich erau de acord aici. Dragostea era împrăştiată de vânturi. Îşi depăşea ţintele. Prin urmare, poate că Benjamin avea dreptate şi adulţii anilor şaptezeci aveau motive întemeiate să-şi dirijeze în mod greşit afecţiunea către fantome, străini şi amintiri ale dorinţei. Omul ăsta care conducea maşina se scobea în nas la fel ca omul cu care se căsătorise, se scărpina în fund la fel şi făcea duşuri incredibil de lungi, dar nu era acelaşi om. Îşi amintea despre el nişte lucruri pe care el n-avea să le ştie vreodată. Felul cum începuse să plângă din cauza unei grădini zoologice părăginite, pe care o vizitaseră împreună cu copiii în Bridgeport; cât îi plăcuse cartea *Mic dejun la Tiffany;* năuceala care îl lovise când aflase de atacul cerebral suferit de mama lui. Zâmbetul lui era plin de asfinţituri ieftine şi de Crăciunuri singuratice. Furia lui avea muchii ascuţite. Îşi amintea toate aceste lucruri. Îl înşelase pe Benjamin chiar cu tinereţea lui pierdută.

La rândul lui, Benjamin avea propriile percepţii. Printre criticile pe care le aducea soţiei sale – ea ştia se număra nepriceperea ei de a face conversaţie la petreceri. În maşină, aveau răgazul să facă o scurtă recapitulare. Întrucât bursa se prăbuşise, întrucât administraţia dezvăluise de curând că pierduse şi ştersese în acelaşi timp pasaje importante din benzile înregistrate în secret, întrucât naţiunile arabe impuseseră un embargo internaţional ţărilor occidentale care sprijineau Israelul şi, prin urmare, exista probabilitatea ca Statele Unite să raţionalizeze petrolul în viitorul apropiat, evenimentele curente nu constituiau un subiect potrivit de conversaţie la petrecere. Cu toţii încercau să uite evenimentele curente.

76

Toamna era pe sfârşite, iar clubul era închis de trei luni, aşa încât nimeni nu mai jucase tenis în ultima vreme. Sau golf. Câţiva jucaseră, poate, *paddle-tennis.* Dar mai erau meciurile de *touch-football,* ca şi campionatele de fotbal american din licee şi colegii – care aveau să fie televizate în weekend –, iar acestea erau subiecte de efect, la fel ca sporturile profesioniste. Nici de data asta, cei de la Giants nu reuşeau să-şi respecte promisiunile. Mets jucaseră bine până în serii, iar despre Rangers se zicea că avuseseră un sezon excelent. Vedeţi câte lucruri se pot afla doar aruncând o privire fugară pe secţiunea a doua a ziarului *Stamford Advocate*?

Teologia era exclusă, fireşte, în afară de problemele practice care apăreau în orice parohie. Se ocupase cineva de campania de colectare şi donare a îmbrăcăminţii de iarnă? Cine era responsabil de pregătirea cafelei duminica asta? Să te plângi de felul cum decurg slujbele era o idee excelentă. Sau de parohul bisericii. Şi-apoi, mai era şi religia populară: *Godspell*1 era un mare succes. *Jesus Christ Superstar2* era un mare succes. *Pescăruşul Jonathan Livingston* era un mare succes. (Iar filmul abia apăruse, cu coloana sonoră semnată Neil Diamond.)

Mai erau şi Asociaţiile părinţi-profesori, impozitele locale pe proprietate, membrii consiliului local şi încetarea întrunirilor orăşeneşti. Dar astea erau subiecte pe care puteai abera până la un punct. Ce puteai să faci în timpul beţiilor prelungite, când te pomeneai pusă la zid de un bărbos cu conjunctivită, care voia să discute despre falusurile cu două capete din arta africană sau despre bisexualitatea mamiferelor superioare? Ce puteai să-i spui?

Era un tip care o încolţise pe la petreceri în trecut, fost membru al unei secte practicante a terapiei Gestalt, unde

1 Film din 1973, inspirat de Evanghelia după Matei, în regia lui David Greene.

2 Operă rock scrisă de Tim Rice şi Andrew Lloyd Weber, ecranizată în 1973.

77

te puneau să stai nemişcat timp de trei zile, într-o sală de conferinţe fără ferestre, şi să asculţi discursuri complicate despre univers, ceea ce, se spunea, urma să-ţi crească productivitatea la locul de muncă. Numai că omul ăsta nu prea mai era invitat la petrecerile din New Canaan, iar faptul că îl întâlnise la poştă şi conveniseră să se întâlnească la o cină în Norwalk, ei bine, probabil că n-avea nicio importanţă. Wesley. Avuseseră un fel de conversaţie vagă, abstractă, din care nu ieşise nimic. Probabil că aşa se petreceau lucrurile de felul ăsta.

Singurul subiect valabil şi potrivit conversaţiilor de la petreceri era bârfa. Cu cât mai sordidă, cu atât mai bună. Elena bârfise ca toată lumea, despre prieteni care se instalaseră la Silver Meadow, despre căderi nervoase, aventuri amoroase de doi bani şi delincvenţa gulerelor albe. Iar acum îşi dădea seama, bineînţeles, în timp ce Benjamin conducea Fordul Firebird pe panta care ducea spre reşedinţa familiei

Halford, că devenise subiect de bârfă. Apărea în public cu un bărbat care nu-i mai era fidel. Iar întrebarea care se punea în anumite cercuri era dacă ea, Elena Hood, ştia sau nu că era înşelată. Se simţea ca o fată bătrână singuratică, o fată bătrână singuratică, dintr-un oraş aflat pe malul unui râu, care emana în jur mirosul propriei urine.

Pe de altă parte, poate că Benjamin Hood avea dreptate şi toţi cei din jur erau nişte încornoraţi. Poate că natura căsniciei era ca partenerii să se afle de ambele părţi ale baricadei: să înşele şi să fie înşelaţi, să trădeze şi să fie trădaţi. Da, tot ce trebuie să facem e să ne relaxăm în acest context al distrugerii, să recunoaştem că putem totuşi să trăim în aceste cămine calde şi să ne facem frumoase la ocazii şi să continuăm să ne iubim copiii şi să-i răsfăţăm cu oportunităţile şi afecţiunea pe care noi nu le-am primit niciodată. Am putea să vărsăm vinul pe jos şi să ne uităm cu jind la fata aia.

Vremuri grele la Baxter Building1, la Bleak House2 şi la Heartbreak Hotel3. Nu e viaţa ironică? Mai presus de orice altceva? Aşa cum remarca Annihilus încă din numărul 140. Dragostea şi munca s-au interpus între Cei Patru Fantastici, faimoşii supereroi ai Americii. Timp de aproape un an – un an în viaţa reală, un an în adolescenţa zbuciumată a lui Paul Hood, dar numai câteva zile, nu mai mult, în timpul imobil, imperceptibil din universul revistelor de benzi desenate Marvel –, Sue Richards, născută Storm, Fata Invizibilă, s-a înstrăinat de soţul ei, Reed Richards. Împreună cu Franklin, fiul lor înzestrat cu puteri misterioase, ea se afla într-un loc izolat, la ţară. Urma să se întoarcă doar atunci când Reed ar fi învăţat să-şi înţeleagă obligaţiile familiale, acele legături de maximă importanţă care se aflau sub aparenţele muncii sale. În locul ei, Medusa se alăturase Celor Patru Fantastici. Medusa: Inumana născută în Tibet şi verişoara iubitei lui Johnny Storm, Crystal, Supranaturala. Medusa: cosiţele ei aveau o viaţă proprie. Cândva un inamic înverşunat al Celor Patru Fantastici, membră a grupării anti-CPG, Cei Patru Groaznici.

1 Clădire de birouri imaginară din Manhattan, ale cărei ultime cinci etaje sunt sediul central al Celor Patru Fantastici din benzile desenate.

2 *Casa umbrelor,* titlul unui roman de Charles Dickens.

3 Titlul unei piese celebre lansate în 1956 de Elvis Presley.

79

În Baxter Building, starea de spirit era mohorâtă. Pe lângă problemele conjugale ale lui Richards, Crystal hotărâse de curând să se mărite cu Quicksilver, în locul lui Johnny Storm. Transele lui Franklin o îngrijorau pe Sue. Reed îşi făcea griji din pricina lui Sue; Johnny era preocupat de Crystal; Ben Grimm era preocupat de el însuşi.

Era o perioadă bună pentru fanii Celor Patru Fantastici. Iar Paul Hood era un cititor împătimit al revistelor de benzi desenate. Totuşi, revista n-avea să egaleze niciodată primele sale optzeci de numere, când creatorii săi, Stan Lee şi Jack Kirby, se aflau la cârma publicaţiei. Dar era acceptabilă. Cu doisprezece ani în urmă, mai exact, în 1961, apărea primul număr, ce cuprindea cronica înfruntării cu Omul Cârtiţă. Sora lui Paul, Wendy, avea cam aceeaşi vârstă ca şi revista. Cu paisprezece ani în urmă, familia lui ajunsese la forma geometrică de patrulater. De fapt, dacă stăteai să te gândeşti, era posibil ca Wendy *să se fi născut* în perioada de gestaţie creatoare care dusese la naşterea Celor Patru Fantastici. Unde fusese Stan Lee în acei doi ani? Membrii familiei Hood se lăsaseră influenţaţi de destinele acestor personaje de parcă Stan însuşi le-ar fi fost maestrul păpuşar.

La un chioşc de ziare din Stamford, în gară, Paul studia standul rotitor-scârţâitor din spate, de lângă revistele pornografice, unde erau aşezate revistele de benzi desenate. Numărul 141 îl trăgea parcă de mânecă. Se făIea, deloc surprinzător, cu *sfârşitul Celor Patru Fantastici.* Pe copertă, Sue, cu o faţă răvăşită, îşi ţinea în braţe băiatul iradiat: „Micul Franklin străluceşte ca o BOMBĂ ATOMICĂ!”

Desigur, Paul încercase şi D.C. Comics. Citise *Batman* şi *Liga justiţiarilor din America* şi urmărise şi celelalte titluri lansate sub sigla Marvel: *Spider Man, Iron Man, Incredibilul Hulk, Răzbunătorii* şi *X-Men* şi, mai ales, acele titluri care se trăgeau din CPF, *The Silver Surfer* şi *The Sub-Mariner.* Le încercase pe toate. Căutase în toate direcţiile. Dar continua să se întoarcă la CPF. Batman era *cool:* aptitudinile lui nu erau supranaturale. Era doar deştept şi bogat. Superman

reprezenta o forţă morală. Hulk suferea de orgoliu nesăbuit. Silver Surfer fusese fără doar şi poate creat de o minte aflată sub influenţa drogurilor psihedelice. *Thor* era revista BD pe care o citeai dacă voiai să lucrezi pentru unul dintre acele festivaluri renascentiste itinerante, dacă voiai să porţi o cămaşă care să se numească *bluză.*

Aşadar, de ce Cei Patru Fantastici? Mai întâi de toate, Paul nu-şi putea alunga din minte strania coincidenţă care făcea ca tatăl lui să aibă acelaşi prenume ca Benjamin Grimm, Creatura. Când era mai mic, chiar se gândea la tatăl lui ca la Creatură: scund şi îndesat, lipsit de eleganţă, înclinat spre autocompătimire. Când Paul era un ţânc, tatăl lui tropăia furios prin casă, ca un pachiderm care calcă în picioare tufişurile. Tatăl lui găsea câte-un prosop umed aruncat pe podeaua băii şi dădea fuga în camera lui Paul, ca să-l acuze. Tatăl lui pândea cel mai neînsemnat sunet, cel mai neglijabil zgomot de paşi, ca să înceapă să urle de la piciorul scării. Dar, în acelaşi timp, tăticul lui venea mereu să-şi ceară scuze. Nu putea să terorizeze cu reală convingere. Era precum Creatura. Ura lumea, ura omenirea, îşi ura familia, dar iubea oamenii, iubea copiii şi câinii.

Iar maică-sa era Femeia Invizibilă. Deşi, pe de altă parte, uneori era precum Crystal, Supranaturala, o profetesă, o vizionară. Şi tot uneori tatăl lui era Reed Richards, savantul elastic. Iar Paul însuşi era Ben Grimm sau Peter Parker, alias Spider Man. Modelele astea nu funcţionau niciodată perfect. Şi totuşi, CPF, cu toate erorile şi laşităţile lor, cu toate disputele interne şi dependenţele lor, spuneau o poveste adevărată despre familie. Când Paul a început să citească aceste cărticele, melodrama stereotipă a aşezării New Canaan şi-a pierdut ceva din savoare.

Apropo de melodramă stereotipă: marţi noaptea, cu doar trei seri în urmă, se uitau cu toţii la televizor în dormitorul comun. La St. Pete's, unde Paul era încarcerat. Era ultima noapte înaintea vacanţei de Ziua Recunoştinţei, iar el se afla în camera de zi. Pe cutie scria: *Rudolph, renul cu nasul roşu.*

81

Ai fi zis că, de la un an la altul, programele astea speciale de Crăciun începeau tot mai devreme. Cineva stinse lumina. Stăteau cu toţii tolăniţi şi priveau filmul neclar şi tremurat al mitului vacanţei. Nu avea importanţă cine era acolo. Paul avusese baftă să facă rost de ceva iarbă thailandeză de la nişte tipi din cercul de matematică, dealeri în timpul liber. Tocmai o fumase.

Una dintre problemele pe care le avea era că drogurile încetaseră să mai aibă vreun efect asupra lui. Când îşi îmbâcsise creierul pentru prima oară, simţise cum sentinţa lui de condamnare la moarte adolescentină fusese suspendată temporar. Simţise bunătatea obiectelor neînsufleţite, bunătatea copacilor, bunătatea vechilor dormitoare comune. Descoperise o comedie savuroasă în legăturile dintre lucruri. Vorbise cu fetele şi le spusese că nu voia deloc să se ducă acasă, că nu voia deloc să se ducă acasă, că nu mai putea să discute cu nimeni, că nu mai putea să vorbească, ah, că nu voia să termine şcoala niciodată, iar fetele alea îi cuprinseseră fruntea cu palmele şi-l ţinuseră aşa, strâns.

Dar în ultima vreme drogurile nu mai aveau efect. În ultima vreme, nimic nu-i mai străpunsese cochilia de parafină. Simţea mâncărimi pe piele. Iar în noaptea aceea, marţi, după ce fumase beţigaşul thailandez, oriîncotro privea, erau numai punctişoare roşii. Ecranul era plin de puncte roşii, în configuraţii schimbătoare. Ca o invazie de gărgăriţe. Rudolph nu avea absolut nicio noimă. Povestea lui Rudolph era ameninţătoare. În ascensiunea lui Rudolph către postul de ren şef, Paul sesiza maşinaţiunile induse prin controlul gândirii şi amestecul guvernului. Ieşea când şi când din starea de halucinaţie, ca să-l găsească pe abominabilul om de zăpadă ameninţând oraşul. Încercase să se înveselească fredonând şi el „Silver and Gold", dar nu avusese niciun efect.

— Hood, spuse cineva. Hood, ai păţit ceva?

— Nu mă-ntrerupe. Mă concentrez.

Sau poate că se prefăcea transportat, în sens romantic.

82

Subit. Pentru că Bear, Carla Bear, care nu era doar un fan al lui Rudolph şi al vărului său Frosty, Omul de Zăpadă, ci şi genul de fată care putea să citeze din *Miracol pe Strada 34* şi să danseze pe genericul *Spărgătorului de nuci* de pe Hallmark Hall of Fame, stătea lângă el. Şi da, îşi dăduse seama că Bear încerca să-l calmeze. Carla Bear, una dintre cele mai îndrăzneţe fete de la St. Pete's. Se înscrisese în 1971, în anul trei, în prima promoţie de învăţământ mixt. Iar în timpul secvenţei în care Rudolph era ridiculizat de ceilalţi reni, sau o fi fost mai târziu, a luat-o în braţe. S-a simţit copleşit. Ea nu s-a împotrivit.

— E-n regulă, bebe mic, a spus ea. E-n regulă. Avea o inimă mare, maternă. Nici mie nu-mi place Ziua Recunoştinţei, bebe mic. Cui ar putea să-i placă? De ce să vrei să te duci acasă? Pe de altă parte, ştii, nici să stai aici nu-i aşa grozav.

Iar Paul era sigur că spunea adevărul. St. Pete's era locul unde familiile cu dare de mână din Est îşi debarcau odraslele, locul unde-i ţineau în ţarc până când era timpul să plece la colegiu. Bear ştia pentru că, după cum auzise el, mama ei, mama ei care trăia singură, era bolnavă. Pe moarte. Tumori. Nu ştiu ce fel de cancer. La St. Pete's erau copii ai căror părinţi aveau să fie luaţi chiar de la masa de Ziua Recunoştinţei ca să li se extragă din stomac somniferele. Ai căror fraţi se spânzuraseră, se gazaseră ori se aruncaseră în ocean conducând maşini scumpe. Erau copii care n-aveau pe nimeni în afara avocatului care se ocupa de averea lor. Erau copii proveniţi din familii distruse. Distruse şi înstărite.

— Gura! spuse cineva.

Paul nu auzea dialogurile. O ţinea în braţe pe Carla. Un mic elf călărea voios un aparat de ras Noreico, funcţionând cu baterii, peste o întindere acoperită de zăpadă. O săritură la trambulină, în aer. Paul ar fi vrut ca această îmbrăţişare să aibă efecte magice. Era vag conştient că încăperea era plină de perechi care se zvârcoleau îmbrăţişate. Îl lovi un acces de râs. Ceva nu mergea.

83

Aşa că Paul îşi vârî mâna pe sub cămaşa roz, încheiată cu nasturi, a lui Bear şi-i pipăi marginile dantelate ale sutienului. În zona din preajma inimii unei femei domnea o blândeţe copleşitoare. Se simţea atras de locul acela, dar pe moment n-ar fi putut să explice de ce. Carla Bear nici nu l-a încurajat, nici nu l-a respins. În următorul interval de inerţie, în timpul următorului calup publicitar, îşi lăsă mâna să rătăcească şi mai încolo, spre sânul ei – mic, senin şi liniştitor. Nu atât sexy, cât liniştitor. Ea îi prinse încheietura, îi puse mâna la loc în poală. Peste tot în dormitorul comun

— O încăpere în care pluteau punctişoare roşii fetele îi prindeau pe băieţi de încheietura mâinii. Întreaga poveste interfera cu starea lui *high.* Tot soiul de pete îi

împăienjeneau privirea.

— Ştiu, bebe mic, spunea Bear, împingându-i mâna înapoi în poală. Ştiu, ştiu...

Aşa că el a făcut singurul lucru raţional. A zbughit-o din dormitor. A aşteptat ca efectele drogului şi ruşinea să-i treacă. A fugit.

Povestea aceea era legată de cea de faţă la fel cum se bifurcau evenimentele în lumea BD-urilor Marvel – acolo unde *The Sub-Mariner # 67* era pliat între două episoade din *CPF#* 140, care, la rândul lui, conţinea informaţii iniţial disponibile în almanahul *CPF* # 6. Această lume imaginară şi locuitorii ei coexistau cu aşa-zişii locuitori reali ai aşa-zisei lumi reale exact în aceeaşi manieră în care sfinţii morţi din Antichitate ţopăiau voioşi în jurul lui, exact pe acest peron din gara Stamford Conrail. În lumea Marvel, părinţii lui erau ocupaţi cu dezvăluirea abuzurilor săvârşite de un politician local, a cărui fiică era cea cu care Paul avea să se căsătorească într-o zi, în vreme ce sora lui seducea un colecţionar de artă pasionat de fizica nucleară care, într-o zi, avea să fie patronul lui Paul. Cu totul întâmplător, fizicianul cu pricina era un spion din Balcani cu jumătate de normă, înviat din morţi, care lucra la misiunea Apollo-Soyez şi desfăşura, în paralel, o conspiraţie la nivel înalt, ce avea drept scop să distrugă

84

afacerile lui Benjamin Hood. Toate aceste lucruri se întâmplau simultan, dintr-odată. În lumea Marvel, Carla Bear era posibil să apară în tren, pe scaunul de lângă el, ca să-i spună că-l iubise întotdeauna. Trenul urma apoi să fie atacat de cete de indieni din Connecticut înarmaţi cu suliţe. Sau acelaşi tren putea pătrunde în acţiunea principală din *Rudolph, renul cu nasul roşu.* În care Paul se lua la trântă cu abominabilul om de zăpadă, până când apărea Richard Nixon în persoană, ca să pledeze pentru pace, aşa cum făcuse în *CPF#* 106.

Tatăl lui Paul ura revistele BD, fireşte. Ideea că dolarii câştigaţi cu greu la Shackley şi Schwimmer s-ar putea irosi, ajungând în ghearele celor de la Marvel Comics Group, îl călca pe nervi. Poate că asta era din pricina faptului că el şi Ben Grimm semănau prea mult. Nici unuia dintre ei nu-i plăcea să i se aducă aminte de asta. Dar revistele BD nu erau singurul lucru care-i displăcea tatălui său. Lui nu-i plăcea nici casca de păr lung şi ondulat a lui Paul, nici singurătatea băiatului, nici lipsa aptitudinilor sportive. Clubul de radioamatori, corul şi tenisul recreaţional nu-l impresionau deloc pe tatăl lui Paul.

Aşa că Paul renunţase să mai încerce. Îşi petrecea timpul cu drogaţii. Paul era narcoman! Un terminat, aşa i se spunea printre ceilalţi drogaţi. Paul cumpăra oregano şi credea că e marfă ca lumea. Împrumuta nucşoară de la vreun profesor de la şcoală, sperând să-i provoace o stare euforică. Fumase Quaalude1; luase o supradoză de pilule de gripă. Paul Hood, devoratorul de seminţe de zorele. Interpretul versurilor obscure. El şi colegul lui de cameră aveau peruşi pe care-i

chema Aragorn şi Galadriel2. Studiase cu atenţie *Cronicile din Narnia* şi declaraţiile lui Michael Valentine Smith. Avea afişe şi tapiserii în ultraviolet, ardea tămâie, purta ochelari

1 Denumire sub care era cunoscut în anii şaptezeci sedativul metacualonă.

2 Personaje din *Stăpânul inelelor,* de J.R.R. Tolkien.

cu rame metalice subţiri şi adora jocurile de strategic militară. Reuşea să-şi ţină tot timpul poalele cămăşii afară din pantaloni. Sacourile lui de tweed şi salopetele militare arătau de parcă dormise în ele. Astăzi era îmbrăcat la fel. Pantofi Top-Siders fără ciorapi. Poalele cămăşii îi fluturau în vânt, ca un drapel al naţiunii celor netrebnici şi înstăriţi. *Ce agitaţie pe Fulham Road*1!

Sub 1–95, mai jos de gară, Stamford era o întindere imensă, plată. Cartierele pentru asistaţii social, câteva clădiri circulare pe stânga, mâzgăleau sumbre linia orizontului. Dincolo de ele se înălţa singuratic blocul-turn de birouri din Stamford. Era ca o rachetă scânteietoare, silueta-i zveltă aducând cumva cu avionul Celor Patru Fantastici. Sau cu Baxter Building. Nu-i venea greu deloc să şi-i imagineze decolând de pe această impresionantă platformă de lansare, ca să se lupte cu Dr. Doom sau cu Blaastar.

— *Să ardă focul*1! zise Paul.

La sosirea trenului, se aşeză într-unul dintre compartimentele cu patru locuri, întinzându-şi picioarele pe bancheta din faţă. Urmă obişnuitul tărăboi, când îşi dădu seama că nici de data asta nu trecuse pe la ghişeul de bilete din Stamford. Conductorul pomeni ceva de o suprataxă.

— Îmi cer scuze, Charles, spuse Paul.

Conductorul îl fixa cu o privire goală.

— Greşeala e numai a mea, domnule. Credeţi c-aş putea să cumpăr un bilet spre Grand Central cu suprataxă?

Apoi gândurile îi zburară din nou la şcoală. Secta Kittredge3 – aşa li se spunea la St. Pete’s. Lui şi prietenilor lui. Erau sectanţi. Cu toţii aleseseră să se cazeze în dormitorul

1 în original, *There was a rush along the Fulham Road,* vers preluat din albumul conceptual *A Passion Play* al trupei Jethro Tuli.

2 în original, *Flame on,* mottoul unui alt personaj din *Cei Patru Fantastici,* Human Torch (Torţa Umană); erau cuvintele pe care le rostea ori de câte ori activa flăcările care-i învăluiau trupul.

3 George Lyman Kittredge (1860–1940), pedagog american.

denumit astfel, dormitor de altfel neînsemnat, prea modern şi lipsit de spirit. De

doi ani, locuiau cu toţii aici. Aveau în comun faptul că nu ieşeau în evidenţă. Paul nu participa la niciunul dintre sporturile studenţeşti. Şi nu era nici cântăreţ de rock sau fotograf de ocazie ca alţi non-atleţi. Şi era neatrăgător. Şi nu participase – spre deosebire de mulţi dintre colegii lui – la Ziua Districtului Greenwich sau la Ziua Districtului New Canaan sau la oricare altă Zi a Districtului. Secta era populată numai de astfel de suflete rătăcite. Restul studenţilor se ştiau din verile petrecute pe Nantucket sau în Camden ori din taberele de tenis, asta dacă nu erau rude, ori erau copii aflaţi în grija unor avocaţi, legatari testamentari sau a altor absolvenţi merituoşi. Ce mai rămânea făcea parte din secta Kittredge.

Pentru ei, adolescenţa fusese aproape fatală. Surpriză! A supravieţui rămânând lucid o după-amiază întreagă era un act de eroism. Doar starea de beţie totală era cu adevărat raţională. Cea mai frumoasă parte a vieţii era beţia. Făgăduiala unei sexualităţi libertine, fluturată în faţa amicilor, nu avea nicio noimă pentru Paul şi prietenii lui. Se masturbau şi erau prinşi. Se drogau, se îmbătau şi se masturbau. Îi torturau pe boboci, revărsându-şi frustrările asupra copiilor de curând sosiţi, împungându-i cu beţe de schi. După care dădeau fuga să se masturbeze cinci minute pentru a doua oară.

Originea clară a sectei era necunoscută. Includea şi femei. Nu doar Carla Bear, ci şi Christina Whitman şi colega ei de cameră, Debby Vartagnan. Debby avea acele episoade în care le dădea voie băieţilor din Kittredge, pe care de regulă îi iubea doar platonic, să se culce cu ea în nopţile de sâmbătă, fapt care încălca regulamentul şcolar în punctele esenţiale, sau să-i pipăie sânii nefiresc de mari.

După care, fiecare victimă era marcată cu un număr de urme inconfundabile pe gât. Lui Paul nu-i venise încă rândul, dar îl văzuse pe Hal Frost, un alt sectant, întorcându-se de la o astfel de întâlnire, la început mândru – avea să fie primul care să-i păteze păturile! Să facă duş cu ea!

87

Să-i cunoască părinţii! – şi apoi ruşinat. În zilele următoare, Debby Vartagnan nu-i mai acordase nicio atenţie. Unde era dragostea libertină în asta? Unde era revoluţia?

Numărul de membri ai sectei era variabil, aşa cum era şi identitatea ei de grup. Francis Chamberlain Davenport al IV-lea, cel mai bun prieten al lui Paul, era membru fondator, ca şi Hal Frost. Şi mai erau Christina, Debby, Penny Belvedere, Johnny Wilde, Mike Russell şi o mulţime de personaje secundare. Uneori, se înţelegeau de minune. Alteori, se puteau baza pur şi simplu pe faptul că, în momentele grele ale zilei – ca atunci când, spre exemplu, fiecare dintre ei intra neînsoţit în sala de mese şi devenea ţinta sistemului de priviri şi evaluări a celor din jur, – aveau companie. Această companie făcea suportabilă izolarea anxioasă pe care, de asemenea, o nutrea în ei. Secta îi alina, îşi zicea Paul Hood în timp ce trenul

trecea prin Greenwich. Secta era un tonifiant şi o alinare.

Doar un singur lucru nu putea să facă secta Kittredge, şi anume să-i înveţe ce e dragostea. În privinţa asta, cu toţii erau orfani, din familii destrămate. Nu ştiau nimic despre dragoste. Paul *ieşea,* cum se spunea în argoul de la St. Pete's, cu Eileen Becker din anul patru, dar, pe la sfârşitul primăverii, tipa începuse să se vadă cu colegul lui de cameră, Stan Sinclair. A urmat o perioadă în care Paul îi deranja frecvent pe cei doi în camera de cămin – ei prefăcându-se că dorm sau Eileen acoperindu-se cu o rochie boţită. Hood a ripostat cu câteva amoruri fulgerătoare, care n-au durat mai mult de o săptămână. A ripostat apoi prin singurătate.

Apoi, într-o noapte, a înduplecat-o pe Eileen să se întâlnească într-o sală de lectură pustie. În clădirea Facultăţii de Ştiinţe. I-a pus la încercare ideile confuze despre fidelitate. *Nu mai pot să mănânc de când ai început să te vezi cu Sinclair,* i-a spus el. *Sunt sfâşiat pe dinăuntru.* Ceea ce era amăgitor, pentru că în esenţă aşa se simţea tot timpul. Paul a îngenuncheat în dreptul fetei, care stătea cu blugii şi chiloţii lăsaţi în vine, în jurul pantofilor sport – Tretorn, cu dungi roz –,

şi şi-a apropiat faţa de pubisul ei. Ea şi-a desfăcut uşor pulpele, stând în picioare deasupra lui, lăsându-se în jos până când s-au atins. El şi-a vârât vârful limbii în ea. Atât de scurt, încât era aproape sigur că fusese un vis. Şi cu toate că doar până acolo era dispusă să meargă, mai departe decât ar fi vrut, i-a şoptit un lucru, s-a înfiorat şi i-a şoptit ceva, înainte să se întoarcă la Stan Sinclair. *Paul Hood*, i-a spus ea, *ştiu la ce-o să te pricepi de minune într-o bună zi.*

Trenul trecea în mare viteză prin Pelham. Alături, pe autostradă, pe ambele sensuri, se formaseră coloane lungi de maşini. Farurile şi felinarele stradale erau un efort deznădăjduit prin zloată şi zăpadă.

Paul Hood ştia mai multe lucruri despre motorul rotativ Wankel decât despre dragoste. Dar nu era tâmpit. Cu toate că o doză de adeziv Testors pentru machete pe fundul unei pungi de hârtie era compania lui preferată, cu toate că odată îşi înmuiase penisul în lapte, în încercarea de-a o convinge pe mâţa supraveghetorului de cămin să facă amor cu el – avea o limbă ca glaspapirul –, ştia cum se numeşte ceea ce-i lipsea. Îşi vârâse mâna în pantalonii lui Jeannie Mefarlanc ca să pipăie moţul de păr ascuns acolo şi sărutase câteva fete, pe durate mai lungi sau mai scurte, aşa cum citise despre felaţii, şaişnouă, orgii, bisexualitate, masturbare reciprocă, travestiţi, *menage a trois,* sex anal, fetişism şi chiar sex-cu-pumnul. Frunzărise exemplarul foarte uzat al lui Davenport din *Kama Sutra*; ştia ce e dragostea. Avea să-şi desăvârşească educaţia în acest sens. Nu voia să fie la fel de trist ca părinţii lui.

Aşa că se afla în tren, plecând la întâlnire cu Libbets Casey, o colegă de şcoală, care, spre deosebire de prietenii lui din sectă sau, să zicem, de Carla Bear, era un

minunat partener de conversaţie, îndeplinind activităţi caritabile în cadrul Societăţii Misionare de la St. Pete’s, şi ai cărei părinţi o lăsau întru totul nesupravegheată. Paul era îndrăgostit. Sentimentul îl năpădise pe neaşteptate. Bear era doar o fată pe care-o plăcea; Debby Vartagnan era doar o fată pe care-o plăcea. Dar o voia pe Libbets, care purta haină de vizon cu

89

blugi. Se gândea la ea zi şi noapte; îi scria numele în povestirile pe care le compunea pentru orele de engleză; îi dedica melodii în programul său radiofonic. Asta dura. De câteva zile.

Se împlineau doi ani de când îşi petrecuse practic fiecare după-amiază cu Davenport, Frost şi Brendan Gilford. În pădure, ca să se drogheze. Inhala acelaşi odorizant de cameră ca şi ei (Ozium); împrumutase discuri de la ei, aşa cum şi el le împrumuta pe-ale lui. Cu toţii ştiau să zdrăngăne la chitară acelaşi cântec al formaţiei Emerson, Lake & Palmer. Ştiau aceleaşi bancuri şi detestau aceiaşi profesori. Se ofereau cu toţii voluntari la spălatul vaselor, în acelaşi timp.

Dar era conştient că totul se apropia de final, că asocierea lejeră pe care ceilalţi o numeau „Secta” era doar ceva ce aveai la un moment dat în viaţă. În septembrie, când Davenport se autoproclamase *Rege al sectei* în timpul petrecerii de ziua lui – în acel moment era pedepsit, nu avea voie să primească musafiri, deoarece încălcase interdicţia de circulaţie pe timpul nopţii –, întreaga poveste a început să pută. Şi fusese doar o glumă, oricum. O glumă care să facă suportabil sentimentul că eşti un ratat. Curând, toţi au început să-şi aroge diferite titluri. Era exact ca în Cei Patru Fantastici. Totul se reducea la relaţii, politică şi putere.

Călătorii companiei Conrail păstrau un calm nefiresc. Stăteau tolăniţi pe banchetele de trei locuri, cu bagajele împrăştiate neglijent în jur. Paul lăsa mereu lucruri în urmă: ceasuri, reviste, umbrele. Împrumuta obiecte şi le pierdea. Aşa că acum strângea la piept *CPF#* 141, de parc-ar fi fost vreun manuscris religios sau vreo decizie a unui tribunal superior, împreună cu numărul din noiembrie al revistei *Creăm.* Iar când trenul ajunse huruind în tunelul de lângă 97th Street şi apoi în terminal şi când acesta se debarasă de pasageri cu un oftat al frânelor hidraulice, Paul se simţi recunoscător că era un călător singuratic, neîmpovărat de posesiuni sau obligaţii.

Terminalul Grand Central era părăsit. Reclama Kodak înfăţişa o familie de albi fericită, petrecând în jurul pomului

90

de Crăciun. Aşa cum fusese învăţat să facă încă de când era mic, Paul găsi un loc unde să stea sprijinit de perete şi să se uite la stelele de pe tavan. Înecată în praf şi jeg, simplitatea gigantică a constelaţiilor îl impresiona. Erau fructul imaginaţiei

dintr-o altă epocă. Erau supereroii trecutului.

Pe podeaua terminalului, în vastele spaţii deschise – lipsite de obişnuiţii navetişti –, un pluton de indivizi cu feţe şterse şi ochelari dintre cei mai ieftini vindeau naivilor cărţi şi discuri despre meditaţie. Paul trecu printre ei ca un războinic.

Libbets Casey. Destinaţia lui Paul. În inima acelei fortăreţe a majorităţii tăcute, Upper East Side. Tatăl ei nu era angajatul nimănui. Nu avea nevoie de o slujbă. Într-un birou din centrul oraşului, pe care şi-l plătea singur, îşi căuta de lucru cu un cuţitaş de aur pentru deschis scrisorile şi făcea slalom printre întâlnirile de afaceri şi partidele de tenis cu alţi membri ai comisiilor de experţi şi consultanţi. Nici Libbets nu va fi nevoită să muncească. Adevărata trândăveală – ca a fi monitor de schi, spre exemplu – era privită cu reproş în familia ei, dar nu era nevoie nici să se supună corvezilor unui post de birou. Generaţii de Casey se ocupaseră cu colecţionarea obiectelor de artă. Donaseră un mare număr de opere cubiste, alese de bunica expertă a lui Libbets, Muzeului de Artă Modernă. De asemenea, membrii familiei Casey stabiliseră reputaţia câtorva pictori americani ai secolului al XIX-lea – Eakins, Childe Hassam. Colecţionarea era vocaţia lor. La fel ca oricare dintre distracţiile înrudite cu arta. Mama ei era consultant la Muzeul Metropolitan, iar surorile şi fraţii ei mai mari, plecaţi în lumea largă, erau istorici de artă şi proprietari de galerii. Atâta timp cât Libbets continua să picteze, era într-o formă bună.

Portarii clădirii de la 930 Park îl lăsară pe Paul să urce fără să mai sune. Bănuia că şi ei se bucuraseră de compania fetei la un *joint* sau la o bere. Libbets era prietenă cu toată lumea. Comportamentul ei era fără cusur. Îi cunoştea pe puştii care-şi petreceau vremea pe estrada din Central Park;

îl cunoştea pe Adam Purple, tipul care aduna cu lopata balega de cal din parc pentru grădina lui din centrul oraşului; îl ştia pe David Cassidy, al cărui tată locuia în clădire. Portarii de la numărul 930 aveau părul lung şi zâmbete şirete, zâmbetele unor oameni stingheriţi de perspectiva deloc luminoasă a unor slujbe de condiţie inferioară. Aceşti portari contra-culturali ştiau care e diferenţa dintre poziţia lor şi cea a lui Libbets şi erau pregătiţi pentru primul semn de condescendenţă, în aceeaşi măsură în care preţuiau, aşa cum făcea şi Libbets, ideea că bogaţii erau oameni ca toţi oamenii. Cu toţii puteau să împartă acelaşi drog. Şi era nemaipomenit.

Aşa se face că unul dintre portari îl întrebă pe Paul dacă se dădea vreo petrecere.

Paul clătină din cap, mormăind.

Se grăbi să iasă din acea situaţie stânjenitoare ca să intre în alta. Ascensorul se deschise chiar în foaierul familiei Casey. Locuinţa lor se întindea pe tot etajul al patrulea din clădirea de la 930 Park. Paul îşi lăsă geaca pe un fotoliu din holul de la intrare. Inima îi bătea mai tare când îşi amintea rochiile etno ale lui Libbetts, mirosul loţiunii de corp pe care o folosea, zâmbetul ei cu capul înclinat. Exceptând

sporovăiala domoală a televizorului din hol, locul era înghiţit de o linişte austeră. Pe podea erau întinse covoare orientale, foaierul fiind decorat cu urne precolumbiene şi mici picturi impresioniste ale unor artişti americani lesne recognoscibili pentru oricine urmase un curs de introducere în artă într-o tabără de vară. Uşile ascensorului se închiseră culisând în spatele lui. Libbets îl primi cu o exclamaţie veselă.

Ieşi alergând să-l întâmpine. Doar în ciorapi, alunecă pe o porţiune de parchet neacoperită.

— Super! spuse ea. Noi chiar te aşteptam!

Noi? Noi te aşteptam? Revelaţia acelui cumplit plural avu asupra lui Paul efectul unei lovituri în plex. *Noi*? Cu toate astea, îşi urmă gazda. Bineînţeles, în bârlogul ei, îl găsi pe Francis Chamberlain Davenport al IV-lea curăţând nişte

92

marijuana pe un exemplar deschis din *Şase crize* a lui Richard M. Nixon.

Paul îşi pierdu orice speranţă.

— Tre’ să citeşti asta, Hood, spuse Davenport pe un ton distrat. Tot ce ai nevoie să ştii despre încercările vieţii. Eu am citit doar pasajele despre Alger Hiss şi Checkers.

— Şi-ai să laşi seminţele acolo? întrebă Paul. Aşa, în cotorul cărţii?

— Totul va fi dezvăluit, dragule. Când învăţăcelul e pregătit, maestrul va apărea.

Libbets bântuia agitată prin living. Paul se întrebă dacă cei doi, Libbets şi Davenport, făcuseră deja vreun experiment sexual de după-amiază. Chiar şi Libbets, în mintea ei protejată şi educată la şcoli private, trebuia să fi ştiut cum îşi bătuse joc de el Davenport.

— Să ardă focul! zise el.

— Ha? făcu Libbets.

— Grozavă zloată pe-afară, zise Paul. Excelent! Hai să tragem nişte iarbă. Nici zloata, nici ploaia nu-l vor ţine-n loc pe-acest mesager. Ce e la tembelizor?

— *Pierduţi în spaţiu*, îl informă Libbets. La şapte începe *Star Trek.*

— Umezeală, umezeală, spuse Davenport din locul în care se afla. Umezeaaaaalăăăăă!

Era o replică dintr-un episod al serialului *Pierduţi în spaţiu.*

— Da, da, făcu Paul. Sau episodul ăla în care apăreau nişte tipi cu pălării lucioase de plastic. Zachary Smith era...

Davenport rula un *joint* cu grija cu care ar fi lucrat la dezamorsarea unei bombe.

— Saptare, zise el. Tu, de colo, tinere cavaler! Poţi să vezi cum stăm cu miedul? Ai putea să dai fuga să ne mai aduci nişte mied?

— În cămară, zise Libbets, arătând cu degetul.

Neconsolat, Paul îşi târî paşii prin foaier, trecând de living, unde un portret al

familiei Casey – Libbets era mezina
93

dintre cei şase fraţi, stând în poala tatălui ei – ocupa cea mai mare parte dintr-un perete. Se opri în întuneric.

— Nu, ia-o pe-acolo, îi spuse Libbets, aplecându-se în hol, rezemată de tocul uşii. Ia-o la dreapta, pe-acolo!

— Mă uitam doar, spuse Paul. Am apăsat butonul de „mă uitam doar”.

Cămara era lungă, goală şi curată ca lacrima. Curăţenia asta banală îl stânjenea pe Paul. Locul parcă tânjea după gândaci de bucătărie şi şobolani de laborator. Tânjea după podele pictate cu degetele, după perdele legate şi apoi trântite în vasul cu vopsea, după graffiti şi poluare sonoră.

Paul era un fel de a cincea roată la căruţă, un element geometric nepoftit. Davenport nici măcar nu se obosise să-l salute. Iar senzaţia de a fi în plus o cunoştea la fel de bine ca pe albastrul-deschis sticlos al cerului din Connecticut vara. Bâjbâind prin bucătărie, avu certitudinea că aşa va fi mereu, că această dioramă insensibilă a unei vieţi pline de miracole întrerupte n-avea să se schimbe nicicând – atâta doar că lucrurile aveau să se agraveze. Davenport nu se mulţumea cu propriul farmec. Voia să-şi acapareze prietenii, să-i neutralizeze. Voia şosetele lui Paul şi discurile lui Paul şi temele pentru acasă ale lui Paul, ba chiar şi familia nucleară a lui Paul, cu cei 2,2 copii şi cele cinci grupe de alimente esenţiale şi ereditatea ei imaculată. Erau cei mai buni prieteni ei doi. Aşa arăta prietenia.

Paul îşi făcu planul. Scoase sticlele de Heineken rece din frigider. Părăsi bucătăria.

— Frankie le desface cu dinţii, chicoti Libbets, când Paul reveni în bibliotecă. Asta nu era o noutate. Făcea parte din arsenalul de giumbuşlucuri al lui Davenport. În câteva rânduri, Paul încercase acelaşi truc, cu rezultate dureroase. Până la urmă, rămăsese la desfăcutul berilor cu cheile de la casă, operaţiune care nu implica accidentare fizică. Davenport, după ce linse şi lipi al doilea *joint,* punându-l deoparte, îşi folosi molarii din spate ca să desfacă o bere Heineken.

— Moartea plombelor, Charles.
94

Desfăcu încă două şi, după ce le oferi celorlalţi, aprinse u n *joint.*

— Totul o să-ngheţe, zise Davenport. O să fie un înglieţ teribil!

— Da, Paulie, spuse Libbets. Crezi c-ai să reuşeşti s-ajungi acasă?

Îi povestiră despre prognozele privind scăderea bruscă a temperaturii, acoperirea şoselelor cu o pojghiţă de gheaţă şi dezastrul generalizat: n-ai să poţi prinde niciun taxi, aeroporturile vor fi închise, totul va trebui livrat. Toată mâncarea. Toate produsele pentru înfrumuseţare şi îngrijirea sănătăţii. Apoi Libbets puse o casetă cu

Allman Brothers

— Stereo, televizorul pornit, cu sonorul dat la minimum – şi începură să vorbească despre Duane şi accident1.

Au băut. Au fumat marijuana. Grăbiţi. Cumva, ca şi cum ar fi fost o obligaţie.

Indiferent de câte ori vremea îşi repeta cele patru mişcări simfonice, amănuntele legate de cantitatea de precipitaţii, de direcţia şi viteza vântului şi de presiunea barometrică i se păreau noi lui Paul. Logica absurdă a marijuanei începea să-l acapareze. *Şase crize,* de exemplu, îi absorbi în întregime atenţia. Simţi că n-are aer: enormitatea acestei scheme nixoniene! La repezeală, Paul încercă să socotească evenimentele sumbre din viaţa sa – moartea bunicilor, bicicletele care-i fuseseră furate, alcoolismul tatălui său, faptul că nu reuşise să fie admis în echipa de fotbal de la St. Pete's, întâmplarea aceea din clasa întâi când maică-sa îl pusese să poarte colanţi la parada de Crăciun de la East School –, în aşa fel încât să totalizeze şase crize. Într-un acces de iluminare artificială, văzu că întreaga lui viaţă se pretează la această strălucită şi ingenioasă sistematizare. Viaţa lui Libbets. Viaţa lui Davenport. Chiar şi viaţa lui Daisy Chain. După care Paul începu să se gândească la Watergate, cea de-a *şaptea criză.*

1 Aluzie la accidentul de motocicletă din 1971 în urma căruia şi-a pierdut viaţa Duane Allman, unul dintre membrii trupei Allman Brothers.

95

— Dare-ar dracii! urlă el.

— De cât timp stăm aici? întrebă Libbets. Sunt aşa de ameţită!

— De şapte minute, spuse Davenport. Sau cine ştie?

— Mai e bere? se interesă Paul.

Davenport întinse mâna către locul în care se afla Paul şi-l împunse cu degetul în piept.

— De unde naiba să ştim noi? Tu răspunzi de bucătărie, cowboy!

Râseră cu toţii. HA! HA! HA! HA! Paul se duse să mai ia nişte beri şi, stând acolo, încercă să-şi dea seama dacă Davenport şi Libbets chiar voiau să se descotorosească de el. Dovezile se acumulau. Se citea pe feţele lor. Cei doi foloseau un fel de cod. Paul îşi aminti că se gândise la acelaşi lucru şi ultima oară când fusese în bucătărie. Mintea lui nu se putea concentra suficient de mult asupra unui lucru cât să-l poată analiza. Mintea lui era o chestie alunecoasă, reptiliană. Oare cât timp trecuse?

Următoarele sticle de bere se goliră mai rapid decât primele. Paul avu grijă ca Davenport să primească o porţie mai mare. Libbets nu se punea la socoteală. Ea era fericită să fie acolo.

Planul începea să prindă contur la un nivel inferior al percepţiei. Era ceva de genul inconştientului colectiv sau pe-acolo. Următorul lucru de care luă act: domnul

şi doamna Casey îşi decoraseră baia principală într-un stil conform vârstei şi mijloacelor de care dispuneau. Săpunurile-scoică, mirosind a levănţică – erau peste tot, nu lipseau din nicio locuinţă ocupau un suport din porţelan. Un tapet floral, din care nu lipsea lavanda, împodobea pereţii. Săpunul, tapetul, hârtia igienică şi prosoapele erau asortate. Dulăpiorul cu medicamente conţinea exact genul de comori la care sperase. Pe lângă produse Preparation H şi geluri de duş parfumate, erau acolo mai multe medicamente care se vindeau pe reţetă: fenobarbital, valium, seconal şi un analgezic mai vechi.

Seconalul îl interesa în mod deosebit.

96

Totuşi, înainte să poată trece la etapa următoare a planului său, îşi desfăcu fermoarul pantalonilor kaki şi-şi luă membrul în mână. Era o parte inevitabilă a stării induse de marijuana. Când se simţea mai deznădăjduit, Paul observase că-i sporea cheful să-şi frece obiectul. Elaborase un număr de scenarii de masturbare complicate. De exemplu, întotdeauna îi plăcea să înceapă când secundarul ceasului său ajungea exact la douăsprezece. (Pe chiuvetă era un mic ceas deşteptător cu arc.) De asemenea, îi plăcea să termine înainte ca secundarul să facă două rotaţii complete. La fel, îi plăcea să se masturbeze uitându-se la pozele unor fete pe care le găsea frunzărind la întâmplare albumul St. Pete’s.

O dată însă a ajuns la fotografia lui Libbets şi, cu toate că episoadele legate de album erau de regulă memorabile, cu acel prilej a fost nevoit să constate că i s-a-nmuiat în mână. Pur şi simplu, nu era în stare s-o facă uitându-se la o femeie atât de frumoasă. Nil putea avea orgasm. Încercase diferiţi lubrifianţi. Loţiuni de corp, balsam de buze, până şi borcanul cu loţiune autobronzantă QT al lui Stan Sinclair. Acest eşec s-a dovedit a fi de bun augur. El demonstra că Libbets era persoana potrivită pentru adoraţia lui. Atât de potrivită, încât avu o erecţie chiar în acel moment, în acea zi.

Panglici de lumină se prelingeau din penisul său. Simţea lumina în scrot, în fiecare milimetru al pielii aceleia pufoase, ca de pui de găină. Extazul lui era religios. Orgasmul acesta avea să fie o compensaţie pentru problemele lui Paul Hood aici, pe pământ. Cele mai reuşite orgasme nu izvorau din bucurie – în orice caz, nu-şi putea aminti vreunul vesel –, ci din pierdere pământească şi din dorinţa de a te fortifica împotriva ei. Cu aceste idei în minte, tocmai se pregătea să reverse, cu lacrimi în ochi, cam două linguriţe de revoltă împotriva lumii în chiuvetă. Dar o bătaie în uşă îl întrerupse.

— Campionule! strigă Davenport de dincolo. Ce naiba se-ntâmplă acolo? Ne plictisim şi vrem compania ta! Ieşi

97

afară! încetează să-ţi mai gâtui broscoiul, campionule! încetează!

Paul înlemni. Oare Davenport chiar...

— Stai niţel, să se golească mai întâi chiuveta, Francis.

Chicoti nefericit către vergeaua lui magică fleşcăită.

— Pe urmă aduc şi armele chimice.

— Bun, dar să nu stai mult. Dacă ai de gând să-ţi faci mendrele acolo, vrem să ştim şi noi. Vrem să participăm!

Paul îşi ţinu răsuflarea. Apa îi şiroia în păr. Inspiră adânc, înapoi în bibliotecă. *Star Trek* cu coloana sonoră din *American Beauty.*

— Ce-ai stat atâta? întrebă Libbets.

— M-am uitat prin dulapiorul cu medicamente, răspunse Paul. Ai tăi au acolo nişte chestii excelente.

— Şi ce zici că găsit-ai? întrebă Davenport.

— Ia staţi aşa, băieţi, interveni Libbets neliniştită. Doar n-aveţi de gând să *luaţi* medicamente din baia alor mei fără să cereţi voie!

— Nici prin cap nu ne trece aşa ceva, draga mea, spuse Davenport, reţinând în plămâni ultimul fum al unui nou *joint*, aşa încât glasul i se auzi răguşit şi forţat. Dar vrei cumva să sugerezi că n-ai profitat niciodată de aceste provizii aflate atât de la-ndemână? Că parcă n-ai fi americancă!

— O groază de chestii, preciză Paul. De toate pentru toţi. Tranchilizante şi somnifere.

j

Se trânti pe canapea.

— Elixire, spuse Davenport, care au un efect promiţător, foarte promiţător, dacă sunt combinate în doze mici cu băuturi alcoolice.

— Ia s-arunc o privire, spuse Libbets. Mă duc să mă uit.

Cum plecă fata, purtarea lui Davenport se schimbă subit.

Era un lucru foarte straniu. Dintr-odată, redeveni prietenos. Dintr-odată. În definitiv, erau prieteni vechi. Davenport ştia cum se închisese Paul în sine. Erau prieteni vechi şi trecuseră prin multe, dar încă mai puteau să râdă cu poftă pe tema masturbării sau pe seama altcuiva. Faptul că purta o bentiţă

98

caraghioasă sau că barba lui aducea puţin cu o barbă de maimuţă erau lucruri pe care Paul le putea trece cu vederea. Chiar şi-aşa, Davenport putea să-i fie drag.

Prin urmare, au vorbit despre Ziua Recunoştinţei. Şi, dat fiind că Davenport era un copil adoptat, la fel ca şi fraţii, şi surorile lui, ideea unei reuniuni de familie avea latura ei întunecată, răsturnată. Sora mai mică a lui Davenport aspira, de fapt, după cum susţinea chiar el, la o viaţă dedicată prostituţiei. Îi plăcea să-şi omoare timpul

prin barurile din Times Square. Iar fratele lui mai mic era torturat de boli psihosomatice. Ultima dată fusese spitalizat în urma unor dureri de rinichi imaginare. Care dintre aceşti copii ar fi fost în stare pe viitor să conducă firma de investiţii Davenport? Care dintre ei ar fi putut să întreţină flacăra vieţii mondene la reşedinţa de vară de la Sea Island? Francis Chamberlain Davenport al IV-lea, alegerea cea mai probabilă, îşi dorea să fie psihanalist jungian.

— Pentru ce să fim recunoscători de Ziua Recunoştinţei? întrebă Davenport. Pentru porumbul indian în folie de plastic, la vânzare alături de pachetele de brânză topită Velveeta? Pentru curcanii umflaţi cu pompa, cu termometru încorporat? Pentru Rod Me Kuen? Pentru Helen Reddy, cântând „Delta Dawn”? Charles, tu îţi notezi toate chestiile astea?

Râseră. Cântară. Câteva măsuri din „Delta Dawn”. Şi din „Billy, Don’t Be a Hero”.

— Bine, bine... Libbets îşi făcu din nou apariţia. E marfă din belşug acolo. Nu văd cum ar putea să le simtă lipsa. Din care luăm?

— Seconal, fără doar şi poate, zise Paul.

— Hei, dacă-şi face treaba, n-am pretenţii! zise Davenport.

— Nu credeţi c-o să fie vreo problemă cu, ştiţi voi, berile alea?

— Ne uităm la termenul de valabilitate, spuse Paul. Mie mi s-a părut că e-n regulă.

Nevoia din spatele uitării adolescentine înfrânse orice reţinere. Fapt ce se potrivea cu felul cum îşi închipuise Paul

99

că se va-ntâmpla. În scurt timp erau adunaţi la baie, în jurul dulăpiorului cu medicamente, cercetând micile flacoane. Mâinile lui Libbets tremurau când le dădu pilulele roşii. Pe Paul, amănuntul acesta îl emoţionă. O cuprinse uşor cu mâna pe după umăr, umărul ci moale şi frumos mirositor. Observase? Fiecare dintre ei era îmbarcat într-o misiune solitară a intoxicării. Replicile spirituale nu făceau parte din întreg.

Davenport se uită admirativ la capsule, ca un colecţionar de vinuri alese.

Paul îşi puse o capsulă sub limbă.

Parcă se simţea ruşinat de cât de uşor fusese să-l atragă pe Davenport pe drumul ăsta, dar până la urmă, spre sfârşitul săptămânii viitoare, se vor ierta unul pe celălalt.

— Hei, bătrânico, poate c-ar trebui să iei doar jumătate! îi spuse Paul lui Libbets. Ce-ar fi să pui juma într-un pahar cu suc de portocale sau aşa ceva? N-ai aceeaşi greutate ca noi.

— Băieţi, nu mă trageţi în piept, nu? spuse Libbets.

O clipă, ai fi zis c-o să-nceapă să plângă. Paul clătină din cap, încercând să-i înlăture temerile. Libbets înghiţi toată pastila.

— Nici vorbă, spuse Davenport. Adică ce, să ne facem mendrele cu trupul tău adormit?

Davenport râse sinistru. Libbets avea sâni şi şolduri – de fapt, era toată numai rotunjimi domoale –, bine ascunse sub puloverul şi pantalonii cazoni largi. Doi contra unu, asta era ideea lui Davenport. Părinţii ei n-aveau să se-ntoarcă acasă în următoarele zile. Nu, Paul o va apăra. Ia-mă pe mine, dar lasă fata în pace. Era mai prietenoasă decât ar fi vrut să fie, zâmbea mai mult decât ar fi vrut să zâmbească. Faptul că le îngăduia unor rataţi cum erau Hood şi Davenport să intre în alcovul ei o dovedea. Slavă Domnului că apăreau asemenea excepţii. Slavă Domnului că băuse o sticlă de vin cu Liza, în timpul primei ore de vineri dimineaţa. Slavă Domnului că trăsese nişte *speed* împreună cu Laura şi Dave şi se duseseră apoi la Tuck Shop, ca să mănânce chifteluţe de orz cu malţ. Slavă Domnului pentru frăţia narcomanilor.

100

— Nooo... spuse Davenport. Am avut noi o perioadă în care iubeam femei în stare de inconştienţă, dar am depăşit-o.

Timpul se dilatase. Lumea era plină de informaţii, dar totul se petrecea mai lent. Paul îşi îngropă capsula într-un ghiveci de palmieri de lângă geam. Dar „iarba” şi berea îi veniseră de hac. Se lua o decizie labirintică şi nesfârşită dacă să meargă sau nu la un club de noapte numit nu ştiu ce al lui Max. Avea să se întoarcă Sue Richards la Reed Richards? Avea să facă Francis Ford Coppola o continuare la *Naşul}* Lumea reală şi cea imaginară zumzăiau una lângă alta, opţiunile şi concluziile apăreau şi dispăreau. Când Davenport se aşează mai bine pe canapea, ca să urmărească *Sanford and Son* fără sonor, Paul văzu cât de simple erau unele lucruri, cum nu era nevoie să te strofoci pentru ele. Davenport n-avea să se mai dezlipească de canapea în următoarele douăsprezece ore.

— Sunt un cretin, Libbets, spuse el. Am...

— Hm? Hai să mergem în living. Să-l lăsăm să doarmă.

— Abia a adormit. Astea nu ţin o veşnicie.

— Nu crezi c-ar fi bine să mâncăm ceva?

Dar nu puteau pur şi simplu să-l lase acolo pe Davenport.

— Oare cât de rea o fi vremea? spuse Paul.

— Tocmai ce-ţi spuneam, zise Libbets. Ninge în noaptea asta. O să fie nasol.

— Ultimul tren spre Stamford pleacă la... dacă nu prind ultimul tren, am belit-o.

Paul aprinse lampa care lumina portretul familiei Casey şi şezură pe podea, în strălucirea ei ostentativă. În timpul programului său de radio, emis de staţia AM de zece waţi de la St. Pete’s, Paul făcea dedicaţii cumplit de sentimentale unor fete pe care nu le cunoştea. Le scria bileţele şi lăsa respectivele bileţele într-un sertar. Ardea numele sau le arunca; se zvârcolea într-o tăcere voluptuoasă şi laşă. Răbufnirile lui emoţionale erau la fel de imprevizibile ca petele solare. În timp ce o

lua pe Libbets de mână – ea îngăduind asta –, ştia că era posibil să spună orice. Standardele lui se

101

evaporaseră. Îl iubea pe Cat Stevens. Voia să umple un dicţionar cu flori presate. Voia să stea întins, alături de ea, pe gazonul unui teren de golf. Voia s-o spioneze printr-o găurică făcută într-un ziar. Voia să întemeieze o familie mai bună decât cea din care provenea.

— Hai în camera ta!

— Poftim? zise nedumerită Libbets.

— Vreau să-ţi arăt gravurile mele, spuse el.

— Gravurile?

— Era o glumă, spuse el. Haide! Vreau să vorbim. Sunt nişte chestii pe care vreau să ţi le spun.

Libbets se prăbuşi sub povara nehotărârii.

— Hei, Libbets, doar nu mi-ai înscenat ceva, nu? Nu l-ai invitat pe Davenport aici pentru că te temeai să rămâi singură cu mine...? Ţie nu ţi-e teamă să mă ai lângă tine, în casa ta, nu? Pentru că am bătut cale lungă să te văd. N-ai face un asemenea lucru, nu-i aşa, Libbets?

II

Nuanţele luminoase ale anilor şaizeci dispăruseră din designul interior contemporan. Vă rog să-mi îngăduiţi aici o scurtă întrerupere. Acolo unde altădată gospodinele din sudul Connecticutului ar fi îmbrăţişat – precaut, şovăielnic

— Culori fluorescente stridente şi vopsele Day-Glo, pe la 1973, se hotărâseră pentru pasteluri blajine şi tonuri de maro. Modele estompate figurau îndeosebi în ţesăturile tapiseriilor şi draperiilor, chiar dacă găseau şi articole sau asocieri coloristice neobişnuite – roşu-maroniu cu gri sau mov deschis cu ocru. Vera Neumann, cunoscută şi sub numele de Vera, câştigătoare a Premiului pentru pionierat al Ligii naţionale pentru decoraţiuni interioare, era cea care stabilea standardele acestor armonii cromatice. Materialele folosite erau mai durabile decât în trecut. Dominau fibrele sintetice şi amestecurile bumbac-poliamid. Materialele plastice cuceriseră şi ele câteva redute casnice. Măsuţele de cafea, mobilierul modular, ustensilele de bucătărie şi aparatele electrice – toate astea puteau fi făcute din material plastic.

Covoarele pluşate în nuanţe ruginii şi maronii, precum frunzele uscate sau automobilele ruginite, sau în nuanţe verzi şi cenuşii, precum algele de peşteră sau straturile de iarbă de mare întinse pe plajă – pluşul era ultimul răcnet în materie de covoare în zonă. Perişori mai scurţi, cu *surprinzătoare* mandala şi imprimeuri florale, erau acum posibili, mulţumită noilor tehnologii de fabricare. Şi totuşi, pluşul continua să-şi exercite farmecul asupra decoratorilor din New Canaan. Avea utilităţi multiple – putea ascunde firimituri, bucăţele

105

străvechi de gumă de mestecat, flegmă uscată, diverse insecte purtătoare de boli (purici), furnici, hârtiuţe şi alte obiecte pierdute. Afacerile cu aspiratoare înfloriseră. Banchetele ajunseseră să ia locul canapelelor în avangarda mobilierului de living. Un vocabular minimalist era evident în aceste ingenioase mostre de design, reflectând influenţa iconografiei simple, primare, în sculptură şi arhitectură. *Styling-un* monocrome decorau formele netede, voluptuoase, fără muchii ascuţite. Elementele modulare ale acestor *banchete* puteau fi uşor mutate şi rearanjate într-o mulţime de configuraţii amoebice. Tradiţionala canapea – şi, împreună cu ea, fotoliile duble, divanele şi şezlongurile – era în plină eclipsă.

Noile banchete erau adeseori făcute din spumă poliuretanică, o umplutură

artificială ieftină, uşor de manufacturat. Consiliul mobilei al Societăţii pentru industria materialelor plastice chiar înfiinţase un Polipremiu pentru adaptările revoluţionare ale polimerilor. În 1973, premiul i-a fost înmânat lui Donald A. Geddes, redactorul-şef al publicaţiei *American Fumiture Design*, care a fost desemnat Bărbatul-Polimer al Anului.

Benjamin Hood reflectă asupra modei doar un moment, în timp ce îi lua mâna soţiei sale – observându-i în treacăt inelul şi crăpăturile aspre şi roşii din preajma acestuia. Avea nevoie de o cremă. Trecând pragul casei Half ord, ajuns în foaierul în care se afla o sculptură de mari dimensiuni – un profil răsucit prin încălzire într-un soi de spirală chinuită

— Şi aruncând o privire către pâlcurile de vecini avuţi adunaţi în holul mare, Hood îşi dădu seama de un adevăr esenţial: eşarfa lui nu mai era la modă.

De fapt, *puloverele*, miţoase, croşetate şi de origine olandeză, predominau în holul de la intrare al locuinţei lui Dorothy şi Robert Halford. Mai erau câteva sacouri vechi de tweed, dar niciun şal. Dacă Hood s-ar fi aflat într-o dispoziţie mai îngăduitoare faţă de sine, poate c-ar fi fost de acord cu gulerul amplu al cămăşii, întins generos pe aripile reverelor. Dar cum de putuse ieşi din casă purtând eşarfa?

106

Cum de-şi îngăduise aşa ceva? Hood nu purta tocuri de plută înalte de opt centimetri sau mocasini albi. Şi nici nu-şi lăsase părul prea lung, aşa cum nu purta costume la două rânduri ori pantaloni cu pense. Singura lui mică extravaganţă fusese arborarea acestei eşarfe, lucrată dintr-o mătase a cărei atingere îi plăcea s-o simtă pe gât, în locurile pe care aparatul lui Wilkinson cu lamă dublă le irita. Numai că aceste şaluri nu mai erau la modă. Cu doar câteva luni în urmă, Benjamin Hood trăia cu certitudinea că îmbrăcămintea lui era în armonie cu condiţiile climatice. Dar acum, la fel de rapid, se simţea solitar în veşmântul său. Se îmbrăcase fără gust. Se făcuse de râs. Soţia lui arăta foarte bine, în pantaloni largi şi în Hush Puppies, dar el o făcuse de râs.

În ceea ce priveşte moda feminină, la petrecerea soţilor Halford, Hood ar fi putut să observe fustele până la gleznă, demne şi elegante, deşi erau acolo şi fuste până la genunchi, şi până la jumătatea gambei. Şi aici puloverele erau accesoriile preferate, reflectând o polifonie de stiluri – din caşmir, din mohair şi din lână Shetland. Pulovere, pulovere, pulovere. Pulovere şi perle.

Dorothy Halford îi ajunse din urmă în foaier. Cu mâna liberă, flutură spre ei o canoe mică de ţelină. Era umplută cu un sos care parcă fusese colorat cu acuarele. Dot purta un pulover croşetat albastru cu gri, peste o bluză din crepdeşin subţire, pantaloni din flanel gri şi o beretă din catifea neagră. Niciun fel de machiaj. Era minionă; avea ceva din aerul angelic, blajin şi sănătos al Katharinei Ross1. Părea să fie, în acelaşi timp, dornică şi neîntinată, în arena brutală a iubirii erotice. Părea să

nu fi remarcat cum erau îmbrăcaţi musafirii ei, soţii Hood, şi să nu fi sesizat urmele ciondănelii lor recente în spatele felului entuziast în care o salutaseră.

— Ben, Elena! Minunat! Minunat! Sunt atât de încântată să vă văd!

1 Actriţă americană, născută în 1940, cunoscută pentru rolurile din *Absolventul* sau *Butch Cassidy şi Sundance Kid.*

107

Înghiţi ce mai rămăsese din bărcuţa de ţelină. Ţuguindu-şi buzele cu un aer adolescentin, Dot sărută aerul de lângă urechea lui Ben şi o îmbrăţişă frenetic pe Elena. Apoi luă castronul de salată simplu, alb, de pe masa din holul de la intrare. Era ameninţător în simplitatea lui. Îl întinse către ei.

— Vreţi să jucaţi?

Ben avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce era cu castronul ăla uriaş. La început, a crezut că e o glumă, o glumă cu poantă vizuală – Ai auzit-o pe-aia cu contabilul lui Spiro Agnew1: HA! HA! HA! HA! Ce i-a spus mama lui Mary Jo Kopcchne2 lui Jack Ruby? HA! HA! HA! HA! – la care ar fi râs aşa cum se cuvine, fără să fi priceput poanta. Dar când văzu ce conţinea castronul, pricepu. Acolo, înotând ca nişte gângănii acvatice neidentificate, se aflau peste o duzină de chei de la tot atâtea reşedinţe. Acestea zăngăniră plăcut când Dorothy îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, iar feluritele brelocuri de care erau atârnate

— O plăcuţă de plastic galben pe care era scris cu roşu cuvântul MAMA, o piticanie caucaziană cu părul violet, o cutie miniaturală de bere Lowenbrau – străluceau ca nişte premii de tombolă. Dorothy îi cerceta din priviri pe Ben şi pe Elena – Ben simţea asta. Le urmărea expresiile aşa cum un dentist caută semnele unui tremur înăbuşit sau ale disconfortului.

— Numai pe bază de voluntariat, fireşte. Puteţi să vă lăsaţi hainele în bibliotecă, dacă vreţi.

— Of, fir-ar să fie! zise Elena, zâmbind la rându-i. Oh, am lăsat...

— Ai lăsat...

— În maşină, spuse Elena.

— A, da, interveni Ben. Da, da, ne-ntoarcem imediat, Dot.

1 Vicepreşedinte american în mandatul lui Richard Nixon, demisionând în 1973, în urma acuzaţiilor de evaziune fiscală.

2 Secretară în campania prezidenţială a lui Robert Kennedy, decedată în urma unui accident cu automobilul condus de Teddy Kennedy, în 1969. Adepţii teoriei conspiraţiei susţin că ar fi fost implicată şi în asasinarea lui J.F. Kennedy.

108

La fel de iute cum apăruseră, soţii Hood se făcură nevăzuţi. Înghesuiţi pe scaunele din faţă ale Fordului Firebird, cu parbrizul aburit, cu ventilatorul de

dezaburire dat la maximum, în tăcere. Maşina parcată pe aleea de acces. Înconjurată de maşinile din cartier: Cadillacuri Eldorado, BMW-uri 2002, un AMC Matador, un Plymouth Duster. Şi broscuţe Volkswagen, broscuţe, broscuţe şi iar broscuţe, modelul acela construit de sclavi. Maşini care făceau rondul în faţa reşedinţei Halford, apoi, temându-se să nu rămână blocate din pricina vremii urâte care se anunţa, ieşeau în zloată şi urcau pe Valley Road, ca să parcheze pe terasament. Torsul grav al motoarelor scumpe funcţionând în ralanti.

Puţină istorie. Petrecerea-cu-chei îşi începuse cariera cu câţiva ani în urmă, într-un mediu mult mai libertin. Asta era una dintre ipoteze. Ajunsese la maturitate odată cu revoluţia hippie şi orgiile boeme din apartamente înghesuite, închiriate de profesori prost îmbrăcaţi. Sau printre cei care se complăceau într-o promiscuitate periculoasă, cei care nu făceau distincţie între sexe ori alunecau în apele călduţe ale grotelor şi mlaştinilor iubirii. Dar, ca atâtea alte idei rezonabile, care păreau mai puţin inteligente în lumina aspră a aplicării la scară largă, fusese curând exportată în acest ţinut al tufişurilor elegant tunse şi al spiritului întruchipat de Junior League.

Probabil că petrecerea-cu-chei ajunsese prima oară pe terenul suburbiilor în Long Island, pe partea cu golful; se poate să fi aterizat în New Jersey, în Bernardsville sau Princeton, în Westchester sau tocmai în nord, în suburbiile Bostonului. Sau poate chiar în California, unde cineaştii şi actorii, cu principii morale mai laxe, trăiau în bună vecinătate cu contribuabilii şi familiile onorabile. Oricare-ar fi fost adevărata ei origine sau distribuţie (distribuţia ei de tip Poisson), de la vest la est, de la sud la nord, era neîndoielnic că în Fairfield County apăruse la începutul anilor şaptezeci.

Regulile erau năucitor de simple. Bărbaţii aruncau cheile de la casă într-un recipient – sau le agăţau în cârlige sau le

întindeau ca pe un bufet suedez pe masa de la intrare ori pe patul din dormitor, iar femeile, la finalul petrecerii, luau la întâmplare câte-un rând de chei. După care participanţii se retrăgeau, ca să savureze noutatea. Uneori, bărbaţii se uitau în timp ce femeile îşi făceau alegerea – priviri lascive, sugestive, pline de speranţă, dezamăgite sau disperate; alteori, femeile erau legate la ochi cu obiecte vestimentare de o opulenţă metaforică, cum ar fi ciorapi de mătase neagră; iar alteori, procedura se desfăşura cu o hotărâre posomorâtă, ca şi cum participanţii erau doar conectaţi la acelaşi circuit al constrângerii.

În New Canaan se auzise de petrecerile-cu-chei cu mult înainte ca primul astfel de party să fie organizat. Căsniciile locale aşteptau aceste evenimente aşa cum un băiat deştept, după ce-a găsit în dicţionar definiţia masturbării, aşteaptă ziua în care o s-o înţeleagă. Prima petrecere, organizată de nişte rezidenţi tineri şi nefericiţi din districtul West School, de pe Ponus Ridge, a fost întâmpinată cu dispreţ public, dar, în particular, cu mult interes. Iar această atitudine duplicitară a devenit regulă.

La petrecerea familiei Armitage, ţinută în vara lui 1972, partenerii de la firme de avocatură concurente s-au culcat fiecare cu nevestele celorlalţi, iar femeile, care erau cele mai bune prietene, şi-au comparat observaţiile referitoare la priceperea şi înzestrarea bărbaţilor de prin partea locului.

Consecinţele complexe ale acestor prime petreceri au avut nevoie de ceva timp ca să apară. Dragostea şi-a ţesut tapiseria, iar membrii familiilor Armitage, Sawyer, Steel, Boyle, German, Jacobsen, Hamilton, Gadd, Earl, Fuller, Buckley, Regan, ca să nu mai vorbim de Boldan, Conrad, Miller şi alţii, i-au studiat ţesătura complicată. Dar revelaţiile acestei investigaţii n-au fost atât de surprinzătoare. Nimeni nu s-a întors cu relatări despre tărâmuri noi şi întunecate – sex anal, urolagnie, masochism sau coprofagie; de fapt, cuplurile invitate la familia Armitage s-au împerecheat aşa cum o făcuseră întotdeauna. Dar umblau cu o nouă vioiciune. O zi, două. Noutatea le făcea inimile să tresalte.

110

Apoi tăcerca a pus stăpânire pe participanţi. În toamna aceea, pe la cocteiluri sau pe terenurile de *paddle-tennis,* se vorbea în şoaptă despre legături amoroase neconfirmate între cei ale căror nopţi pasionale ar fi trebuit să fie singulare, unice, irepetabile. Annie Buckley îi spusese Mariei Smith, care-i spusese Maurei O'Brien, care-i spusese soţului ci, Phil O'Brien, urologul, care-i spusese lui Steve Buckley, exact în momentul când îi pipăia acestuia prostata mărită, care-i spusese soţiei sale, Annie, care ştia deja. Şi, pe când această informaţie circula – în conformitate cu ordinea şi dezordinea statistică, conform însumării, tranziţiei şi inducţiei reciproce –, a devenit dureroasă, vătămătoare. A devenit constrângătoare. Nu puteai evita să vorbeşti despre asta şi o făceai. Exact la fel cum petrecerile-cu-chei deveneau tot mai frecvente.

Cum putuseră Benjamin şi Elena să fie atât de proşti? Ar fi trebuit să-şi închipuie. De regulă, în invitaţii nu se preciza că era vorba de o petrecere-cu-chei, dar cumva se afla. Trebuia să faci parte din lanţul trofic ca să afli, dar asta era şi premisa pentru a fi invitat, nu? Soţii Hood nu participaseră la niciuna dintre aceste petreceri, dar nu pentru că discutaseră în prealabil. Nu, nu participaseră la nicio petrecere-cu-chei pentru că nu fuseseră invitaţi.

Oricum, îşi zise Benjamin, Elena nu avea înclinaţii către schimbarea frecventă a partenerilor.

Hood se gândi din nou cu îngrijorare la şalul său. Uitându-se în oglinda retrovizoare pe jumătate dezaburită, îşi desfăcu nodul şi scoase un suspin de uşurare.

— Nu e cel mai potrivit moment pentru aşa ceva, spuse Elena.

El făcea tot ce-i stătea în puteri ca să nu înrăutăţească lucrurile. Să încerce să dreagă situaţia ar fi fost doar o dovadă de egoism. Cu batista, începu să şteargă

geamul de pe partea şoferului.

— O să rămână dâre, spuse ea.

111

— Ştiu. Ştiu asta, zise Hood. Ei bine, dacă ne-am fi prins, am fi putut să inventăm un pretext. Sunt o mulţime de filme de văzut. Vezi că e un pachet de şerveţele pe undeva.

Ea deschise torpedoul.

— Unde? întrebă Elena.

El observă luciul rece al ochilor ei palizi, palizi. Îşi lăsase ochelarii acasă. La un moment dat, în toiul acelei discuţii neplăcute de-acasă, îşi scosese ochelarii. (O vreme, purtase lentile de contact, care se umpleau de mizerie din cauza poluării, ori de câte ori le purta, sau pur şi simplu săreau, îi săreau din ochi ca nişte lacrimi aprige şi cădeau pe podea, făcându-i pe amândoi să îngenuncheze ca pentru rugăciune şi să ia la scărmănat covoarele sau duşumelele la petreceri.)

— Eu cred că suntem aici şi nu trebuie să rămânem – se cuvine să facem, pur şi simplu, act de prezenţă şi-apoi să plecăm acasă.

Ştia că nu la fel simţea şi ea.

— Fir-ar al naibii, Ben...

— Nu rămân la petrecerea asta ca să plec acasă cu nevasta altuia, dragă. Hai să discutăm cinstit. Nu de asta ne aflăm aici. Corect? Noi suntem doar nişte vecini şi cred c-ar trebui să ne purtăm prietenos şi-apoi să plecăm.

— Tu vrei să...

— Ba *nu!*

— Tu ai la tine un marker, asta cred eu, dacă vrei să ştii. Ai la tine un marker şi-o să faci un semn pe cheile casei, astfel ca Janey să le poată găsi şi pe urmă, când o să mă-ntorc acasă, o să vă găsesc pe-amândoi acolo, iar Wendy o să vă audă, Paul o să se-ntoarcă şi-o să vă audă şi el, iar eu o să vă prind, asta cred! Ea o să geamă şi-o să vorbească porcos, lovind cu pumnii-n pereţi, iar eu o să vă prind...

Când era mâhnită, Elena zâmbea uşor – el punea asta pe seama felului cum se petrecuseră lucrurile în copilăria ei –, şi acum zâmbea. Într-un fel, era un zâmbet diabolic, zâmbetul unui conspirator sau al unui politician, exact în timp ce se freca la ochi. Avea nasul roşu.

112

— Elena... spuse el.

Şi încercă să-i ia mâinile într-ale lui.

— Nu-i aşa cum crezi tu, spuse el. Nu e vreun complot, iubito. Sincer... Sincer... Nu ştiu dacă vrei să discutăm despre asta, dar pur şi simplu e ceva care vine peste mine. Nu mă simt bine cu mine însumi. Toată povestea îmi face rău. Ştiu c-am făcut

ceva ce n-aş fi vrut să fac şi nu ştiu de ce. Aşa că n-am s-o fac din nou în noaptea asta, Elena. Asta e promisiunea mea sol... asta e promisiunea mea.

— Ei da, sunt chiar încântată să-ţi ascult confesiunile, spuse ea. Asta mă face fericită.

El nu spuse nimic. Comută caloriferul de pe dezaburire pe încălzire normală. Aerul şuiera prin fantele de pe bord.

— Îţi închipui că mă protejezi de nu ştiu ce apucături perverse ale lumii ăsteia, dar nu mă protejezi, spuse Elena. N-am nevoie de protecţia ta, să ştii. N-am nevoie...

— Ah, nu faci decât să te ambalezi, ca să te ambalezi şi mai tare!

— Mulţumesc pentru diagnostic, Ben. Faptul că locuim atât de aproape de... de Silver Meadow, asta te-a făcut să fii mai deschis. Eşti foarte deschis în seara asta. Te afli într-un moment de mare generozitate. Dar eu nu sunt o schemă de investiţii. Nu sunt un subiect pentru analiza ta întâmplătoare. Aşa că hai să mergem la acest fiasco, dacă vrei. Să mergem înăuntru. Prefer să vorbesc cu oricine altcineva decât cu tine.

Deschise portiera Firebirdului şi-şi strânse în jurul ei pelerina Dubarry (85 de dolari, cu căptuşeală, 65% dacron şi 35% bumbac). Trânti portiera cu nădejde – maşinile americane o cereau – şi-l lăsă acolo.

Hood deschise din nou torpedoul şi bâjbâi după sticluţă. Cu o neglijenţă energică şi hotărâtă, trase o duşcă în cinstea soţiei sale.

Capacitatea lui de a bea alcool îl surprindea până şi pe el, dar pălea în faţa capacităţii lui de a se amăgi singur. Negarea era îndeajuns de semnificativă ca să suprime până şi noţiunea

de negare. Ascundea în sinea lui toată gama de motive. Aşa încât, când ridică din nou butelca de cositor – caldă, pentru că stătuse în apropierea fantelor de încălzire de pe bordul maşinii –, nicio întrebare legată de petrcccrea-cu-chei sau de potenţialul ci ridicol nu-i veni în minte. În ceea ce privea propriile motivaţii, Hood era ca un orb fără baston. Ca un scafandru pe timp de noapte. Ca un pilot fără instrumente de zbor. Se ducea la petrecerea asta.

Când, câteva minute mai târziu, o urmă pe Elena, o făcu exaltat, după o duşcă zdravănă. Cu o nouă energie, se trezi lângă soţii Sawyer – care sporovăiau cu Dot Halford în cadrul uşii – şi-şi făcu loc nepoftit în conversaţie. Voia să ajungă la *castron.*

— Mai mult decât încântat să iau parte la eveniment... mormăi el.

Apoi, cu o mişcare ceremonioasă, aruncă spre Dot cheile – un mic gest sprinţar –, ca şi cum femeia ar fi fost în seara aceea băiatul de la parcare, iar aceasta, surprinsă, îndreptă spre ele castronul. O clipă, ea încremeni, cu gura atent rujată

deschisă larg, după care execută prinderea. Cheile se cuibăriră printre suratele lor. Zăngănitul păru să se audă cu întârziere. Dot se încruntă. Soţii Sawyer nu ziseră nimic.

Exaltarea lui Hood se evaporă aproape imediat. În foaier, înconjurat de cupluri pe care nu le cunoştea, cupluri care sporovăiau energic sau neruşinat despre furtună, despre castron, despre petrecere, despre norocul pe care-l avuseseră, în foaier, Hood dădu peste George Clair. De la birou. Benjamin tocmai se ducea la bar ca să-şi mai ia un pahar, deşi deja simţea cum cuvintele i se dizolvă pe limbă, cum accentul WASP1 îl copleşeşte – oamenii aveau mereu impresia că era o caracteristică etnică. Şi deodată apăru Clair, cu papionul şi sacoul lui bleumarin. Elena tocmai dispărea într-o cameră a reşedinţei Halford, iar Benjamin simţea cum se îndreaptă

1 Abreviere a *Wbite Anglo-Saxon Protestant,* individ alb de origine anglo-saxonă, de religie protestantă.

către ca, ca să-şi ceară din nou scuze, dar Clair îi stătea în cale. Un uşor miros de fecale îl însoţea pretutindeni pe George.

Shackley and Schwimmer fusese cândva cea mai nonconformistă şi mai creativă dintre firmele de brokeraj. Asta era cam prin Vara Iubirii. Deşi Hood nu gustase din bunătăţile localurilor psihedelice ale acelei epoci, adeseori simţea că ajunsese pe-aproape – la fel de aproape ca angajaţii care fumau *joint*-uri şi pictau cu degetele înmuiate în vopsea la Trinity Church, în pauza de masă, care îi ştiau pe muzicienii şomeri din zonă, care se pricepeau să descifreze mesajele secrete dintre copertele albumelor de rock’n-roll. Se ştia că până şi Shackley şi Schwimmer în persoană îşi făceau când şi când apariţia la Trinity. Mergeau şi la petrecerile organizate în beneficiul Fondului de apărare al organizaţiei Black Panther. Erau împotriva războiului din Vietnam. Erau simpatizanţi ai anumitor cauze politice, fără angajamente ferme.

Shackley şi Schwimmer erau persoane educate la Harvard, care purtau bărbi şi studiau asemenea ortodocşilor credinţa de care aparţineau, deşi aveau înclinaţii la fel de laice ca majoritatea protestanţilor din aceeaşi categorie socială. Uneori, evitau întru totul să poarte cravată sau purtau nişte hăinuţe din tweed ponosite, care le rămăseseră, de bună seamă, din zilele de şcoală. Câteodată, mâncau la câte-un bufet obişnuit şi aduceau de-acolo sendvişuri, pentru fetele de la centrala telefonică.

Pe ce se bizuiau? Erau mai deştepţi decât toţi ceilalţi. Reputaţia firmei Shackley and Schwimmer se baza pe această simplă aroganţă. Înainte de S&S, lumea brokerajului fusese o lume a armoniei şi fraternităţii. Indivizi care învăţaseră la aceleaşi şcoli cu internat şi erau membri ai aceloraşi cluburi sportive sau de squash făceau afaceri între ei. Această fraternitate nu garanta priceperea în afaceri.

Shackley şi Schwimmer i-au înfruntat pe afaceriştii din vechea gardă cu dispreţ academic şi cu statistici – datorii, active, amortizări, dividende, valori ale câştigurilor trimestriale. Un pic de analiză, câteva ponturi tari. Vechile case de brokeraj au fost luate pe nepregătite şi nu le-a plăcut. Cam la acea dată, Shackley

115

însuşi a pus la calc o campanic publicitară, susţinută de una dintre firmele publicitare scumpe de pe Madison Avenue, în care fiecare membru al echipei de la Shacklcy and Schwimmer era prezentat pe câte-o pagină de ziar. O fotografie-portret uriaşă, retuşată, cu o mică legendă dedesubt.

Hood îşi aducea aminte de propria fotografie, din 1969, cu mândrie, dar şi stânjenit. „Benjamin Paul Hood, Colegiul Dartmouth, promoţia 1957. First Boston, în perioada 1958–1965. Shackley and Schwimmer, din 1965 până în prezent. Specializare: afaceri în media şi divertisment. Atitudine faţă de viaţă: încrezător-agresivă". Iar apoi proclamaţia plină de tupeu a companiei: *Shackley and Schwimmer – Ideile primite sunt greşite!*

În zilele care-au urmat apariţiei reclamei, nimeni dintre cei întâlniţi la supermarket sau la club n-a scos o vorbuliţă despre asta. Ai fi zis că reclama dispăruse cu totul din ziar. Ca şi cum pagina cu pricina fusese tăiată cu foarfecele sau prost tipărită. Nimeni n-a pomenit de ea. Mă rog, poate să fi vorbit de ea frizerul şi femeia de serviciu, dar nimeni altcineva. Hood se întrebă dacă de vină era poza, fireşte. Încercaseră să-i topească trăsăturile asimetrice şi durdulii într-o pastă inofensivă şi voioasă. Ochii lui mici ca mărgelele se iţeau din această budincă asemenea unei garnituri sau a unor nedorite stafide. Îl forţaseră să îmbrace o cămaşă prea strâmtă: în timpul şedinţei foto, simţea c-o să se-nece sau c-o să se-asfixieze. Şi totuşi, gâtul îi ieşea demn din gulerul ăla strâmt, peste nodul de la cravată bine strâns, ca o formaţiune stâncoasă în echilibru precar. Nici măcar Elena nu-i spusese vreo vorbă de încurajare cu privire la reclamă.

Odată cu acea fotografie, au început şi problemele lui la serviciu. George Clair a venit în firmă la scurt timp, în 1969, la vârsta de douăzeci şi patru de ani. Absolvent de Harvard şi cu un masterat în administrarea afacerilor la aceeaşi universitate. Deşi a sosit în birou fără să ştie ce era cu aşa-numita generaţie Woodstock sau cu Vara Iubirii, Clair şi-a lăsat părul să crească odată cu angajarea la Shackley and Schwimmer.

116

Şi-a cumpărat un sacou de tweed care avea din start petice cusute la coate.

Clair a dat noi înţelesuri ideii de cultură de împrumut. Discursul lui era plin de clişee despre datoria Americii Latine şi despre cât de ridicolă era îngheţarea raportului salarii-preţuri, dar era şi mai preocupat de însuşirea anumitor mesaje

simpliste din film, muzică şi sport, pe care le colporta în birourile superiorilor. *Să nu-ţi vină să crezi!* repeta Clair volubil, toată toamna în care cei de la New York Mets s-au luptat să câştige campionatul. *Să nu-ţi vină să crezi!* îi spunea el secretarei a cărei maşină tocmai fusese tractată. *Să nu-ţi vină să crezi!* îi zicea afabil lui Shackley, despre competiţia de la clubul de iahting din weekend, sau lui Schwimmer, despre rolul jucat de Nixon în conspiraţie şi în muşamalizarea faptelor.

Şi tot atunci a apărut şi *Ultimul tangou la Paris. Cel mai erotic film făcut vreodată,* i-a spus Clair secretarei, cu aceeaşi expresie sinceră şi sfioasă. *Cel mai erotic film,* spunea, în timp ce-şi curăţa urechea cu degetul mic. După care ieşea pe hol, ca să-i comunice vreunuia dintre reprezentanţii de vânzări ai firmei – Shachter, spunea el, ai văzut *Ultimul tangou?* Ce părere ai de faza cu untul, bătrâne? Untul ăla fărâmicios... Cel mai erotic film făcut vreodată! Shachter ridica privirea de la telefon, flutura din mână, după care striga în receptor la cei de la Fireman's Fund: „Clair zice să ne ducem la *Ultimul tangou.* Cel mai erotic film făcut vreodată!"

Hood a început să se simtă izolat în cadrul firmei la scurtă vreme după sosirea lui Clair. Evaluările lui referitoare la diverse lucruri, la tendinţele iminente – dintr-odată, pur şi simplu nu mai voiau să-l asculte la şedinţele de vânzări. Vânzătorii au început să reacţioneze cu întârziere la analizele lui privind cifrele trimestriale sau îl verificau fără ştirea lui. Sau îl întrebau din ce surse obţinuse informaţiile. Ca şi cum el ar fi fost pus pe şotii. Procesul de izolare a fost unul lung, lent şi cumulativ. Curând, Shackley însuşi a preluat ofensiva. Hood a fost chemat în biroul lui ca să explice de ce

117

nu identificase corect recentul profit înregistrat de Gulf + Western, profit rezultat în urma lansării filmului *Billy Jack*1.

— Nu-i oare asta o creştere relevantă a câştigurilor? l-a întrebat Shackley. Nu le modifică asta cifrele într-un fel pe care ar fi trebuit să-l anticipăm?

Billy Jack? Un soldat de tinichea care pleacă la drum? 2 Nimeni n-ar fi putut să prezică succesul acestui Tom Laughlin, acestui nonconformist conformist, acestui hippie de vârstă mijlocie cu pălărie de indian, care-şi elimina adversarii cu figuri de arte marţiale răsuflate. Nimeni n-ar fi putut să anticipeze. În afară de, după cum s-a dovedit, George Clair.

Problemele de la birou s-au agravat în perioada amorului dintre Clair şi *Ultimul tangou.* Fireşte, Hood nu se apuca să vorbească despre Bank of America sau First Naţional – specializările lui Clair. Ca din senin, totuşi, Clair a început să îndrăgească filmele. Clair a fost primul care-a sesizat că înregistrările pe casete video şi formatul Super-8 vor transforma în curând industria divertismentului. A fost primul care a înţeles importanţa revistelor de publicitate în format tabloid. La şedinţele săptămânale de cercetare, Clair se băga mereu să dea o mână de ajutor la acţiunile

din media şi divertisment. Şi asta nu pentru c-ar fi vrut să se ocupe de aceste domenii: nu voia decât spaţiul ocupat de Benjamin Hood, aerul, apa, spaţiul, pensia şi biroul lui Hood. Fotografia lui Clair era un poster lucios. Părea un model masculin din categoria „Cel mai bun şi cel mai deştept”. Un tip cu masteratul la Harvard, care ştia să joace fotbal american şi să se-nduioşeze corespunzător la vederea unei coperte a revistei *Saturday Evening Post.* Când i-a apărut poza publicitară în *Journal*, în 1971, Hood a început să vadă implicaţii oriunde se ducea. Neinvitat la un anumit prânz de afaceri, nemenţionat pe un memo important, neinformat cu privire

1 Film-cult regizat de Tom Laughlin, lansat în 1971.

2 *One tin soldier* – cântec pacifist din anii şaizeci, de pe coloana sonoră a filmului *Billy Jack.*

la nişte acţiuni în creştere. Ipocrizia şi supravegherea caracteristice politicilor de birou l-au izolat. Toate astea aveau şi o latură pozitivă: Hood putea să citească în linişte rapoartele anuale, putea să le împrumute de la biblioteca firmei săptămâni în şir. Putea să rezolve cuvinte încrucişate şi să corespondeze cu contabilul său. Telefonul nu suna niciodată în biroul lui. Ştia că-l aşteptau necazuri. Dar nu i-a spus nimic soţiei sale, n-a cerut sfatul prietenilor, nu s-a gândit la viitor. Nu putea s-o spună cu glas tare. Ştia ce-avea să vină.

În timp ce se bărbierea, în fiecare dimineaţă, cu aparatul Wilkinson cu lamă dublă, Hood jura că niciodată n-o să-şi trăiască viaţa ca George Clair, pe seama altora, dacă va mai avea vreodată un serviciu – după ce fluturaşul roz îi va fi apărut în cutia de corespondenţă. Va fi un şef binevoitor, un prieten şi un confident pentru subalternii lui, bărbaţi sau femei, oricât de neînsemnate le-ar fi posturile. După care întârzia la birou şi striga la secretara lui, Madeleine, pentru că nu-i făcuse cafeaua destul de slabă. *Mişcă-ţi fizicul urgent şi adu-mi altă ceaşcă!* îşi săpa singur mormântul şi-l ocrotea ca pe o perlă înăuntrul său.

— Clair, George Clair, spuse el, umplându-şi paharul până la refuz şi luând un cub de gheaţă din frapiera de argint. Ce surpriză!

— Benjie!

Îşi strânseră ferm mâinile. Expresia lui Clair era inofensivă şi viclean-confuză. Riduri de expresie îi delimitau zonele feţei.

— Ce naiba te-aduce aici, în New Canaan?

— Păi, o chestie cât se poate de ciudată, Benjamin. Am discutat cu nişte investitori – o mică întreprindere colaterală, mă-nţelegi, rămâne-ntre noi – despre un plan de fabricare a unor noi accesorii de ambalaj din polistiren. Sunt acele bucăţele de polistiren în formă de S, care protejează obiectele în timpul transportului. Ceva de-a dreptul miraculos! Absolut remarcabil! Mărfurile fragile, care sunt uneori manevrate brutal de către transportatori, ajung totuşi intacte la

destinaţie.
119

Chestia capătă proporţii naţionale, după cum văd eu lucrurile, naţionale! În tot cazul, se pare că unul dintre principalii strategi din spatele întregului proiect este vecinul tău, Jim Williams. Ce zici de asta?

Clair ridică paharul vreo cinci centimetri. Benjamin era aproape sigur: Clair bea sifon, pretinzând că era gin tonic. Sângele năvăli în obrajii lui Hood. Faptul că George Clair şi Jim Williams erau acum parteneri prevestea o coaliţie a energiilor negative din univers. Era fructul unei noi ordini, care îi îngheţa oasele. Ori presupunerea lui paranoică era corectă şi lumea devenise doldora de comploturi puse la cale de suflete omeneşti, uneori egoiste, alteori generoase – comploturi pe care le urmau neabătut, cu înverşunare, fără să ţină cont de cei pe care i-ar putea răni –, ori exista o forţă care dirija societatea umană, dirija până şi coexistenţa comploturilor şi a unor situaţii absurde, care amplasa petrol sub ţările arabe şi praf sub Israel, care pârjolea Bangladeshul şi îngheţa Golful Baffin, care-l ridica pe culmi pe Richard Nixon, pornind de la Discursul Checkers, ca să-l facă să se prăbuşească la Hotelul Watergate, în vreme ce obţinea cea mai categorică victorie în alegerile prezidenţiale din ultimele decenii.

În oricare dintre situaţii, Hood îl detesta pe George Clair. Îl detesta. Era un veritabil şarlatan de origine suburbană: fără cultură, fără caracter înnăscut, pe care doar oportunismul îl împingea să facă una sau alta. Lui Hood i-ar fi plăcut să-l apuce pe Clair de papionul imaculat şi să-l strângă zdravăn, ca să-l vadă cum se umflă şi pocneşte.

— Ei, ia te uită, zise Benjamin, nu-i asta o coincidenţă de unu la un milion? Un adevărat visător, Jim Williams! Şi genul de om care transformă visele în... ei bine... în realităţi concrete.

— Ai perfectă dreptate în privinţa asta. Ia fii atent, Benj, ce părere ai de *Exorcistul?* Ştii, după romanul lui William Peter Blatty... Crezi c-o să meargă?

— Nu prea văd cum, zise Hood. Vedeta e o fetiţă. Doar chestiile legate de cultul diavolului. Adică, poate că, dacă
120

fetiţa ar fi fost posedată de un spirit indian, supărat pe faptul că albii i-au ocupat pământurile natale... strămoşeşti sau ceva de genul ăsta. Nu, George, nu merge. Să-ţi spun ce-mi place în momentul ăsta: filmele despre dezastre. Şi hocheiul de masă.

Hood ştia ce urmează: concursul „cine se scuză mai repede”. Clair nu mai voia să discute cu el, aşa cum nici el nu mai voia să discute cu Clair. Ce-aveau să facă ei acu’, la unison – Hei, *mi-a părut bine să stăm de vorbă,* ne vedem luni –, era să dea

fuga la antreuri. Sau să recunoască subit o figură din cealaltă parte a încăperii. Cel care scăpa primul câştiga. Aşa că Hood deja căuta cu privirea prin cameră în timp ce vorbea, distrat. Şi, tocmai când ajunse la finalul propoziţiei, în timp ce rostea cuvintele *hochei de masă*, o văzu pe amanta lui, pe Janey Williams, nevasta regelui accesoriilor de ambalaj din polistiren în formă de S, în partea opusă a încăperii aglomerate.

— Hei, barosane, bombăni Hood, trebuie să...

Doar ca să constate că George Clair se întorsese deja cu spatele. Clair era angrenat într-o discuţie cu Maura O'Brien. Probabil ca să ceară un sfat ieftin cu privire la o afecţiune urologică.

Janey era îmbrăcată cu un *deux-pieces* stil pijama, din mătase neagră, cu bluza descheiată până imediat sub sâni. Fără sutien. În zona decolteului, se legănau nişte mărgele turcoaz. Aplecându-se să-şi ia paharul, îşi strânse cu mâna bluza vag sclipitoare. Rujul şi fardul de pleoape pământii se asortau cu pantofii cu toc cui, de culoare maro. Părul ei blond-argintiu era aranjat fără cusur, ca o cascadă din fibră de sticlă. Prima senzaţie a lui Hood a fost una de reuniune, de plenitudine, de conjuncţie, ca şi cum el ar fi avut patinele cu rotile, iar ea ar fi avut cheiţa. Dar simţământul se transformă aproape imediat în amărăciune, pentru că-şi aminti după-amiaza.

Janey se prefăcea a fi ocupată cu o vază de flori din apropierea scaunului în formă de trapez – crom şi oţel, cu o coardă de cauciuc – pe care stătea tolănită pisica familiei Halford.

Se îndreptă spre ea plin de speranţă, ca orice amorez refuzat.

— O, Doamne, Benjie! spuse ea pipăindu-şi mărgelele. Ei, iată-te în sfârşit!

Întocmai şi la fix, dar unde naiba ai fost tu?

— Ce vrei să spui?

— Nu mă aburi, Janey.

Hood vorbea în şoaptă, dar era prizonierul unui imperativ mareic sau astrologie, al unei stări de spirit care nu se lăsa înăbuşită, iar cuvintele se revărsau din el ca şi cum sintaxa acestora *îl folosea* pentru a exprima o anumită dispoziţie sufletească. Dintr-odată, simţi că-i vine chiar să plângă.

— Doamne, Dumnezeule, te-am aşteptat mai bine de-o jumătate de oră, pe-ntuneric, îmbrăcat doar în boxeri, nu, stai, cu lumina aprinsă, aşa că putea să mă vadă oricine trecea prin dreptul ferestrei! Care-i treaba? Ce naiba s-a-ntâmplat?

Janey sorbi din pahar, pe care-l aşeză apoi pe masă, lângă vază.

— N-am putut să scap de o promisiune anterioară.

— Cum adică? Ce naiba mai e şi asta? Adică...

— Uite ce e, Benjamin Hood, am anumite obligaţii care au prioritate... de dinainte

ca tu să apari în viaţa mea. Una sau două, ştii, întâlniri plăcute, asta nu înseamnă că... nu sunt jucăria ta. Când mi-am adus aminte de unele treburi pe care trebuia să le fac înainte de petrecere, pur şi simplu le-am făcut, atâta tot, pentru că am vrut să le fac înainte să-l văd pe Jimmy. Pur şi simplu le-am făcut. Şi aşa o să fie de-acum încolo.

Pisica se întindea pe scaunul din faţa lor. Faţa lui Hood era la câţiva centimetri de a lui Janey. Murmură:

— Nu ştiu cum să iau toate astea. Şi ce vrei să spui cu *Jimmy*? Parcă ziceai că...

— Cum iei tu ce-ţi zic eu nu mă interesează câtuşi de puţin, Benjamin. Îmi pare rău...

— Nu-mi vine să cred că poţi fi atât de...

Discuţia se împotmoli. Cei doi începură să privească alte molecule de conversaţie descompunându-se şi separându-se. Acestea circulau. Fragmente de logică pătrundeau şi ieşeau

din încăpere, fragmente efemere. Starea de luciditate devenea tot mai precară. Peste tot în cameră. New York Mets şi criza petrolului, Watergate şi Rod Laver şi Billie Jean King, pastorul nou şi nesuferit de la biserica episcopaliană – toate într-un talmeş-balmeş. Nicio calamitate n-ar fi putut să ordoneze aceste fragmente, niciun moment de bârfă cu pretenţii. Ford încetase să mai producă îndrăgitul model decapotabil în luna iulie a acelui an. Mobilierul modular, pantalonii evazaţi, ecosez peste ecosez. Zgomot.

Janey îşi aprinse o Virginia Slims şi inhala fumul pe nas.

— Lucrurile merg destul de prost în viaţa mea, zise Hood. Ştii, Elena e foarte nemulţumită, iar la birou situaţia a devenit de-a dreptul disperată. De-a dreptul disperată! Mi-aş fi dorit să nu faci lucrurile şi mai dificile, Janey. Nu pricep de ce trebuie să te porţi aşa. Cred c-am fost cam prost, dar, într-un fel, mă bazam pe tine.

— Nu *fac* nimic, zise ea. Pur şi simplu, situaţia *este* dificilă. Şi ascultă ce-ţi spun, Benjamin, viaţa ta casnică... viaţa ta conjugală nu e nici mai rea, nici mai bună decât a altora. La mine-acasă, ducem vieţi separate. Etaje separate, vieţi separate, totul separat. Şi nu mă aştept ca vreo după-amiază de un fel sau altul să schimbe situaţia. Două ore cu tine n-au cum să schimbe asta. N-am de gând, să ştii, să-mi pun în pericol familia, siguranţa, doar ca să-ţi ascult problemele de la birou.

— Dar de ce n-ai spus nimic? De ce nu putem să vorbim...

— Păi, am...

— Şi de ce ţi-ai lăsat lenjeria în calea mea?

— Ce lenjerie? M-am dus la cumpărături, pentru numele lui Dumnezeu, la Shopwell! Trebuia să cumpăr nişte lucruri înainte să se-ntoarcă Jimmy. Tocmai îmi adusesem aminte. OK? Te satisfac răspunsurile mele? Da’ acum eşti procuror sau

ce? Şi ce vrei să spui cu lenjeria?

— Las-o baltă, zise Hood.

— Hei, ia stai puţin...

123

— Când am văzut că nu mai apari, am crezut că te-ai ascuns pe undeva. Am crezut că poate...

— Ce-ai făcut?

Începuse încet, dar apoi, pe măsură ce recrea detaliile, Hood devenea un fel de strigoi erotic. Dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar – începea să-şi piardă echilibrul, aşa cum racheta *Apollo* rămânea fără prima treaptă. Bufeurile, umilinţa provocată de situaţia lui penibilă îl făceau să se distreze de minune.

— Am căutat prin casă. Mi-am zis că te-oi fi ascuns, îmbrăcată într-un corset şi jartiere, într-un dulap sau îndărătul vreunei alte piese de mobilier. M-am gândit că eşti acolo. Am crezut că e vorba de altceva. Aşa că am ajuns la baie şi-am văzut lenjeria. Am crezut că era o pistă, o pistă romantică sau ceva de genul ăsta, sau pur şi simplu ceva care să-mi amintească de tine. Ceva care trebuia contemplat, ştii, de care trebuia să mă las furat, ştii? Am căutat prin casă, atâta tot.

— Ai nevoie de ajutor, Benjamin. Alea le pusesem la uscat. Mi-am lăsat lucrurile la uscat. Chestiile mai fine. Ce-ai făcut cu lucrurile mele?

Se simţea măgulit de degradarea în care îl cufunda adulterul şi, pe măsură ce povestea, simţea ruşine şi bucurie. Ştia că-şi dorea să fie prins, că întotdeauna încornoratul, cel înşelat, câştiga respectul celui care comitea adulterul. Şi, în plus, era un mincinos, un exagerat. Minciunile din trecut ale lui Hood se învolburau în momentul prezent de ficţiune, minciunile trecutului fluturau şi se zvârcoleau în crisalida de mincinos. În timp ce vorbea, se gândea la deconturile umflate sau la cum trişase la vreun examen.

— Am dus portjartierul în comoda ta şi l-am ascuns printre compatrioţii lui, printre celelalte articole de lenjerie din dantelă, *body*-uri, chiloţei, sutiene şi ciorapi.

— Dumnezeule, eşti bolnav, Benjamin! Eşti un caz tipic de comportament obsesiv. Unde ţi-e nevasta?

124

— Nu ştiu. A fost un pic cam supărată de... ăă... castronul de la intrare. A intrat înaintea mea. S-o fi dus la bucătărie. Pune ceva la cale, cine ştie ce acţiune secretă, la bucătărie.

Rânji disperat.

Se mutară pe canapea, o Stendig creată de Ennio Chiggio şi aranjată în semicerc, având un apostrof mare la un capăt, acolo unde Hood îşi odihnea acum picioarele obosite. Mai mulţi localnici entuziaşti, îmbrăcaţi în cămăşi, fuste şi jachete ecosez,

în pantaloni tricotaţi, în flanel gri, în velur şi poliester, stăteau claie peste grămadă la celălalt capăt al canapelei, ca un arhipelag. Dave Gorman, personaj nelipsit al evenimentelor promiscue din New Canaan, se servea de romanele lui Kurt Vonnegut Jr. – bombardarea Dresdei şi Ice Nine – în efortul de-a impresiona o femeie tânără şi atrăgătoare. *Bun venit printre maimuţe,* zicea el, avusese o influenţă formatoare asupra lui. Niciunul dintre cei aflaţi la acel capăt al canapelei nu părea să ştie despre ce vorbea. Gorman avea nu se ştie ce fel de afacere de import-export, ceea ce Hood considera că înseamnă droguri. Şi, ca o confirmare, în timp ce vorbea, Gorman îşi aprinse o mică ţigară de marijuana, cam fleşcăită.

Hood nu încercase niciodată drogul cu pricina, cu toate că circula pe la petrecerile din New Canaan – spre consternarea celor din generaţiile mai vârstnice, stabiliţi în oraş de ceva vreme. Dar, în scurt timp, *joint*-ul ajunse la el. Gorman se vârî în armistiţiul posomorât dintre Janey şi Hood.

— Benjamin, ia-ncearcă şi tu, că n-o fi foc! Pot să te asigur că drăcia asta o să dea o noimă întrebărilor fundamentale. Fă-ţi un serviciu!

Gorman rânji.

— Mersi pentru sfat, Dave, zise Hood, refuzând ţigara cu un gest afabil. Dar apoi o nepăsare puse stăpânire pe el, luă ţigara aceea aromată şi şi-o vârî între buze. Trase cu sete, ţinând fumul în plămâni, cum văzuse că se face în filme şi la televizor.

125

— Bună marfă! cotcodăci el, tuşind şi scoţând brusc fumul afară, în timp ce-i dădea ţigara lui Janey.

— Bineînţeles că-i bună, zise Gorman. E cu opiu. Am ţinut-o la mine în cameră, o vreme. Fumam altă...

— Cu ce e? se răsti Hood.

— Nu te agita, Benj, e...

— Fir-ar să fie, Dave!

Hood se ridică nesigur, se prinse de spătarul canapelei modulare ca să-şi menţină echilibrul şi se împletici, pentru că spătarul nu era decât o bucată de material spongios, se îndreptă ţinându-se de Janey, apoi se grăbi să ajungă la bar, ca să-şi înlocuiască acest nou tip de ameţeală cu ceva mai de soi.

În zgomotul alb al conversaţiei americane, desluşea vocile aşa cum cineva discerne un anumit instrument muzical – trianglul, viola d’amore – în măreaţa polifonie narativă a unui concert sau a unei simfonii. În timp ce-şi umplea paharul, un nume revenea mereu, ca un laitmotiv. Milton Friedman. Din cealaltă parte a încăperii, se auzeau nişte elogii extravagante la adresa unui economist care se opunea cu vehemenţă îngheţării raportului salarii-preţuri preconizate de Nixon, care susţinea nişte măsuri foarte populare pe plan local, de pildă abolirea asigurărilor

sociale, eliminarea ajutoarelor de stat pentru educaţie şi renunţarea la salariul minim.

— Soluţia oferită de Washington la orice problemă este la rândul ei o nouă problemă, spunea o voce, în timp ce Hood îşi umplea paharul cu cuburi de gheaţă, folosindu-se de cleştele gigantic. Preluaţi controlul tarifelor aeriene. Friedman a spus asta într-un interviu. Aşa funcţionează întreaga poveste. Dacă n-ar exista aceste preţuri fixe, probabil că tarifele aeriene ar fi la jumătate faţă de cât sunt acum. Ia uitaţi-vă la California! Statul California are propria linie aeriană, care nu se supune preţurilor fixe stabilite. Câtuşi de puţin! Comparaţi cât e biletul de la Sacramento la L.A., cu Pacific Northwest, cu tariful fixat pentru cursa de la L.A. La

126

Reno – cam aceeaşi distanţă. Uitaţi-vă ce diferenţă c! Preţurile pieţei ajung cam la *şaizeci la suta din preţurile stabilite de guvern...*

Biata Madeline Gadd era obligată să asculte prostiile astea, iar Hood nu fu surprins s-o vadă cum îşi dădea cu ruj de culoarea caramelului, uitându-se într-o oglinjoară, complet absentă. Jack Moellering, apologetul lui Friedman, avea, în timp ce vorbea, ochii lipiţi de despicătura laterală a şalvarilor lui Madeline.

— Cerere şi ofertă... mai puţine restricţii, zicea Moellering. Mai puţine restricţii.

Teoria *laissez-faire* făcea turul încăperii. Câţiva paşi mai încolo, lângă şemineu, Bobby Haskell, care în mod normal se concentra asupra *paddle-tennis*-ului până la excluderea tuturor celorlalte subiecte de conversaţie, opina că sindicatele ar fi doar un fel de monopol muncitoresc, doar o coaliţie antitrust în arena muncii.

Aceste arii friedmaniene se înălţau una după alta precum temele divergente ale unui duet, până când Hood începu să trăiască opera ştiinţei economice ca atare, adică asemenea unei opere, o operă plină de poveşti frumoase: probabilitatea ca greutatea medie la naştere să crească, afluxul sau dispariţia averilor cinstite şi ilicite, prăbuşirea şi ascensiunea graficelor guvernamentale în cheie sol şi fa ale statisticilor şi indexurilor statistice oficiale. Temele preferate ale lui Friedman – rezerva monetară, noile proiecte imobiliare, bunurile pe termen lung, stocurile fabricilor, vânzările de automobile şi, fireşte, cele mai de succes filme ale săptămânii din *Variety* –, fiecare dintre acestea era însoţită de fiorul victoriei, de suferinţa înfrângerii. Hood auzea lunga şi încâlcita sinteză a unor vieţi în acest pomelnic, crescendoul unei melodii în povestea investiţiilor de succes şi a replierilor în cazul declinului subit al pieţei. Culorile pământii şi combinaţiile multicolore din încăpere pluteau prin faţa ochilor lui ameţiţi, dar muzica domeniului său de activitate, a investiţiilor, răsuna blând în urechile lui. America se înălţase şi se prăbuşise pe melodia investiţiilor din New Canaan. Cântece interpretate

127

de un economist evreu şi apoi fredonate de protestanţi anglo-saxoni care, în mod normal, s-ar fi gândit de două ori înainte să accepte să joace golf cu individul.

Hood reuşi să formuleze un ultim gând coerent: cu toţii erau împrăştiaţi ca seminţele, aruncaţi spre cele patru zări din pumnul primordial al Europei, cu mult timp în urmă. Hood dădea ocol camerei şi nimeni – nici Elena, nici Janey Williams, nici George Clair sau Dave Gorman (acum prăbuşit de unul singur pe canapeaua modulară) – nu sărea să-i aline izolarea. Era la fel de singur ca Elena, care nu putea să rupă tăcerea cu un străin, la fel de singur ca un vânător de animale cu blănuri scumpe în zori, în pustietatea noului continent.

Janey plecase, în orice caz, se evaporase. La fel şi George Clair. Nu recunoştea pe niciunul dintre oamenii din jur. Afară, în lumina scăzută a felinarelor, creştea zăpada. Într-un colţ, pentru o fracţiune de secundă, lui Hood i se păru că-l zăreşte pe actorul Buddy Hackett.

Mai multe despre televiziune. De la *Sunrise Semester* la *Love, American Style,* de la *Banacek* la *The New Price Is Right,* televiziunea îi servea lui Wendy Hood drept timp structurat, o oază de siguranţă. Schimba canalele, alegând unul la întâmplare, în după-amiezile în care evita activităţile extracuriculare – hochei pe iarbă, studiul Bibliei, Cinematografie Super-8 ori Clubul de mâini îndemânatice –, în dimineţile în care părinţii încă nu se treziseră sau plecaseră devreme la biserică, în serile în care, din nou, rămânea singură.

Îi plăceau *Electric Company* şi *Sesame Street*, chiar dacă depăşise vârsta, îi plăcea hiperbola marionetelor şi ritmul neobosit, dinamic al acestor programe. Reclamele guvernau lumea. Reclamele, revistele de benzi desenate şi revistele pentru fani. În timp ce se uita la televizor, se dăruia din nou copilăriei, acelei părţi din sufletul ei care nu trecuse niciodată în altă categorie demografică. Dar îi plăceau şi reluările: *The Flying Nun, Petticoat Junction, Green Acres* şi *Family Affair.* Îi plăceau Gene Rayburn şi Monty Hall. Învăţa multe de la apărătorii justiţiei, precum Cannon, Kojak şi Toma – Tony Musante, un simpatic –, şi din elegiile pentru tot felul de locuri, precum *Streets of San Francisco* şi *Hawaii Five-O;* îi plăceau programele de varietăţi, *Sonny and Cher* şi *Flip Wilson* şi *Andy Williams* şi *Ray Stevens,* care îşi convertise hitul „Everything is Beautiful” într-un program de vară, în anul acela; dar trăia pentru filmele horror de sâmbătă noaptea – *Chiller Theater* şi *Creature Features.*

129

Grafica genericului de la *Chiller* era deosebită, o mână cu şase degete ivindu-se dintr-o mâzgă puturoasă paleolitică. Era o mână uriaşă – chiar în spatele ei se vedea, mic, un copac smuls din pământ ca o surcea, ca să-ţi dai seama de proporţii –, o mână de dimensiunea unui camion Mack. Degetele se mişcau puţin, ca şi cum

ţi-ar fi dat de înţeles să nu părăseşti programul în timpul publicităţii. Între timp, o voce gravă şi ameninţătoare, o voce cam ca aceea din spoturile radio pentru cursele locale de maşini, intona cuvântul *chiller.* Prelung, jos şi lent, individul ăsta îl declama de parc-ar fi fost o prevestire a răului purtată de vânt peste întinderile stepei.

Cel mai adesea se uita la televizor singură, căci trecuseră demult zilele când Paul se ghemuia lângă ea în timpul filmelor horror. Era singură vineri noaptea, în biblioteca friguroasă de pe Silvermine River. Pusese în şemineu un buştean Duraflame şi-şi acoperise picioarele cu o pătură, dar senzaţia de frig rămânea. Afară, pe alee, ningea în cascadă. Vântul se auzea şuierând în jurul casei ca efectele sonore din filmele cu buget mic. Pe ecran, în timpul pauzelor, WPIX anunţa pentru seara următoare prezentarea dramatică – în premieră absolută – a Giulgiului din Torino. Prin intermediul reclamelor, Wendy se familiarizase cu acest material textil, care păstra urmele slabe ale unei asemănări, iar în toiul acestei seri visătoare de supliciu şi filme de categoria B, vremea înspăimântătoare de-afară părea adecvată, ca o răzbunare din Vechiul Testament.

Trăsese chiulul de la Şcoala de Duminică şi de la orele de confirmare. Slujbe unitariene: maică-sa părăsise biserica „natală” şi dăduse curs acestui capriciu unitarian, încercând totuşi s-o menţină pe Wendy interesată de episcopalianism. Toţi vecinii participau. Wendy detesta disciplina, care-i impunea să se trezească devreme duminica – chiar dacă oricum era trează la ora aia –, faptul că trebuia să îmbrace nişte haine apretate şi incomode, liniştea derutantă ori de câte ori se ruga, pălăvrăgeala confuză a doctrinei bisericeşti. Wendy simţea că indienii americani aveau religia cea mai de nădejde

130

— Cu şarlatanii lor şi cu „năstureii” din pcyote. Când maică-sa se strâmba la faţă şi începea să-i servească lecţii de moralitate, ambiţia lui Wendy era să fie cât mai diferită de ca în toate privinţele. Trăncăneala intransigentă era singura ei formulă de conversaţie. Uneori, Wendy avea senzaţia că mama ei devenise surdomută sau intrase în comă; alteori, greutatea nefericirii Elenei Hood, în toiul acelui belşug, în mijlocul unui oraş cu păduri, izvoare şi vânzători care ţin minte cum te cheamă, un oraş cu agenţi de circulaţie care te sfătuiau să-ţi pui haine călduroase şi poliţişti ai căror copii erau vedete în echipa de fotbal greutatea nefericirii maică-sii se aşternea peste casă şi-i aduna pe toţii membrii familiei Hood în jurul ei.

Ca să evite acest bucluc, Wendy se băga în bucluc în altă parte. La petrecerea în pijama de după aniversarea ei, pe la începutul lunii, îşi vârâse limba în vaginul lui Debby Armitage. Se întâmplase subit, de parcă n-ar fi fost perfect lucidă. Îşi amintea momentul în care îşi trăsese jos pijamaua şi-i ridicase lui Debby cămăşuţa de noapte. Dintr-un colţ, Sally Miller le urmărea cu un amestec de excitaţie şi

oroare. Debby stătea pe pat, cu jumătatea de jos a trupului, lungă şi puberă, descoperită, în afară de şosetele groase. Wendy i-a despărţit picioarele cu blândeţe şi, într-o postură care n-ar putea fi descrisă decât ca religioasă, insistentă, şi-a întins gâtul ca să-şi proptească vârful limbii sub peticul molatic, blond, abia crescut, de păr pubian. O mână şi-o ţinea lipită de curbura perfectă, divină a posteriorului prietenei sale.

Gustul lipsea cu desăvârşire. Nimic din viaţa marină bogată despre care citise în teancul de materiale sexual-explicite ale lui Paul. Debby Armitage era curată ca veşmintele bisericeşti. Nici pic de excitaţie nu tulbura pliurile şi ascunzişurile vaginului lui Debby; nici pic de umezeală, în afară de cea adusă de limba lui Wendy. Totuşi, cele două fete continuară. Sally Miller urmărea cum Debby şi Wendy luau cea mai bună poziţie pentru satisfacerea orală – era o poziţie care le venise în minte aşa cum un copilaş are revelaţia plasării

131

cuiclor de lemn rotunde în găurile corespunzătoare; Sally le urmărea într-o stare de tulburare înspăimântată, pare-se, iar ulterior doar într-o stare de tulburare, cu toate că Debby şi Wendy nu se aflau mai aproape de climax decât dac-ar fi greblat frunzele din curte.

Totuşi, Sally fusese în stare să facă publică istorioara la Liceul Saxe. Era încă în clasa a opta. Graţie neparticipării ei, putea să dea lucrurile în vileag. Îşi putea oferi opiniile de observator şi de critic. Putea refuza să răspundă la întrebările privind propriile motive. Wendy nu-şi dorise niciodată, nici măcar în timpul orelor de algebră, când fantaza în voie, să fie un colibri bătând iute-iute din aripi între picioarele lui Debby Armitage. Nu tocmai. Deşi tânjea după o oarecare asociere cu locuitorii oraşului ei, după un sentiment de comunitate care să fie mai profund decât cel de la clubul sportiv. Pe de altă parte, era ceva forţat în felul cum se prinsese-n joc, de parcă Wendy alesese postura şi activitatea care s-o facă să se simtă cel mai ruşinată.

Această strategie s-a dovedit a fi destul de eficientă. Sally a dat-o în vileag. A vorbit despre fărădelege, despre instigare la fapte reprobabile, despre perversiune. Reputaţia ei de curvişţină s-a răspândit rapid pe coridoarele de la Saxe şi peste drum, în curtea liceului. Auzea de la o distanţă de douăzeci-treizeci de vestiare chicotitul triourilor de fete populare. Acum, Sally Miller se îngropa în biblioteca de la Saxe, izvorul de inspiraţie al rataţilor, renunţând chiar şi la orele facultative de sport de peste drum, de la liceu, doar ca s-o evite pe Wendy Hood. În acelaşi timp, Debby Armitage era prietenă pe veci cu Wendy, când, de fapt, lui Wendy nu-i plăcea prea mult de ea. Pentru că Debby era o sclifosită.

Aşa încât schimbă din nou canalul, părăsind prezentarea Giulgiului din Torino (Robert Conrad urma să fie moderator), pentru a urmări în schimb *Filmul*

săptămânii, despre o femeie care fusese îngropată de vie de nişte răpitori avari, îngropată de vie şi ţinută într-o ladă luminată şi ventilată
132

(dotată cu un tub prin care primea apă şi hrană). Furnicile fojgăiau peste trupul femeii.

În toiul acestei drame, sună fratele lui Wendy.

— Buletinele meteo nu sună deloc bine, spuse el. Zăpadă, zloată, gheaţă pe şosele...

Wendy nu auzise nimic de genul ăsta. Dar zăpada începuse deja să cadă.

— Ei bine, crezi c-ar trebui să plec spre casă? Sau să aştept, să zicem, până la ultimul tren care pleacă din Grand Central, adică până pe la unşpe şi zece?

Wendy îl informă că *ei* ieşiseră în oraş şi, judecând după starea de spirit a tatălui, n-aveau de gând să-l aştepte pe Paul. Se vor duce la culcare iute şi vor dormi ca lemnul. Ceea ce însemna că n-avea cine să-l ia cu maşina de la gară. Putea să ia un taxi. Putea să se întoarcă la ce oră voia.

— Chestia e, spuse Wendy, că nu eşti sub urmărire. Ia un taxi.

— Nimeni nu mai crede în prognozele meteo, răspunse Paul. O întrebă ce face, iar ea îi descrise în detaliu interiorul coşciugului în care era îngropată femeia, precum şi ţipetele ei gâtuite, disperate. Wendy chiar simulă un ţipăt, care să sugereze starea de prizonierat.

— Dar, ştii, e mama din *Please Don ’t Eat the Daisies,* spuse Wendy, şi joacă şi-n *Ghost and Mrs. Muir,* aşa că nu e chiar înspăimântătoare.

— Vrei să spui că ai de gând să stai în casă vineri seara, când *eşti în vacanţă*?

— Am nişte planuri, spuse Wendy.

Brusc, Paul îi spuse *păpuşico* şi încheie convorbirea. Foarte brusc. Un rămas-bun singuratic care-i amintea de faptul că tatăl ei nu spunea niciodată „la revedere” la telefon, de felul cum se grăbea să închidă.

Wendy ar fi vrut să-i spună lui Paul că-i era dor de el, că supravieţuise lungilor semestre de gimnaziu datorită poveştilor despre viaţa interesantă pe care o ducea el departe de casă. Cu toate că-i trimisese acea scrisoare la un moment
133

dat, în care-i explica ce simţea, nu fusese niciodată sigură că el o primise. După părerea ci, Paul se bucura de toate şansele. El era ăla mai deştept, ăla inadaptat. Şi nimeni nu pomenise nimic despre înscrierea ei la vreo şcoală departe de casă. Wendy era frumoasă, o zână, un spiriduş, o vrăjitoare, dar n-avea să fie vreodată un lider în domeniul afacerilor. Ea putea să decoreze camerele Asociaţiei părinţi-profesori. Paul fusese trimis la studii într-o perioadă când Valley Road era altfel, când viaţa de familie era altfel, când între generaţii aveau loc interacţiuni,

schimburi de sentimente, de cadouri, de idei şi de poveşti. Sau cel puţin aşa gândea uneori Wendy. De fapt, era destul de evident că o asemenea perioadă nu existase niciodată.

Într-o pauză publicitară interminabilă, Wendy îşi strânse pătura în jurul ei şi porni spre ungherele neîncălzite şi neiluminate ale casei, căutând un pulover pe care-l lăsase pe-aici, pe undeva. Trecu în revistă grinzile expuse şi duşumelele denivelate, zidăria şi zăvoarele din fier forjat ale clădirii istorice, în casă era frig ca-ntr-un cavou. Strigoiul lui Mark Staples, pastorul episcopalian sever, cândva proprietar al casei de la 129 Valley Road, îi urmărea toate mişcările. După cum şi-l imagina Wendy, era o fantomă din *Chiller Theater,* un cearşaf alb fâlfâitor, cu sforile la vedere şi pantofii de tenis iţindu-se de dedesubt. Semăna atât de mult cu un Hood – atât de paralizat de indecizie, de sumbru, de profesionist în umilinţa lui –, încât era strigoiul perfect pentru ei, strămoşul perfect. Simţea cum exoscheletul lui ca de Halloween îi sufla în ceafă. Trase o sperietură zdravănă. Lăsă baltă puloverul. Era inutil. N-avea nevoie de el.

Luă hotărârea de-a se întoarce la locuinţa familiei Williams la scurt timp după acest tur. Se aşeză, prosteşte, să urmărească mai întâi mâna încleştată, apoi braţul femeii din *Please Don't Eat the Daisies* ivindu-se din mormânt. O echipă de poliţişti şi de infirmieri gonea spre locul unde era îngropată – cumva, fuseseră informaţi. Între timp, în creierul mic al femeii, în cele mai obscure cotloane ale conştiinţei

134

eij se înfăptuise evadarea. Mâinile, independente de restul trupului, străpunseseră solul afânat, încercând să apuce ceva.

În amurgul ostil, femeia îngropată stătea acum în picioare, pe o buză îngustă de pământ, cu zdrenţele unei rochii de seară gen Beverly Hills abia ascunzându-i pielea transparentă. Giulgiul din Torino. Ce mai rămăsese din ea acum, când stătea cu mâinile întinse, plină de excremente, smoală şi pământ? Trauma se cuibărise în femeia asta, îşi zise Wendy, aşa cum un microb se cuibăreşte într-un cadavru, ca să-i grăbească entuziast descompunerea. Trauma putea fi adusă forţat în stare de repaus, în locuri precum Silver Meadow, dar n-avea să dispară niciodată.

Wendy nu aşteptă genericul de final şi îşi puse ponchoul şi pantalonii de schi mulaţi. Imaginaţia îi juca feste. Avea nevoie de o schimbare. Imaginaţia ei se învârtea în jurul casei ca un poltergeist. Wendy voia să citească *Nancy Dre wx* şi să aibă roţi ajutătoare la bicicletă. Voia şuncă bine condimentată pe pâine albă, hamburgheri sau prăjituri Twinkies. Voia o mamă care să-i spună că supa e un aliment hrănitor şi să-i aducă aminte să mestece fiecare îmbucătură de treizeci şi două de ori. Voia grupurile esenţiale de alimente şi un program de fitness. Voia o copilărie în care să fie copil.

Furtuna intrase în a doua fază. La fel ca analizele raportului salarii-preţuri.

Mugetul metodic al vântului anihila toate zgomotele nocturne neobişnuite. Întregul mediu, *ecosistemul,* devenise una. În timp ce păşea pe alee, Wendy simţea că se află în centrul lumii, că rămăsese ultima fată de pe pământ, că Dumnezeu îi alesese pe ea şi New Canaanul să fie centrul atenţiei Sale. Copacii erau gârboviţi de vânt şi gheaţă. Zăpada cădea sub forma unor cioburi mari de sticlă pe suprafeţele rugoase, îngheţate. Wendy se afundă în troienele vălurite, mişcătoare, de materie cristalizată până

1 Roman poliţist, făcând parte dintr-o serie adresată cititorilor adolescenţi.

la genunchi. Crusta îi zgâria gleznele şi gambele, nesocotind straturile de ciorapi.

Pe drumurile principale, starea de urgenţă se agrava, înaintarea mecanizată şi hidraulică a plugurilor şi vehiculelor de împrăştiat amestecul de nisip şi sare era sumbră, metodică. Luminile lor zăboveau pe cer precum haloul de după bombardament. Wendy putea să păşească pe urmele înguste ale vehiculelor fără să-şi încrucişeze drumul cu vreun alt călător neînfricat. La urcuş, o luă din nou pe poteca pe care-o străbătuse deja de două ori în ziua aceea. Trecu de Silver Meadow.

Ajunsă la uşa casei Williams, strigă numele lui Mike. Îl strigă pătimaş şi cu disperare. Îl strigă de parc-ar fi pronunţat gradele celor mai secrete dintre longitudinile ei. Îl strigă de parcă, dac-ar mai fi stat singură doar o clipă, ar fi fost dusă târâş până la spital şi băgată într-o cămaşă de forţă. Imploră, strigă pe un ton ferm. Nu se auzi niciun răspuns. Dar uşa era deschisă şi holul de la intrare luminat îmbietor. Intră şi se furişă prin casă, cameră după cameră. Era curioasă, ca orice copil de vârsta ei. Îl căută pe Mike pe după masa din sufragerie, în living, afară, pe verandă – doamna Williams părea să fi sistat la jumătate mutarea în casă a plantelor pentru iarnă. Îl căută în bucătărie şi şterpeli o pereche de Devii Dogs de pe tejghea. Apoi dădu o tură pe la subsol, căutându-l în zadar pe Mike prin labirintul complex al cutiilor cu Bazooka. Amintirea ruşinii din acea după-amiază avu un efect tonic asupra ei.

Apoi se îndreptă spre scări.

Soneria secretă a lui Mike o întâmpină în momentul în care întinse mâna spre clanţa uşii, risipind liniştea atemporală a casei. Lumina din hol era aprinsă, dar locul era gol. Wendy încercă din nou uşa, declanşând iar soneria, apoi, fără să ţină cont de zgomot, întredeschise uşa cam de două palme. Mike era în pat, întors cu spatele, ghemuit deasupra unei perne ca şi cum ar fi călărit-o. Wendy dădu uşa de perete şi, fără vreun alt avertisment, se aruncă asupra siluetei adormite, zburând prin încăpere ca o furie cu cosiţe blonde – doar ca să constate

că nu era Mike, ci o grămadă de pijamale înfundate cu tricouri, chiloţi murdari şi

şosete de sport. Ce măscărici!

Până la urmă, jucase farsa asta de desen animat. Mike îşi făcuse o momâie.

Toată casa era a ei. Ridică un tricou purtat la năsucul ei fin şi inhală profund. Scotoci, ştiind de la Paul unde erau ascunse astfel de lucruri, şi găsi colecţia de reviste porno a lui Mike, în şifonier. Găsi chiar şi un portjartier, încă umed şi patat de un fluid lipicios incriminant. La început, lenjeria lipicioasă avu darul s-o şocheze şi lăsă obiectul să cadă pe podea. Dar apoi i se făcu milă de practica aceea de a ascunde sutienele sau chiloţii furaţi, de ruşinea şi remuşcările presupuse de o asemenea recuzită. Să gâtui cocoşelul, să răzui castravetele, să lustruieşti bastonul, să freci ştremeleagul: singurătatea şi anxietatea care-l făceau pe Mike să se ascundă – se întristă din pricina asta. Wendy hotărî să ia obiectul de lenjerie şi şi-l vârî sub cămaşă, făcut ghemotoc la cingătoarea pantalonilor ei de schi de culoare bleu. Era o chestie scârboasă, dar îi plăcea.

După care se duse să arunce o privire la patul cu saltea de apă. Mike i-l arătase odată. Stătuseră în pragul dormitorului principal, de parcă patul acela ar fi fost unul dintre exponatele împrejmuite din casele istorice – ca locuinţa lui FDR, unde fuseseră în excursie când ea avea nouă ani –, şi îl priviseră fermecaţi. Mike se dusese iute să-i deformeze suprafaţa. Îşi aminti că era o zi însorită de început de toamnă şi ea se dusese după el până la marginea patului, ca să-şi afunde mâna în stratul de vinilin. După care se retrăseseră grabnic în prag şi priviseră cum se unduia.

Lui Mike îi era teamă de dormitorul principal. Aşa cum ei îi era frică de camera părinţilor. Gândul la tatăl ei dormind, vulnerabil, având poate una dintre erecţiile alea nocturne sau în poziţia fetală obişnuită, o dezgusta. Prefera să se gândească la el treaz până noaptea târziu, citind vreo carte despre afaceri sau politică. Se gândea că s-ar simţi mai

137

liniştită la ideca că părinţii ci nu făceau niciodată dragoste. Oricum, nu păreau atraşi unul de celălalt.

Dar aici, în casa familiei Williams, era neînfricată. Şi, dat fiind că uşa spre dormitor era deschisă şi văzând că patul cu saltea de apă era gol, se duse să se aşeze pe el. Se adânci imediat într-o stare de confort amniotic. Se înclină protoplasmatic într-o parte, după care se balansă spre centru.

Îşi trase peste cap plapuma cusută de mână de pat, apoi o dădu la o parte cu picioarcle. În toată vânzoleala, îşi cam mototolise pachetul de Devii Dogs, dar acum îl desfăcu. Erau bune la gust, indiferent de formă.

Deodată, fu întreruptă.

— Ce faci aici?

Sandy Williams. Se apropiase pe furiş. Furişatul era pasiunea lui, aşa că gestul nu

o surprinse. Tonul lui nu părea revoltat, şi nici măcar deosebit de interesat. Trebuia doar să întrebe.

Surprinsă, Wendy se trase la marginea patului. Îşi netezi ponchoul în poală. O vreme, nu ştiu ce să-i răspundă. Apoi:

— Ce echipă e aia de pe pijamaua ta, micuţule Sandy?

Avea gura încleiată de la Devii Dogs. Stătea din nou pe suprafaţa dură a podelei, cu apa clipocind neliniştită în spatele ei.

— Oakland Raiders. Dar nu urmăresc campionatul de fotbal.

— Ai primit-o, atunci?

Sandy nu spuse nimic. Stătea în prag. Era chiar scund pentru vârsta lui. În pijamaua de fotbalist şi cu ochelari, cu bucla lui rebelă şi expresia de victimă, era un melanj ciudat între un prunc nevinovat şi un maistru de vârstă mijlocie. Nu ştia unde e Mike. Ai lui erau la nu ştiu ce petrecere. Schimbul de replici monosilabice fu scurt şi neprietenos.

— Deci, ce faci aici, în dormitor?

— Doar aruncam o privire, spuse Wendy. Dar tu ce faci aici? Credeam c-ai plecat la cineva acasă în noaptea asta. Ca şi cum s-ar găsi cineva care să te primească în casă!

Sandy se întoarse şi o luă înapoi pe hol. Ea era surprinsă. Ar fi trebuit să vadă lumina strecurându-se pe sub uşa lui.

138

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Poate că nu fusese nicio lumină, poate că-şi pusese la calc toate planurile infame la lumina lanternei. Wendy o luă pe urmele lui, simţindu-se acum împovărată, înfrântă, sigură că fărădelegea ci va fi raportată soţilor Williams. Dintr-odată, se temu că tatăl ei o să le spună şi despre întâmplarea cu ea şi Mike. Era oricum prinsă sub un noian de poveşti despre chiul. O împresurau din toate părţile. Iar ea avea doar paisprezece ani.

— Sandy, spuse ea, ia să-mi arăţi câteva machete de-ale talc. Hei, aşteaptă, ce se-ntâmplă?

El o privi chiorâş din josul holului. Ochelarii lui nu erau niciodată îndeajuns de tari. Zilele astea, purta ataşaţi la ei un filtru de soare, ca un fundaş de baseball dintr-o ligă superioară. Ocoli lipăind balustrada şi intră în camera lui fără să-i răspundă. Dar lăsă uşa deschisă.

În trecere, în camera de oaspeţi: aşternuturi boţite.

Pe pat, în spatele lui, Sandy avea un soldat american cu păr adevărat, modelul mai nou şi mai hippie, cu păr facial. Pe obrazul lui Joe era o cicatrice mică, de plastic, de un roşu aprins. Şi mai şi vorbea când îi apăsai plăcuţa de identificare. Sandy se grăbi să-i arate că acest soldat, totuşi, era defect. Joe n-avea de spus decât un singur lucru, indiferent de câte ori apăsai plăcuţa de identificare:

— *Mayday! Mayday!* Duceţi acest mesaj înapoi la bază!

În salopeta lui oranj, Joe părea în largul lui, fără să semene deloc cu un prizonier de război sau cu un dispărut în misiune, aflat pe fugă. Dar Sandy avea nişte planuri sumbre în privinţa lui. Sub privirile lui Wendy, Sandy pregătea calm un laţ pentru soldăţel. Apăsă din nou plăcuţa de identificare.

— Înapoi la bază!

— Uneori, zise Sandy, nu reuşeşte nici măcar să ducă replica până la capăt.

— *Mayday! Mayday!* zise Joe. Duceţi acest mesaj înapoi la bază! înapoi la bază! înapoi la bază!

— Las-o baltă, zise Sandy, deja mă scoţi din minţi.

139

Wendy îl cuibări pe omuleţ la ea în poală. Îi orientă membrele în aşa fel, încât să pară că salută ca un nazist, că face cu mâna sau că execută pasul de defilare. Sandy se ocupa de laţ, afară de momentele când îi punea întrebări. Ca, de exemplu, despre vreme.

— E chestia aia ca o crustă, îi spunea Wendy.

Cărase mizerie în casă.

— Ai murdărit patul cu saltea de apă.

Probabil că aşa făcuse. Nămol, nisip şi zloată.

— Doar un pic.

— În noaptea asta o să se facă mult mai frig, zise Sandy, ştiu eu. E posibil să se stingă şi lumina. Aveţi lumânări în casă? Eu ştiu unde-s lumânările şi am şi lanternă. Uite colo. De asemenea, ştiu şi unde e ieşirea de urgenţă la etajul ăsta.

— Deci, unde-i Mikey?

— Păi, ţi-am zis. De unde să ştiu eu? Sandy ridică privirea de la lucrul manual. O cercetă îndelung.

— Probabil la spital.

Ar fi fost un loc excelent. Cu pârtiile alea spre Silvermine River... în noaptea asta o să fie bestial să te dai cu tăvile de la refectoriu, aşa cum făcuseră ea şi cu Paul cândva, în josul dealurilor. Secretul era să sari de pe tavă înainte să aluneci în apă. Tava ţâşnea de sub tine ca o pasăre care zboară la joasă înălţime, navigând apoi pe Silvermine River. Fuseseră nevoiţi să calce pe pietrele din râu ca să recupereze tăvile. La drept vorbind, totuşi, paznicii îi văzuseră, alergaseră după ei pe coasta dealului, alunecând şi derapând cu pantofii lor lustruiţi, ca să-l înşface pe Paul de umăr şi să recupereze cu brutalitate sania improvizată. Ea reuşea să se descurce cu paznicii de la Silver Meadow. Paul nu se descurca niciodată.

— Şi ce face acolo?

— Probabil te caută pe tine, zise Sandy.

Şi cu asta se ridică, măsurând din ochi distanţa până la marginea de sus a

şifonierului. Ridică instalaţia de linşaj improvizată spre locul de ancorare. Urcându-se pe un scaun

140

de birou modern şi nesubstanţial, în stil hamac, legă un capăt al funiei de un cui pe care îl bătuse în şifonier.

— Nodul ăsta se cheamă nod de scaun simplu, spuse el. Lăsă laţul să se bălăngăne liber şi, în lumina sărăcăcioasă a veiozei pivotante a lui Sandy, umbra lui se bălăngănea şi ea, ca o dublură ameninţătoare.

— *Mayday! Mayday!*

— N-ai să-i dai şansa să ne spună ultimele cuvinte? spuse Wendy şi apăsă din nou plăcuţa.

— Duceţi acest mesaj înapoi la bază! înapoi la bază! La bază!

— N-are rost, spuse Sandy. Am încercat totul.

Sandy împinse scaunul înapoi sub birou şi strânse laţul, acel pendul sinistru.

— OK, aduceţi prizonierul, spuse el.

— Încă o şansă.

Nu voia deloc să renunţe. Wendy se dădu jos din pat şi-l duse pe soldat la călăul lui.

— Fetele ţin întotdeauna cu criminalul. Dar mă tem, zise Sandy pe un ton sfătos, că asta n-o să-l ajute cu nimic!

Wendy apăsă pentru ultima oară plăcuţa de identificare. Şi, surpriză:

— Domnule maior, vin elicopterele! spuse Joe.

— Super!

— E doar o întâmplare, spuse Sandy. Poate o dată la cincizeci de ocazii spune chestia asta, chiar dacă mai are un fix. Ceva despre un infirmier.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

Amândoi stăteau deasupra corpului prosternat al soldatului cu păr adevărat, acum întins pe cuvertura împăturită de la piciorul patului lui Sandy. Cumva, ideea de a-l pune din nou la încercare, de a merge încă o dată la izvor, i se păru fără noimă lui Wendy. Era un moment în care înţelegea rolul şansei în univers şi nu voia să-l compromită. Sandy era adorabil în lumina asta. Nu mai putea să aştepte. Voia să se descotorosească de Joe, pentru că soldatul avea o doză de demnitate ambalată în noţiunea de mărfuri de proastă

141

calitatc, cultură joasă şi America tuturor idioţilor. Era unul dintre acei copii care petreceau ore în şir în faţa televizorului strigând *Asta n-o să se-ntâmple niciodată!* Sandy Williams se aştepta să fie înşelat. Era pregătit pentru asta. Şi, dat fiind că se întâmpla aproape întotdeauna, lumea părea bună şi adevărată.

Prin urmare, când înşfăca păpuşa, trase de elasticul care făcea legătura între plăcuţa de identificare şi mecanismul interior de parc-ar fi vrut să-l stranguleze pe Joe. Trase ca şi cum certitudinea faptului că fusese tras pe sfoară era singurul lucru pe care-l ştia.

— Vom ataca spre nord la următoarea trecătoare! spuse Joe.

Wendy remarcă din nou cât de liniştit părea totul, cât de liniştită părea casa, acum când furtuna era în toi. Sandy era uluit de limbariţa lui Joe. Cu un gest absent, îşi scărpină testiculele. Îl ridică pe Joe, îl zgâlţâi, îl duse la ureche.

— Hai să-l spânzurăm!

— Sigur, spuse Wendy.

Zis şi făcut.

Ce e un laţ decât un nod mobil? Joe se potrivi la fix, iar Sandy strânse nodul şi iată-l, se bălăngănea ca un prost. Dar asta nu avu darul să-i mulţumească, de fapt. Şi se simţiră brusc singuri în cameră. Wendy îl întreba dacă poate să-l întoarcă pe Joe cu faţa la perete, iar Sandy încercă, însă frânghia era răsucită în sens invers. Joe se tot întorcea cu faţa spre ei.

Şi chiar atunci se întâmplă ceva straniu. Wendy observă că Sandy stătea pe pat cu perna în poală. Un fel de emoţie punea stăpânire pe ei. Ea ştia ce înseamnă asta. Ştia că Sandy ieşise pentru scurt timp de sub piatra la adăpostul căreia trăia. Sandy o avea pe Wendy singură în camera lui, în această încăpere caldă, în toiul unei furtuni hibernale mitice, într-un moment când fratele lui o dorea, când fratele lui poate chiar o căuta, întreaga situaţie era un afrodiziac uriaş. Wendy ar fi vrut să aibă un balon cu heliu, ca să inhaleze gazul şi să-i şoptească lui Sandy la ureche în limba aceea stranie. Ar fi vrut

142

ca el să aibă botoşci la capetelc crăcilor de pijama. Ar fi vrut să-l gâdile cu o pană de păun. Ar fi vrut ca el să stea în picioare dezbrăcat, sub veioza pivotantă, purtând doar patinele de hochei.

— De ce m-ai evitat? spuse ea. Sandy chiar îi zâmbi.

— Nu te-am evitat, spuse el. Apoi se încruntă la loc. Ea se urcă în pat şi apoi, cu încetineală exagerată, îşi scoasc pe rând cizmele impermeabile, de parc-ar fi fost nişte pantofi cu toc cui. Pantofi care invitau la dezmăţ. Ştia ce se află sub pernă, ştia: ca un degeţel roz, ca ciotul unui deget amputat, micul, miniaturalul penis al lui Sandy. Se ridică în pat alături de el. Îi spuse că vrea să fie în patul lui, între cearşafurile lui.

Sandy începu să tremure de-a dreptul.

— Trebuie să mergem în camera de oaspeţi, spuse el. Nu putem rămâne aici. Dacă Mike...? Ar trebui să mergem acolo şi să închidem uşa. Nu putem rămâne aici. Părinţii mei...

— Nu-ţi face griji în privinţa lor. Sunt la petrecerea aia. Se îmbată. Se prăbuşesc unii peste alţii şi fac glume pe seama lui Megovern şi chestii din astea.

Băiatul arăta de parcă îi venea să plângă. Apoi, chiar o făcu. Wendy nu era exasperată, dar nici compasiune nu simţea. Lacrimile lui era doar jenante. Nici el nu era mândru de ele. Încercă să le disimuleze; avea să susţină că se-ntâmplase pentru că era obosit sau pentru că avea nu ştiu ce afecţiune oftalmologică, sau din cauza ochelarilor prea tari, pe care chiar acum îi purta cu un filtru detaşabil. Nici măcar nu ştia care era problema. Ea îl întrebă, dar el nu putu să-i răspundă.

— E doar... e doar...

Aşa că Wendy îl luă pe micul Sandy Williams de mână

— Mâinile lui tremurau şi ale ei, la fel – şi îl conduse după colţ, în camera de oaspeţi. Lăsă uşa uşor întredeschisă, astfel încât să nu pară nici deschisă larg, nici închisă intenţionat, şi amândoi se aşezară pe pat, pe cuvertura ecosez din camera de oaspeţi, de parcă urmau să fie fotografiaţi ca imagine vie a iubirii adolescentine.

143

— Bem ceva? zise Wendy.

Pentru că votca rămăsese acolo. Era chiar pe masă. Sandy se arătă şocat de întrebarea ei.

— N-ai gustat niciodată din chestia asta? Nu e ca şi cum ai fuma iarbă, asta ţi-o spun sigur. Nu e la fel de mişto. Dar îşi face treaba, Charles!

Un singur pahar mai rămăsese de după-amiază. În timp ce-l umplea, Wendy simţi un soi de mândrie pentru opera ei. Îşi aminti emoţiile propriei iniţieri, în care fratele ei jucase un rol important. Cel mai bun lucru în privinţa unei iniţieri e felul cum seamănă cumva cu căderea. Un amestec de cădere şi încredere. Sandy păru dintr-odată plăpând, dornic, puternic, bătrân şi vulnerabil. Ochelarii îi alunecară pe nas, pe o dâră lucioasă, sclipitoare, şi se opriră în micul bulb de la capătul acestuia. Votca umplu fundul paharului ca o iarnă lichidă.

Ea ridică paharul, Sandy ridică sticla şi apoi le ciocniră, aşa cum văzuseră că făceau adulţii.

Ea îl dădu peste cap cu o înghiţitură dureroasă. Sandy încercă să soarbă un picuţ din sticlă, dar când lichidul îi atinse vălul palatin, se înecă. Tuşi o dată şi înghiţi forţat restul. Wendy îi spuse să încerce din nou. El voia s-o facă la fel ca Mikey, era hotărât să avanseze pe acest drum al maturizării, aşa încât umplu paharul şi dădu peste cap o duşcă zdravănă. Faptul că băuse primul pahar, îşi zise Wendy, îl implica pe Sandy într-o mie de decizii chinuitoare. Toate aceste încercări! Dar îl băuse şi Wendy îşi făcu socoteala că se va perfecţiona în privinţa asta. Şi ea se perfecţionase, în vacanţe, când o lăsau părinţii, şi în zilele de şcoală de mai demult, înainte de Saxe, cu delincvenţii, cei din ultimele clase de gimnaziu şi prima clasă de liceu, copiii adoptaţi, cei cinci-şase copii de muncitori, cei cinci-şase copii de negri.

Şi apoi, mai erau după-amiezile accidentale când pur şi simplu fura băutură de la părinţi. Sigur, întotdeauna exista teama că aceştia *marcau nivelul lichidului din sticlă cu carioca*, dar Wendy bea oricum, când simţea nevoia. Sandy îşi duse mâna la piept:

— Simt o fierbinţeală.

144

— Ai tăi nu te lasă să bei deloc?

— Poate de vreo două ori...

Ea ştia că pe Mikey îl lăsau să guste.

— Mai merge unul? întrebă ea.

Avea senzaţia de uşurare pe care i-o dădea băutura; simţea că ameninţarea vremii era un lucru bun, că femeia din *Please Don't Eat the Daisies* se descurca de minune. În orice săptămână, de-acum încolo, femeia putea să aibă un rol în *Love, American Style.* Wendy nu se temea de trupul gol al lui Sandy.

— Mai merge, răspunse băiatul.

Şi băură din nou.

Afară, vremea distrugea peisajul.

Când îl cuprinse cu braţele, ştiu c-ar fi putut să-l frângă în două. Îl sărută pe Sandy; acceptă să fie sărutată. Sandy nu avea niciun gust. Era insipid ca apa de la robinet. Îi simţea deruta, îi simţea nesiguranţa. Îi desfăcu nasturii de la pijama. Aşa se purta acum în reclamele Noxzema şi în filme, cu doi nasturi descheiaţi la gât şi cu părul de pe piept la vedere. Dar Sandy era un puştiulică imberb, neîntinat de niciun fir de păr închis la culoare. El se lăsă pe spate, astfel ca fata să-i poată descheia nasturii de sus. La rândul ei, Wendy îşi dădea jos strat după strat, încercând să menţină un ritm alert – greu de făcut asta iarna –, puloverul, helanca, tricoul. Apoi îşi atinseră piepturile, vârfurile sânilor, care abia începeau să fie sâni, după care se descotorosiră de restul hainelor. Wendy îşi dădu jos cu grijă pantalonii de schi şi chiloţii, dintr-o singură mişcare – în aşa fel, încât să poată ascunde portjartierul murdar, cel pe care-l luase din camera lui Mike. Sandy era prea preocupat de propria nuditate ca să bage de seamă.

— Dă-le jos, îi spuse Wendy, râzând de sunetul propriei voci răguşite. Râzând de hotărârea cu care mergea drept la ţintă.

Şi, în scurt timp, erau dezbrăcaţi. Soldăţelul lui era în poziţie rigidă de drepţi, ca Joe, cel cu păr adevărat, când încă se număra printre cei vii.

145

— Treci sub plapumă, zise Wendy.

Sandy dădu la o parte plapuma şi cei doi se strccurară sub ea. Sandy râse din nou, Wendy râse şi ea, sănătos. Îi luă în mână penisul lucios, apoi îi cuprinse în

căuşul palmei testiculele lucioase, îi linse sfârcurile şi, o vreme, se jucară aşa.

— Ai avut vreo poluţie nocturnă? întrebă ea.

— Hm?

— Aşa se cheamă când te trezeşti dimineaţa şi găseşti o mică băltoacă de ceva lipicios. Se presupune că ar apărea după un vis erotic.

El clătină din cap.

— Nu ţi-au spus încă despre treburile astea? Pe ce planetă trăieşti?

Totuşi, Sandy nu voia să răspundă la întrebări, voia să continue. Când genunchiul lui se strecură între picioarele ei, când şoldul lui se lipi de al ei, Wendy se înfioră, dar nimic nu părea să ducă undeva anume. El nu ştia ce face. Ea n-avea decât să-i sărute purceluşul-de-sub-pătură. Dar îşi dădu seama în scurt timp de futilitatea întregii poveşti. În această cameră de oaspeţi, n-aveau să aibă loc orgasme simultane şi nici măcar din alea obişnuite.

Dar poate că aşa era mai bine. Nici ea nu ştia prea multe despre ele, oricum. „Orgasm” era un cuvânt pe care-l căutase de peste zece ori în dicţionar şi tot nu ştia exact ce înseamnă. Masturbare – excitarea organelor genitale, de obicei până la orgasm, din latinescul *manus stuprare*, a pângări cu mâna. Câte episoade, în lunile dinaintea primului ciclu, fără alt efect decât o gâdilătură foarte plăcută! Era ca şocul pe care-l obţii atingând clanţa unei uşi metalice după ce umbli prin casă încălţat în şosete. Sodomie – orice act sexual considerat a fi deviant, mai ales cel anal. Bestialitate – relaţii sexuale între un om şi un animal. Cum? Lucrurile astea erau imposibil de imaginat.

Orgasm era chiar şi mai greu de înţeles. Singura lui rudă apropiată în regnul cuvintelor părea să fie *graţie.* Poate să ţi se explice de-o sută de ori ce înseamnă „graţie”, dar dacă

n-ai măcar puţină, degeaba. Într-o după-amiază, când Mikcy o călărea de zor, tricoul lui se umezi brusc, undeva deasupra taliei, apoi ceva puse stăpânire pe ea şi se simţi dusă iutc-iutc spre platou. Se zvârcoli şi se împinse în Mikcy şi deodată îşi pierdu controlul preţ de-un minut. Pur şi simplu, pluti în gol pe o pernă de adieri de vânt. Parc-ar fi fost vrăjită! I se păru a fi o experienţă extracorporală, ceva asemănător graţiei divine.

Nu era sigură dacă fusese chiar aşa sau nu. Dar astfel i se părea ei că înţelege cuvântul acela ciudat, ce părea să provină dintr-o familie lingvistică îndepărtată, tibeto-birmaneză sau oricum ceva foarte străin de limba propriei familii. Nu ştia sigur dacă fusese un orgasm, dar oricum era pe urmele lui.

— Te iubesc, Wendy, spuse Sandy.

— E drăguţ ce-mi spui, Sandy, răspunse ea. Eu iubesc *Chiller Theater* şi *Nanny and the Professor.*

Stăteau întinşi acolo, doar în lumina ce venea din hol. Această nemişcare părea foarte apropiată de satisfacţie. Wendy ştia că înfăptuise un straşnic ritual de iniţiere.

— Mai bem un păhărel? întrebă ea.

— Cred că da.

Se ridică şi trecu în revistă carnagiul, cuverturile răscolite cu picioarele, hainele împrăştiate pe podea. Lui Wendy îi plăcea dezordinea. Umplu paharul, vărsând puţin – pe ea, pe cearşaf, pe exteriorul paharului –, îl umplu până sus.

— Te-ai îmbătat? întrebă fata.

— Nu ştiu, răspunse Sandy. Cum îmi dau seama?

— Nici eu nu ştiu. Te învârteşti puţin. Aşa poţi să-ţi dai seama. Te învârteşti când încerci să te culci.

Se bucurară fiecare de căldura celuilalt, ca nişte refugiaţi. Recunoscători pentru căldură, pentru companie. Şi apoi, pentru că nu se gândeau cu luare-aminte la noapte şi la furtuna ei de părinţi şi fraţi, căzură tumultuos în mrejele somnului.

Petrecerea atinse punctul culminant în jurul orelor zece şi jumătate, ca un *trip* ieftin pe LSD. Petrecerea asta trecea *prin nişte transformări.* Descrierea lor, descrierea acestor transformări – evoluţiile personale, dinamica de grup de la reşedinţa soţilor Halford –, l-ar fi pus la grea încercare chiar şi pe cel mai destoinic cititor al revistei *Psychology Today.* Thomas Harris, doctor în medicină, autorul cărţii *Eu sunt OK – tu eşti OK,* scria: „La începutul dezvoltării Analizei Tranzacţionale, Eric Berne a observat că, atunci când îi priveşti şi îi asculţi pe oameni, îi vezi transformându-se sub ochii tăi. Transformarea este totală. Se produc schimbări simultane ale expresiei faciale, vocabularului, gesturilor, posturii şi funcţiilor fiziologice, ceea ce poate provoca înroşirea feţei, accelerarea bătăilor inimii sau a respiraţiei. Putem observa aceste schimbări la oricine”.

Elena nu înţelegea cum acest model tranzacţional avea să funcţioneze pentru ea, deşi era o fană a cărţilor de dezvoltare personală. Citise *Pescăruşul Jonathan Livingston* şi *învăţăturile lui Don Juan: Calea Yaqui spre cunoaştere,* şi *Urletul primordial,* de Arthur Janov, şi *Eu sunt OK – tu eşti OK,* şi *Jocuri de oameni mari,* de Eric Berne, şi *însemnări despre mine însumi,* de Hugh Prather, şi *Metoda Gestalt şi Terapia martorului ocular,* de Fritz Peris, şi *Fii aici, acum,* de Ram Dass, şi *Suflet la gheaţă,* de Eldridge Cleaver, şi *Nu ţi-am promis niciodată o grădină cu trandafiri,* şi *Eul divizat,* şi *Reacţia sexuală umană,* şi *Insula,* de Aldous Huxley, şi *Cartea tibetană a morţilor,* şi *Hobitul,* şi *Stăpânul*

148

inelelor. Citise toate aceste lucruri, dar nu-i erau de lolos la petreceri.

Iar petrecerea propriu-zisă ţinea de un dublu standard: unul în care alegerea

cheilor era o preocupare respectabilă şi modernă şi altul în care întreg acest joc era o ruşine. Unii oameni aderau la ambele puncte de vedere, iar alţii pendulau între cele două *sisteme de convingeri.*

La început atât de stingheră, cum avea Elena să explice transformarea care pusese stăpânire pe ea? Cum avea să explice bucuria care-o cuprinsese la puţin timp după sosirea la petrecere? Societatea din New Canaan se perinda în jurul ei încercând să ia decizii în privinţa cheilor, în privinţa consecinţelor participării. Conversaţiile deveniseră vagi, observă Elena, pe măsură ce soţii şi soţiile încercau să se evite unii pe alţii. Se furişau de la bar spre grupurile lor cu ochii în podea, aşa cum Elena însăşi îl evita pe Benjamin. Şi totuşi, se simţea bine la petrecere; n-aveai cum să exprimi altfel starea asta. Simţea cum se destramă constrângerile care o încorsetaseră încă de când se maturizase şi-şi dădu seama că va juca. Va alege o cheie. O va strânge la piept, îi va îngădui să atârne în jurul gâtului, între sânii ei mici, abia mijiţi. Va juca.

Decizia aceasta era o funcţie a Părintelui, Copilului sau Adultului din ea. O funcţie a unuia sau a mai multora dintre cei trei. Părintele, firește, era o uriaşă colecţie de înregistrări mentale referitoare la „evenimente incontestabile sau impuse, percepute de o persoană în primii săi ani de viaţă”, iar Copilul era alcătuit din reacţiile înregistrate la această primă colecţie de „benzi”. În acelaşi timp, datele Adultului se acumulau ca o consecinţă a capacităţii Copilului de a descoperi singur prin ce diferă viaţa de „conceptul învăţat” despre viaţă al Părintelui şi „conceptul simţit” al Copilului.

Rezultatele luptelor care aveau loc în aceste trei *realităţi fenomenologice* erau Cele Patru Poziţii de Viaţă: Eu nu sunt OK – tu eşti OK, Eu nu sunt OK – tu nu eşti OK, Eu sunt OK – tu nu eşti OK şi paradisiacul Eu sunt OK – tu eşti OK. Una dintre cele patru o subjugase şi pe Elena.

149

Orice analiză a stării ci sufleteşti ar fi trebuit să ţină cont de materialul care condusesc la acest moment. Îşi petrecuse după-amiaza gândindu-se la familia ei. Apoi îşi înfruntase soţul cu privire la infidelitatea lui şi acceptase să meargă la o petrecere – ca o declaraţie de bune intenţii – la care amanta soţului ei avea să fie prezentă. Undeva, în această decizie de a participa – această decizie animată de bune intenţii, pe care o luase pentru că aşa îi venise, pur şi simplu –, musteau seminţele prezentei stări de seninătate. Pentru o clipă, recunoscu faţă de sine că infidelitatea soţului era, până la urmă, problema lui, oricât de groaznic o făcea pe ea să se simtă. Sau, cum spuneau cei din EST1: „Tu eşti cauza răului de care suferi, oricare ar fi acela. A sosit momentul să accepţi responsabilitatea. Capacitatea de a fi responsabil este cheia”. Elena îşi construise propria lume.

Dr. Thomas Harris: „Trei lucruri îi determină pe oameni să se schimbe. Unul e

faptul că au suferit destul. Un alt lucru care-i face pe oameni să se transforme este o formă lentă de disperare, numită *ennui* sau plictiseală. Şi, în sfârşit, oamenii se schimbă pentru că descoperă, brusc, că pot". Asta era Aventura de Mulţumire. Să găseşti în circumstanţele din jur limonada, hrana, oportunitatea zilei. Ăsta era un dar, într-adevăr. Cum spunea Hugh Prather, îşi aminti Elena: „deschis / şi alert / gol pe dinăuntru / şi disponibil / uman / şi / viu aşteptând / (fără scop) / gata / (fără dorinţă) / existând (fără nevoie)".

Cu toate astea, când aflase de petrecerea-cu-chei, Elena era imobilizată în sistemul restrictiv de luare a deciziilor al lui Benjamin. Îi venea greu să se deschidă, să *se regăsească* în propriile nevoi şi dorinţe. Era paralizată de momentul în care Benjamin, prin cine ştie ce manevră de prestidigitaţie, avea să ataşeze cheia casei lor, cu micul ei inel cu simbol ecvestru, de mâna lui Janey Williams. Era paralizată de expresia de pe faţa fiului ei când Janey şi Benjamin ar fi ieşit pe uşa

1 Acronim al *Erhard Seminars Training,* un sistem orientat spre dezvoltarea potenţialului personal.

150

din faţă, într-o duminică dimineaţă, ca să ia micul dejun în Daricn sau Norwalk, unde să nu-i vadă nimeni. Nimeni în afară de alte cupluri plecate de-acasă.

În această dispoziţie posomorâtă, ea se furişă pe uşă, trecând pe lângă Dot şi Rob Halford, pe lângă soţii Armitage, soţii Sawyer, soţii Steele, soţii Boyle, soţii Gorman, Jacobsen, Hamilton, Gadd, Earl, Fuller, Buckley, Regan, Boland, Conrad, Miller. Pe lângă vechile familii din New Canaan, Benedict, Booton, Carter, Newport, Eel, Finch, Hanfort, Hoytt, Keller, Lockwell, Prindel, Seely, Slauson, Talmadge, Tarkington, Tuttle, Wells. Şi pe lângă noua recoltă de elită a canaaniţilor divorţaţi: Chuck Spofford, June Devereaux, Tommy Finletter, Nina Kellogg. Evită livingul, unde se afla deja Janey Williams, şi se îndreptă spre bucătărie şi bibliotecă. Aici schimbă frânturi de conversaţie cu cei din jur, nezăbovind niciodată îndeajuns cât să ducă o idee până la capăt sau să facă vreun gest de apropiere. O ajută pe Dot, care nu suporta firmele de catering, să umple tăvile cu antreuri. Apoi avu o conversaţie cu George Clair, un tip pe care soţul ei nu putea să-l sufere. I se păru destul de drăguţ. După asta, prima ei oprire a fost la baie, unde a stat o vreme plângând şi aplicându-şi cantităţi prudente de machiaj, în faţa oglinzii dulăpiorului cu medicamente.

Chiar în clipa aceea, nu părea să se fi schimbat sau că se va schimba ceva. Dar adevărul e că cei mai mulţi dintre noi suferă schimbări de dispoziţie sufletească pe măsură ce fiecare parte din P-A-C (Părinte-Adult-Copil) îşi aduce contribuţia la comportamentul nostru. „Uneori, motivele schimbării noastre sunt greu sesizabile sau nu par a fi legate de vreun semnal anume din prezent." Totuşi, în timp ce Elena plângea, Mark Boland intră în baie fără să bată la uşă

— Care nu avea un zăvor corespunzător – şi dădu peste ea – cu picioarele

crăcănate şi chiloţii întinşi între rotule ca o hârtie de ambalaj extravagantă în timp ce-şi dădea cu ruj într-o nuanţă metalizată. Pieptenii o înconjurau, agăţaţi de toţi cei patru pereţi. Dot Halford colecţiona piepteni.

151

Boland roşi teribil, bâlbâi o scuză şi trânti uşa. Iată adevăratul început al comediei acelei seri.

Când ieşi, simţi că atmosfera se încinsese ca la jocurile pe dezbrăcate din gimnaziu. Învârte sticla. Poştă. Acţiona acum în conformitate cu îndemnurile şansei. Oricum, mai mult de-atât n-avea cum să se coboare. Va vorbi cu oricine se nimerea; va lăsa conversaţia să se umfle şi să scadă ca vântul care lovea casa cu furia lui arctică; va dansa pe discurile lui Antonio Carlos Jobim, maestrul bossa nova, sau pe *Switched-On Bach,* de Walter Carlos, sau pe LP-ul lui Carole King, pe care părea să-l aibă toată lumea; va accepta orice antreu i se va oferi; va primi ofrandele de droguri şi băutură; se va duce cu orice partener propus de castronul din holul de la intrare.

Aşa încât, când ieşi din baie, Elena era ca un fluture care-şi ia zborul din cocon. Elena căuta în jur faţa seducătorului ei, întrebându-se: va fi gârbovit şi distant? Va avea o ţinută perfectă, ca o scândură proaspăt ieşită din gater? Şi prima persoană pe care această nouă Elena O'Malley Hood o căută fu Mark Boland – chiar bărbatul care o văzuse în baie. Mark, se pare, stătea de vorbă cu Maria Conrad şi cu fiul ei adolescent, Neil. Atât Boland, cât şi Maria erau îmbrăcaţi în stiluri care fuseseră de multă vreme evacuate în podurile caselor sau în sacii organizaţiilor de caritate. Cravata demodată a lui Mark putea să provină din oricare campanie umanitară de după război. Iar Maria purta o rochie simplă, ecosez, dintr-acelea pe care te puteai bizui la nevoie.

Boland, care locuise vreme de douăzeci de ani pe Heather Drive, aproape de graniţa cu Norwalk, era istoricul neoficial al oraşului. Ca atare, plicticoşenia lui era legendară. Era o forţă naturală a monotoniei. Chiar şi Elena, care uneori îi căuta pe plicticoşii de la o petrecere ca să clădească alături de ei o fortăreaţă a marginalităţii sociale, avea probleme cu el. La primul semn de disconfort la vreo petrecere, el se lansa într-o lungă disertaţie pe tema fabricilor de încălţăminte care susţineau economia locală în secolul al XIX-lea – păi, vreme de două decenii, New Canaan fusese al doilea

152

centru manufacturier al ţării în domeniul încălţămintei! –, a locurilor unde fuseseră situate vechile fabrici (una pe domeniul actualului sediu al pompierilor) şi cum slăbise industria după 1850. *Ştiaţi* că au încercat să construiască o calc ferată ca să atragă investitori, dar nimeni n-a răspuns favorabil?

Era greu de imaginat că Boland constituia un element de recuzită obligatoriu în circuitul petrecerilor, până când îţi dădeai seama că, în spatele părului alb şi al ochelarilor cu lentile groase, se ascundea un suflet de adevărat infidel, îşi ura nevasta. Odată, îi zburase paharul de băutură din mână în public, enervat de faptul că pierduse o partidă de table la club; o insultase în faţa prietenelor ei, care avuseseră grijă s-o informeze. Şi totuşi, rămăseseră căsătoriţi. Iar el continua să vorbească. Uneori îl vedeai imobilizându-şi victima vreme de trei sferturi de oră sau mai mult. Nesfârşita trăncăneală despre istorie, despre alegerile locale ori despre şedinţele consiliului orăşenesc ascundea partea lui cea mai întunecată – zona în care-şi oblojea propriile răni, în care ascundea regretele privind propria viaţă mizerabilă. Şi, întrucât nu mai lucra – fiindcă investise în Xerox la momentul potrivit –, nu mai avea unde să-şi poarte mizantropia decât pe la petreceri. Dar, cu trecerea anilor, observa Elena, soţia lui devenea mai puternică. Mai sigură pe ea. Niciodată nu venea la petreceri odată cu el. Părea să străbată mereu Fairfield County pe Merritt Parkway, în căutarea manifestărilor artistice, oriunde s-ar fi ascuns ele. Betty Boland devenise, în Mercedes-Benzul ei verde-nchis, una dintre persoanele informate din New Canaan. Elena îşi imagina că, acum, cei doi dormeau în camere separate. Ca atâtea alte cupluri protestante mai vârstnice, erau curtenitori, fermecători şi profund înstrăinaţi.

Aşa că Mark Boland voia o bucăţică din afacerea asta cu cheile. Şi ăsta era motivul pentru care Elena stătea de vorbă cu el. Ea voia să vadă totul de aproape.

— Fir-ar să fie, Elena, te rog să mă scuzi! spuse el.

153

— N-ai pentru ce, spuse ea. Lucrurile astea se-ntâmplă. Trebuie doar să te sui din nou pe cal, cred. De-aia ai şi venit *chez* Halford. Nu se ştie niciodată ce turnură pot lua lucrurile.

Boland zâmbi. Puţin cam prea lung.

— Da, aşa e.

— Mark şi cu mine tocmai vorbeam despre vreme, îi întrerupse Maria.

— Despre vreme? zise Elena.

— Da, păi, se spune că la noapte o să-ngheţe. Dimineaţă o să fie foarte periculos, spuse Maria.

— Cea mai periculoasă furtună din ultima vreme, zise Boland. Tu şi cu Benjamin aţi aranjat ceva?

— Să aranjăm?

— Păi, da.

Iar când acest schimb de replici se epuiză, Boland începu din nou să bată câmpii pe teme istorice. Parohia Canaan, separată de Perambulation Line, spunea el, fusese cândva compusă dintr-o secţiune Stamford şi o secţiune Norwalk. Probabil că

furtuni aveau loc şi pe-atunci, furtuni chiar de felul ăsta. Zidul care marca Perambulation Line fusese probabil reconstruit de multe ori, din pricina acestor furtuni. Ştiaţi că o mică parte din el încă mai putea fi văzută în spatele noului liceu? Un picuţ de salivă se adunase în colţul buzelor lui Boland, de parc-ar fi fost însetat din cale-afară. Era o spumă erotică, lăpticul înfometării erotice. Continuă să pălăvrăgească despre diferenţele dintre Colonia New Haven, care a fondat aşezarea Norwalk în 1651, şi Colonia Connecticut, care a întemeiat aşezarea Stamford (sau Stanford, pentru că aşa se numea atunci) în 1650. În 1686, când a fost construită Perambulation Line, New Canaan făcea încă parte, în totalitate, atât din Norwalk, cât şi din Stamford. Prima achiziţie privată în partea ce ţinea de Norwalk s-a produs în 1699, având ca obiect un teren de pe Silvermine Hill.

— Pe atunci, se pronunţa separat, în două cuvinte, spuse Boland. *Silver Mine* Hill... Ei bine, fireşte, oraşul a fost

întemeiat ca parohie a bisericii – sunt sigur că ştiţi asta cu toţii Parohia Canaan, pentru ca localnicii, cetăţenii din Stanford şi Norwalk, să nu mai fie nevoiţi să parcurgă distanţe atât de lungi ca să meargă la biserică...

Era o conversaţie menită să interzică. Găsind o breşă în discursul interminabil al lui Boland, fiul Mariei, Neil Conrad, o abordă pe Elena. Se poziţionă între ea şi Boland. Neil purta o helancă imprimată fantezist, blugi peticiţi şi bocanci de munte. Avea părul lung. Elena se întrebă dacă tânărul avea să participe la joc, la jocul cu cheile, iar dacă nu, de ce-l adusese Maria, care venise aici fără soţ. Elena îi evaluă scheletul ectomorf: care adult care se respectă s-ar agăţa şi s-ar freca de *băiatul* ăsta în actul iubirii? Ar putea fi Neil, cu doar un an sau doi mai mare decât propriul fiu, cu acneea şi cu părul lui feminin, ondulat, cel cu care să se ducă acasă?

Categoric, nu.

Tânărul Neil mormăi în felul lui confuz – cu respiraţia urât mirositoare – despre cât de plictisitoare era petrecerea şi cât de plicticos era individul ăsta, cu poveştile lui despre New Canaan, şi apoi începu s-o mitralieze cu întrebări. Elena se mai aflase şi înainte în postura de obiect al admiraţiei pentru adolescenţi. Asta se datora, bănuia, tăcerilor ei nepărtinitoare. Le dădea impresia că-i ascultă. În orice caz, după cum reieşea, Neil tocmai trecuse prin *pregătire.* Exact. Mintea lui era o versiune meticulos „epurată” a minţit lui Werner Erhard. Petrecuse weekenduri la rând într-un amfiteatru din care nu putea să plece nici ca să urineze, iar acum înţelesese. Înţelesese că nu era *nimic de înţeles.* Efectul acestei concluzii îi schimbase viaţa. Dintre toţi cei adunaţi la petrecere, pe ea o alesese ca să-i transmită mesajul.

Neil mormăi că acum era interesat de fundamentul spiritual a ceea ce făcea Vonnegut cu Dwayne Hoover şi Kilgore Trout. Desenatul anusurilor şi toate celelalte.

De asemenea, apăruse un disc numit *The Dark Side of the Moon.* Pătrundea pe un teritoriu avangardist rău.

155

— „Trage aer în piept”, îi spunea Neil Conrad Elenei. „Nu te teme să-ţi pese.”’ *Pescăruşul Jonathan Livingston* era şi el destul de mişto. Oricare dintre noi are habar de Marele Pescăruş din el însuşi.

— Filmul e o porcărie jenantă, totuşi. Muzica lui Neil Diamond, mai bine lipsă! *Cracklin’ Roşie2.*

— Păi, eu...

— Iar dacă te interesează felurile în care poate fi folosită pregătirea, ştii, ceea ce se petrece cu religia şi altele asemenea... Ei bine, atunci ştiu un tip cu care ar trebui să stai de vorbă.

Pe neaşteptate, Neil o conduse în camera alăturată – Boland şi mama băiatului făcându-le semn cu mâna –, în bibliotecă, unde muzica lui Antonio Carlos Jobim, reprodusă la patruzeci şi cinci de turaţii pe minut, poate din greşeală, concura cu zgomotul televizorului, care transmitea în reluare *Miracle on 34th Street.* Muzica de scaun stomatologic, muzica de ascensor şi apoi acea versiune Macy a lui Dumnezeu, acea versiune Macy a miracolelor, bărbosul de la casa de nebuni. Sau să fi fost Gimbels3? îşi îngăduia să se lase condusă doar pentru că ştia că undeva, în asocierile nestatornice ale acestei petreceri, exista un individ care avea să-i marcheze seara. Şi bănuia că avea să ajungă la el din întâmplare. Un grup stătea adunat în jurul măsuţei de cafea hexagonale, din sticlă (cu baza din bronz şi oţel cu conţinut scăzut de carbon, manufacturată de Philip Daniel) – câţiva bărbaţi şi femei care se legănau absent în ritmul de bossa nova –, astfel încât Elena nu-l văzu de la început. Afară, în

1 Versuri de pe albumul *The Dark Side of the Moon* al formaţiei Pink Floyd.

2 Primul single cu care Neil Diamond a urcat în topurile americane, în 1970.

3 Macy şi Gimbels sunt două reţele de supermarketuri din Statele Unite.

156

lumina felinarului de pe verandă, ninsoarea părea să se înteţească. Era aproape unsprezece.

Apoi Neil o prezentă bărbatului cu care se întâlnise în cafenea mai demult, Wesley. Wesley Myers. N-o surprinse să-l găsească acolo. Sau starea ei de surprindere se disipă rapid, în timpul petrecut cu el în cafenea, ea recunoscuse o cu totul altă poveste a căsniciei ei, o întreagă succesiune de intimităţi, distanţări, texturi, moteluri, vinuri şi despărţiri şi şovăise s-o accepte. Îi venea greu să vadă acea poveste prinzând din nou viaţă aici, în faţa ei, dar totodată îi făcea şi bine. Îi plăcea ideea de posibilitate legat de lucrurile triste. Wesley se afla aici pentru că era

singur, bănuia ea, dar şi pentru că acest gen de încălcare fundamentală a celor Zece Porunci, specific acestor petreceri, trebuie să fi atras elementele distructive din New Canaan exact la fel cum o plăcintă lăsată afară peste noapte atrage furnicile. Iar Myers era un paria. Asta o ştia din cele două sau trei întâlniri călduţe. Era un gânditor neliniştit, un tip iritabil şi posac. Pe de altă parte, poate că nu ştia nimic despre petrecerea-cu-chei. Poate că abia sosise. Poate că reacţionase la feromonii din aer, pe baza endocrinologiei animale.

Myers chiar avea o figură expresivă, ca Buddy Hackett sau Don Knotts. Era bondoc, scund, disipat, ca o versiune de Sade a lui Moş Crăciun. Avea aerul unuia care se masturbase prea des şi până la o vârstă prea înaintată.

El îi zâmbi călduros.

— Ce plăcere să te văd, ce plăcere!

Înflorescenţele roşietice, provocate de gin, care-i brăzdau nasul se încreţiră când zâmbi.

Şi-atunci Neil trecu direct la subiect. Pentru că nu se cădea să întârzii când era vorba de chestiuni spirituale. Pentru că acesta era momentul unei măreţe căutări. Conversaţia reveni asupra EST-ului, despre care Myers părea să aibă o părere foarte personală, la fel ca în privinţa mai multor căi netradiţionale de veneraţie, incluzând Biserica Scientologică,

157

Parhamansa Yogananda, Templul Oamenilor, Terapia Gestalt şi Meditaţia Transcendentală.

Principalul aspect era, conform expresiei lui Myers, *Lâna.* Ca maşinărie umană chinuită, ai dreptul la lână, să obţii toată lâna în viaţa de zi cu zi.

— Dar a avea dreptul, ci bine, parafrazez aici, îl parafrazez pe Werner şi pe unul dintre învăţăceii lui, a avea dreptul nu-i totuna cu a avea *dreptate.* A avea dreptate şi a fi fericit se află la capetele opuse ale acestui dans, care este viaţa maşinăriilor umane. Asta e tot ce se petrece aici. A avea dreptate este ultimul refugiu al nemernicilor. Abdicarea totală şi definitivă. Corect? în schimb, după cum ne explică EST, va trebui să-ţi cauţi propriul flux şi să îi negociezi... curenţii şi apele înspumate. Exact. De-ndată ce-ai găsit centrul-care-nu-e-un-adevărat-centru, ca maşinărie umană, poţi să participi la el în orice moment. Werner spune destul de limpede că, atunci când începi să vorbeşti cu semenii despre fluxul tău, acesta va lua forma globului, a lumii. Ăsta-i marele secret care, de fapt, nu-i niciun secret. Din momentul în care ţi-ai construit pluta ca să poţi călători de-a lungul fluxului, de îndată ce te-ai adaptat la meandrele acestei călătorii, te poţi gândi să devii tu însuţi un adept spiritual. Ăsta-i secretul. Despre asta e vorba. Acum, bunele relaţii din timpul dansului, ei bine, acolo problema constă doar în adaptarea la fluxul celeilalte persoane, continuă Myers. Trebuie să găseşti o cale a jocului şi a iubirii care se

hrăneşte din dans. Calea ta a jocului şi a iubirii devine adăpost pentru obiect, pentru cealaltă maşinărie umană. Astea-ţi sunt opţiunile. Fluxul tău are afluenţi, înţelegi, iar aceştia sunt opţiunile, aşa cum spune Werner. Câmpul afluenţilor se întinde la nesfârşit. Iar punctul final e că totul din ceruri... totul din ceruri este modelat din mobilitatea acestor opţiuni construite în fluxul tău, fie conştient, fie inconştient. Iar asta înseamnă că stai cu picioarele în cer. Cum spune Werner, *tu eşti* puterea superioară, fiinţa supremă. Tu eşti.

Myers îi adresă un zâmbet neruşinat.

158

— Ei bine, sincer, mă bucur că cineva este, spuse Elena.

— Cred şi cu că te bucuri, spuse Myers, vesel precum Buddy Hackett. Pentru că asta-nseamnă să-nţelegi. Asta înseamnă să înţelegi.

— Ei, ia spuneţi-mi, cum v-aţi cunoscut voi doi? întrebă Elena.

— Păi, el e confesorul meu, răspunse Neil.

Şi deodată Elena se dumiri. De fapt, fusese o proastă că nu reuşise să se prindă mai devreme. Myers era, bineînţeles, noul paroh al bisericii episcopaliene de la St. Mark. Biserica pe care nimeni n-o agrea. Şi, cu toate că Myers era un individ nesuferit, cu toate că părea genul de cleric care ar fi în stare să pipăie un băieţel sau o fetiţă din cor, ori pe amândoi, şi deşi fusese de acord ca ei doi să se întâlnească pentru acele prânzuri tainice care aveau, cu siguranţă, rolul de încercat marea cu degetul, şi cu toate că niciodată, cu aceste prilejuri, nu-i mărturisise că este preot, ea simţea că-l compătimeşte. După fiecare pronunţare a căutării graţiei divine în această comunitate, îşi închipuia ea, oamenii din New Canaan îl răsplăteau cu tăcere, cu acel sumbru barometru al eşecului episcopalian: pustietatea din timpul orei pentru cafea. În săptămânile următoare, îşi va vârî mâna şi mai adânc în sacul lui cu incantaţii, rugăciuni şi exegeze critice ca să-i împace, doar ca să audă din nou liniştea.

— *Mic dejunul campionilor* e un eşec. O lucrare plină de cusururi, plină de căutări, nicidecum opera unui om care a dat *Abatorul cinci*, îi spunea Myers lui Neil. Citeşte cărţile anterioare. Perioada de creaţie dintre *Mama Noapte* şi *Abatorul cinci* este... Ei bine, e susţinută.

Neil zâmbea larg la această etalare de interes pentru modernism din partea lui Myers. Nu erau prea mulţi canaaniţi care să poată discuta cu Neil pe limba lui.

Când Dot Halford intră în cameră, câteva minute mai târziu – la unsprezece şi douăzeci de minute –, cei trei, Elena, Neil Conrad şi Wesley Myers, căzuseră într-o stingheră tăcere „de petrecere”. Acel Wesley Myers pe care

159

Elena îl întâlnise în restaurantul din centru, în urmă cu câteva luni, dispăruse.

Myers părea obosit şi preocupat. Chiar autocompătimitor.

Iar când Dot Halford stinse televizorul, deveni limpede că, de fapt, nimeni din încăpere nu vorbea, că liniştea înghiţise camera, una dintre acele tăceri statistice. Petrecerea-cu-chei trecea în faza următoare.

Elena observă pictura modernă de pe perete – câteva mâzgălituri în roşu şi galben pe o pânză albă. Şi modelul covorului: reptile pe pietre. Pietre sub apă.

— Ei bine, spuse Dot, articulând cu greutate cuvintele şi clătinându-se pe tocuri. Ei bine, acum trebuie să participăm la o tombolă. Aşa că, dac-aveţi de gând să rămâneţi, să mergem în living.

Şi porni înaintea tuturor.

Petrecerii-cu-chei îi lipsea o codificare strictă. Mai erau lucruri de negociat. Nimeni nu ştia foarte exact ce să facă, ce anume urmează. Majoritatea celor care n-avuseseră intenţia să participe la joc plecaseră deja. George Clair şi soţia lui plecaseră, majoritatea familiilor vârstnice din New Canaan – Benedict, Booton, Carter et al. –, la fel. Şi totuşi, după tensiunea rigidă care se înstăpânise în cameră, Elena putu să-şi dea seama că anxietatea lui Dot, ca şi starea ei de ebrietate se profilau asupra musafirilor rămaşi. Din grupul adunat în jurul măsuţei de cafea din bibliotecă, şase sau şapte se îndreptară imediat spre holul de la intrare. Ca să-şi ia hainele. Cei rămaşi păreau a fi şi ei pe picior de plecare. Se întindeau, se duceau la baie sau îşi terminau conversaţiile, deşi în tot acest timp erau atenţi la castronul de salată din hol, acel castron simplu, alb, cu cheile cuibărite în el.

Amploarea incertitudinilor o fascina pe Elena. Erau adunaţi acolo, imediat după orele unsprezece, ca la o convenţie a maeştrilor de ceremonii. Toţi afişând o mină cât mai senină, menită să salveze aparenţele. Mark Boland, Maria Conrad, Neil Conrad, Sally şi Steve Armitage, Alice şi Pierce Sawyer, Ernest şi Sari Steele, soţii Boyle, soţii Gorman,

160

Janey şi Jim Williams, soţii Gadd, Stephan Earic şi soţia, Mărie, soţii Fuller, soţii Buckley, Chuck Spofford, June Devere. Aux, Tommy Finletter, Alicia Monroe, Dot şi Rob I lalford.

Şi soţii Hood.

Dat fiind că Elena era o preotească a dificultăţilor, o vizionară, îşi dădu seama de îndată care era problema crucială a petrecerii. Numerele erau impare. Un bărbat era în plus. Iar posibilităţile de selecţie erau destul de limitate. Wesley Myers dispăruse pe neaşteptate, pe vreo uşă dosnică. De ce mai venise oare? Elena nu-şi putea imagina pe care dintre cei adunaţi acolo l-ar fi putut suporta.

Soţul ei era încă acolo, totuşi, şi din punct de vedere statistic, putea foarte bine să-l aleagă pe el. Era acum lângă ea, ţinând-o uşor de umeri, legănându-se într-o parte şi-n alta.

— Eşti gata de plecare? şopti Benjamin. Am fost... Ştii, am crezut c-am fost... Ei bine, hai să plecăm, iubito! Să plecăm de-aici! Vreau să plec. Mi-a... mi-a ajuns. M-am săturat de prostia asta.

O expresie de înfrângere îi deforma trăsăturile. În pliurile ridurilor şi în jurul pungilor de pe faţă i se aduna transpiraţia. Se strâmbă. Voia să fie ajutat. Dar Elena nu se simţea în stare de asta. Cu alte ocazii, îl culcase în pat. Îi schimbase aşternuturile când, o dată sau de două ori, în toiul vreunui episod bahic, se pişase pe ele. Îl dusese cu maşina la gară când era prea mahmur ca să conducă. O sunase pe secretara lui de la Shackley and Schwimmer ca să-i justifice absenţele.

— Nu plecăm nicăieri, spuse ea.

Benjamin scoase un geamăt posac. Era un zgomot interogativ şi preverbal, specific beţiei.

— Cum ai auzit, şopti Elena.

Îi făcu semn cu mâna cordial lui Janey Williams, aflată în cealaltă parte a livingului.

— Bună, Janey!

Janey îi răspunse la salut. Fără expresie.

Dot pusese o muzică sexy, ca să se potrivească evenimentului – tema din musicalul rock dedicat iubirii tribale,

161

Hair. Acum micşora luminile din living. Cei treizeci şi unu de infideli se strânseră laolaltă, ca şi cum ar fi vrut să-şi menţină căldura corporală. Elena şi Benjamin erau înghesuiţi între soţii Armitage, de-o parte, şi Maria şi fiul ei, Neil, de cealaltă. Cu siguranţă, băiatul va rămâne pe dinafară, nu? Intrusul. Ar fi în stare cineva din acest oraş să petreacă noaptea cu fiul adolescent al Mariei Conrad, iniţiindu-l în plăcerile sexului?

— Ei bine, care să fie ordinea? întrebă Dot, cu un calm exagerat. Alfabetică? în ordinea apariţiei?

— Handicap, ca la golf! strigă Pierce Sawyer. Cel mai mic handicap face onorurile!

HA! HA! HA! HA! Râs nervos.

— Handicap? spuse Dot. Doamnelor? Nu depinde de voi?

— Of, hai că trag eu prima, la naiba! spuse Maria Conrad. Hai să ne-aliniem şi să terminăm odată cu povestea asta.

Castronul se plimbă de la unul la altul ca vinul de împărtăşanie. Bărbaţii rămaseră în spate, în preajma femeilor adunate în cerc, în jurul lui Dot. Un aer solemn puse stăpânire pe încăpere când Maria întinse mâna după primul set de chei. Un portchei din piele neagră se bălăbănea la capătul premiului ales de ea – un portchei de Alfa Romeo. Stephan Earle. Elena îşi dădu seama cât de neajutorat

trebuie să se fi simţit Stephan Earle când făcuse un pas înainte, cât de feminin şi de neajutorat. El avusese pe altcineva în minte. Pe de altă parte, cine putea şti? Poate că simţea o afecţiune adevărată. Toată lumea a aplaudat când Maria i-a returnat zâmbitoare cheile şi apoi, luându-l de braţ, au pornit spre camera de oaspeţi, unde fuseseră îngrămădite hainele. Uite-aşa! Până şi Mărie, soţia lui Stephan, le-a urat *succes.* Şi-a petrecut soţul cu privirea la plecare, aşa cum nevestele din Evul Mediu trebuie să fi petrecut corăbiile care plecau să facă negoţ cu mirodenii.

Şi Neil? Acesta nici măcar nu păru să observe ieşirea teatrală a maică-sii. Şi totuşi, niciunul dintre adulţi nu se legase de prezenţa lui acolo. Nimeni nu-i spusese să-şi ia

tălpăşiţa. Ei bine, avea... câţi? Nouăsprezece ani? Aproape de vârsta majoratului. Dot Halford trccuse deja la următorul cuplu. Soţul ci stătea într-o parte, zăngănind gheaţa dintr-un pahar cu un zâmbet somnolent pe faţă. Perseverau aceşti pretendenţi la Evenimentul Rock al Iubirii Tribale, de parc-ar fi fost o datorie civică.

Mărie Earle însăşi urmă şi se împereche cu Dan Fuller, a cărui soţie urmă (în felul ăsta, stabilindu-se şi o anumită ordine – următoarea la rând era partea vătămată) şi se asocie cu Chuck Spofford, divorţat, ceea ce trimise naraţiunea despre adulter pe calea digresiunii, prin grădinile sălbatice ale celor divorţaţi. După Chuck, June Devereaux îl alese pe Tommy Finletter, care apoi dădu ştafeta celei care-i era vecină de multă vreme, Elise Gorman, care se asocie cu vechiul partener de golf al soţului ei, Pierce Sawyer. Iar soţia lui Sawyer fu aleasă de Tony Boyle etc. Un cuplu, soţii Gadd, reuşiră să se aleagă unul pe celălalt şi, în loc să afişeze dezamăgirea pe care Elena ar fi putut-o bănui, cei doi păreau cât se poate de uşuraţi.

Petrecerea-cu-chei îşi urmă cursul ca o coadă la un ghişeu bancar. Când Elena se confruntă din nou cu propria decizie de a participa, când începu să se gândească la chestiuni practice – care casă, cum se va întoarce acasă, dacă aflau copiii –, camera nu era mai aglomerată decât ar fi fost la o mică serată. Mark Boland, Neil Conrad, Janey şi Jim Williams, Rob şi Dot Halford, Sari Steele şi Benjamin.

Deodată, nu se ştie cum, ordinea deveni confuză. Pentru că erau prea mulţi oameni acolo care băuseră prea mult. Pentru că, în final, nu era un joc în care ordinea să joace un rol preponderent. Aşa încât Janey Williams urmă la rând. Fără niciun motiv întemeiat. Pur şi simplu, era dornică să plece şi se plictisise să aştepte. Elena băgă de seamă agitaţia lui Benjamin. Chiar şi în beţia lui posomorâtă, el credea că va fi ales. Poate c-o fi vrut să plece sau să dea impresia că vrea să plece, dar acum, aici, credea în sorţi, în şansă. Numerele îl favorizau. Pick-upul se oprise, iar focul din

cămin se stinsese. Era momentul lui Benjamin. Dot întinse castronul către Janey, ale cărei mâini delicate începură să aleagă cu grija unui bijutier.

Janey le cunoştea cheile cât se poate de bine. Inelul de chei al familiei Hood, cel cu căluţul. În câteva rânduri, Janey avusese grijă de casă. Ar fi putut să le găsească foarte uşor. Dar Janey îl *excluse* din selecţie pe Benjamin Hood. Găsi cheile şi, cu un gest hotărât, le dădu la o parte, îşi imagină Elena, pentru că, în schimb, ajunse să se cupleze cu... Neil Conrad.

Adolescentul! Jim Williams părea să frunzărească un exemplar mai vechi din *Naţional Geograpbic,* când soţia lui îl îmbrăţişă în public pe fiul adolescent al Mariei Conrad. Jim Williams, zâmbind misterios ca pentru sine. Când sosiseră ăştia la petrecere? Dar adevărata dramă a momentului a fost creată chiar de soţul Elenei. În acel cerc restrâns, el se împletici până în faţă, ca şi cum ar fi vrut să-i separe pe Janey şi pe Neil. Pentru o clipă, o încăierare păru posibilă. Pentru o clipă, Benjamin îl ameninţă pe adolescent cu palma. Elena simţi cum ruşinea o inundă precum adrenalina. Strigăte de: *Hei, bei, Ben, stai potolit!* şi Benjamin controlându-se, înţelegând, chiar şi în starea de beţie, enormitatea caraghioslâcului pe care-l provocase. Se dădu înapoi.

Şi, făcând asta, se împiedică de măsuţa de cafea. Iată, în fine, o poveste cu început, mijloc şi sfârşit, o poveste pe care colportorii de scandaluri locali o puteau repeta cu delicii. Benjamin se prăbuşi cu zgomot, ca şi cum era ceva firesc pentru el să stea prosternat pe covorul familiei Halford. Se postă acolo fără şovăire. Elena nu schiţă niciun gest să-l ajute – era încremenită de uimire –, iar soţii Halford nu se grăbiră nici ei. Jim Williams îşi ridică într-o doară privirea din revistă. Benjamin Hood zăcea pe podea, bodogănind. Un şuierat nedesluşit de nemulţumiri cu privire la Schackley and Schwimmer, la trecutul său, la New Canaan. Elena nu-i dădu mai multă atenţie decât oricine altcineva. Sau cel puţin încercă.

Dar când Benjamin lansă prima salvă de tulburări intestinale, Elena simţi că trebuie să facă ceva.

— Haide, dragă, spuse ca şi se aplecă peste spatele lui – pentru că el stătea acum în genunchi, clătinându-se, la marginea banchetei. Haide, trebuie să te duci la baie. Să mergem.

Simţea mirosul de vomă din respiraţia lui, iar ochii îi erau ca amestecul de spumă şi sânge la finalul unui episod nereuşit de bărbierit. Nu avu timp să se simtă umilită. Faţa lui era purpurie de necaz.

— Dot? spuse ea. Pot să-l instalez în baie? Termin numaidecât. Îmi pare rău, serios.

— Niciun cuvânt mai mult, spuse Dot. Fără el, orice petrecere e de neconceput.

Cu un şerveţel de cocteil de culoarea lavandei, Dot Halford se aplecă să şteargă

ultimele picături ale cafelei irlandeze pe care Benjamin o agăţase în cădere. Doar un mic şi lipicios mănunchi de ciucuri de covor avea să trădeze prăbuşirea lui Benjamin Hood.

Mark Boland o ajută pe Elena să-l ridice în picioare, moment în care Benjamin respinse – cu mormăieli incoerente de beţiv – orice ajutor. Se grăbi spre baie, tuşind ameninţător. Când Elena îşi întoarse atenţia către joc, fără tragere de inimă, cu vinovăţie, dar şi plină de furie, Neil Conrad şi Janey Williams plecaseră. De fapt, Mark Boland tocmai părăsea şi el încăperea, însoţit de Dot. Reuşiseră să sanctifice această uniune în linişte, la limitele altor activităţi. Jocul se accelera, ca să-şi împlinească menirea fără vreun alt incident. Oamenii formau perechi fără să mai consulte castronul. Pentru că nu mai rămăseseră decât patru participanţi. Rob Halford şi Sari Steele se întoarseră spre Jim Williams şi Elena, care se pomeniră stând singuri, împreună, şi zâmbiră.

— Noi nu ne-am pus cheile acolo, spuse Rob. Dar n-o să ne daţi în vileag, nu?

Hăhăi zgomotos.

165

— E petrcccrca *mea.* Iar Dot nu c... Hei, noi o să ne ducem un pic la etaj! Vreţi o ceaşcă de cafea sau altceva înainte să plecăm?

Jim se uită la Elena. Elena se uită la el.

Se cântăreau din priviri. Decizia, pentru Elena, echivala cu achiziţionarea unei piese scumpe de mobilier. Un nou sistem hi-fi sau o nouă maşină de spălat vase. Îl evalua pe Jim strict din perspectiva stilurilor de design.

— Rob, ne descurcăm şi singuri, spuse ea. Voi doi mergeţi să vă cunoaşteţi mai bine. Noi o să plecăm pe uşa din faţă.

Apoi, Elena şi Jim Williams rămaseră singuri în livingul familiei Halford. Un adevărat carnagiu cu aer de vacanţă mutila aspectul pământiu şi afectat-artistic al locuinţei. Peste tot zăceau sticle de bere golite pe jumătate şi pline de chiştoace de ţigări: Virginia Slims, Kent, Lark, Winston. Pahare din plastic, de unică folosinţă, în care fuseseră îndesate şerveţele de cocteil şi resturi de antreuri. Elena era uluită de numărul de sticle goale de la bar. Pernele banchetei, din poliuretan, fuseseră împrăştiate pe podea, aproape de locul unde Benjamin căzuse lat, şi se formase o potecă de zloată şi noroi dinspre uşa de la intrare. Fumul lemnos, de la ţigări şi de la marijuana, se impregnase în perdele şi în tapiţerii. Camera căpătase un miros pătrunzător de „afară”. Ultimii cărbuni sfârâiau şi trosneau în şemineu.

— Ei bine, făcu Jim Williams, trebuie sa spun că nu-s aşa convins că în castronul ăla se mai află cheile mele. Ştii, mi se pare riscant să-ţi laşi cheile de la casă la îndemâna oricui, nu crezi?

Castronul de salată era pe podea, lângă perete.

— Dă-mi voie, spuse Elena.

Cu gesturi ceremonioase, recuperă castronul. Ca şi cum gestul ar fi avut o profundă semnificaţie spirituală. Îşi vârî mâna în el. Rămăseseră două seturi de chei. Unul, desigur, era al ei. Dar evită cheile acelea, exact aşa cum procedase şi soţia lui Jim. La început, a fost un simplu gest de generozitate – îi aducea lui Jim cheile de la casă –, dar, la un

166

moment dat, în timp ce traversa camera, Elena juca jocul, jocul petrecerii-cu-chei. Îl juca nostalgic. Şi resemnat, dar în momentul în care îi întindea portcheiul banal, din piele, se simţi totodată cuprinsă de speranţă.

— O, nu cred! spuse Jim. A fost o seară descurajantă.

— N-ai fi putut să speri la ceva mult mai bun atunci când ai venit încoace, spuse Elena. Şi ăsta-i adevărul.

— Cumva, parcă altfel mi-am imaginat toată povestea, când m-am gândit la ea. De fapt, nu m-am gândit deloc, pe bune!

Williams purta pantaloni ecosez – pe un fond verde-crud, se încrucişau dungi roşii şi galbene – şi o cămaşă cu dunguliţe. Dunguliţe maro pe fond alb. Un guler mare, desfăcut larg şi expus pe reverele late ale sacoului din tweed. Pantofi de firmă din piele, cu tocuri. Avea păr facial. Favoriţi şi o mustaţă mare, pe care o mângâia contemplativ în timp ce vorbeau.

S-au aşezat. Pe bancheta modulară.

— Vrei cafea sau altceva? întrebă Williams.

— Dac-o putem prepara rapid, spuse ea. Poate că au o chestie din aia cu filtru... Ai venit aici direct din oraş? Vremea era...

Vremea era oribilă, iar Jim Williams auzise prognoze îngrijorătoare legate de efectele scăderii bruşte de temperatură, de peste unsprezece grade Celsius, care se preconiza. Conductorul trenului cu care venise avusese nişte profeţii sumbre.

— Păi, dac-o să fie aşa de frig, spuse Elena, în timp ce căutau prin bucătărie cafeaua, laptele condensat şi filtrul, ai putea foarte bine să...

— Uite, Elena, spuse el, faptul că suntem... vecini, ştii, prieteni apropiaţi, ei bine, face situaţia asta cam stranie, nu ţi se pare?

Însă nu avură de ce să-şi împărtăşească sentimentele referitoare la subiectul infidelităţii. Amândoi aveau experienţă. Un complex de senzaţii amestecate o străbătuse pe Elena încă de la începutul serii. Sarcina dificilă a numirii

167

sentimentelor părea covârşitoare. Era o sarcină pentru asistenţii sociali, pentru profesionişti de la Silver Meadow. Simţămintele ci, ar fi spus accştia, aveau o denumire reichiană. Putea să le localizeze într-un acumulator orgonic.

— Soţul meu zace leşinat în baie. Sunt căsătorită cu el de şaptesprezece ani şi n-

am nici cea mai mică intenţie să mă duc acolo să-l ridic. Asta e o noapte în care n-am s-o fac. Fie ce-o fi... El nu e vocaţia mea... înţelegi?

Jim Williams nu spuse nimic.

— Aşa că, ce-ţi propun eu, ţinând cont că soţia ta a plecat cu un tinerel, iar tu ai rămas singur aici, îţi propun ca noi doi să facem exact ceea ce e logic să facem. Să stăm la căldură. Să ne omoram timpul. Atâta tot. Nu e elegant...

Se uitau la propriile mâini, se uitau la ceştile de cafea, se uitau la textura neregulată a fibrelor de lemn ale tocătorului

— La resturile de ţelină uitate pe acesta; se uitau la castronul cu sos şi la ambalajul de celofan mototolit de lângă el. Se uitau prin încăpere, la magneţii de pe frigider, la solniţe, la cheile de la biserică şi la tulpinile de flori proaspăt tăiate din chiuvetă, la dopurile de sticlă şi la borcănelul singuratic de mirodenii, pe care scria *maghiran.*

— Sunt deja căsătorită, să ştii, zise Elena. Nu-mi eşti de niciun folos pe termen lung. Dacă asta te îngrijorează. Iar dacă nu mai vrei să vorbeşti niciodată despre asta, nu-i nevoie s-o faci. Acum nu-mi da senzaţia că sunt prea directă, OK? Nu mă face să simt că încercarea de-a te convinge e deplasată. Pentru că-mi dau bine seama că nu e gândul cel mai îndepărtat din mintea ta.

O comuniune prelungă, tăcută între cei doi.

— *La naiba!* făcu Jim. Hai la o plimbare!

Moment în care ea ezită.

— Bine, bine. N-ar trebui să facem curat pe-aici, mai întâi? zise Elena. Crezi că e bine...

— Nu, spuse el, asta nu era prevăzut în contract.

Dar făcură un tur pe la parter, ca să stingă luminile. Elena nu dădu nicio atenţie apei care curgea în baie – unde, nu cu mult timp în urmă, Mark Boland se zgâise la chiloţii

168

înnodaţi în jurul genunchilor ei osoşi – sau luminii care se prelingea pe sub uşă. Opriră aparatele electrice din bucătărie, stinseră luminile din sufragerie, din salonaş şi din nou din living. Împinseră sculptura din foaier înapoi în firida de lângă camera de oaspeţi, acolo unde Dot o ţinea de obicei. Se ajutară reciproc să se îmbrace.

Afară, totul se schimbase. Meteorologic, fenomenul, care se producea rar în nord-est, se manifesta astfel: ploaia, lapoviţa şi ninsoarea, aduse de vânturile reci – temperaturi mai mari în straturile atmosferice superioare şi temperaturi de îngheţ la nivelul solului –, se solidificau instantaneu pe ramurile copacilor, pe acoperişuri, pe firele electrice şi pe alte suprafeţe. Gheaţa îmbrăca totul. (Cea mai urâtă astfel de furtună din ultimii treizeci de ani, după spusele lui Mike Powers, purtător de cuvânt al companiei Connecticut Light and Power. *Stamford Advocate,* 23 noiembrie 1973,

p. Al/jE) Deplasându-se de-a lungul Coastei de Est, frontul depresionar se întindea din Virginia până în Mâine şi de la circa şase sute cincizeci de kilometri în larg până-n Pennsylvania.

Prin urmare, Elena şi Jim Williams, ca şi restul refugiaţilor carnali din casa familiei Halford, ieşiră afară într-o furtună care nu mai era demult inofensivă. Vreo opt-zece centimetri de zăpadă se adunaseră în jurul pneurilor maşinii lui Jim. Ploaia îngheţată continua să bombardeze Cadillacul şi o glazură groasă se aşternuse pe parbriz.

— Va trebui să dezgheţăm puţin geamul, spuse Williams.

Elena se întrebă dacă maşina va porni măcar. Porni de la prima cheie. Era Cadillac, în definitiv. Se întrebă dacă şi ceilalţi petrecăreţi constataseră, ca şi ea, că hotărârea li se înmuiase afară, când dăduseră piept cu stihiile. Dacă nu te pasiona adulterul, cu demenţa lui erotică, îşi zicea ea, cu amnezia pe care-o provoca, de ce să te mai deranjezi? Dar, în toiul furtunii, infidelitatea părea aproape ridicolă. Tocmai se pregătea să-i spună asta lui Jim, când acesta se aplecă s-o sărute. Gurile de ventilaţie suflau asupra lor aer încă rece; prin ţeava de eşapament ieşeau nori întunecaţi.

169

— Scaunelc astea se lasă pe spate? întrebă ea.

Şi aşa, pe neaşteptate, a început totul. Elena nu mai făcuse niciodată amor în maşină. Era unul dintre acele rituri de trecere despre care citise în cărţi. Nu se pricepea la rock’n-roll, la conflictelc rasiale şi la mângâierile erotice în maşină. Logistica acestor experienţe era solicitantă, afla ea acum. Jim îi descheie pantalonii şi trecu direct la treabă. Ea găsi cu greu elementele de sprijin. Îşi dădu jos chiloţii cu o mână şi se aşeză în poala lui. Îi şopti liniştitor ceva despre pilule anticoncepţionale. Şi deodată el o penetră.

Un act imperios, nedureros şi care se termină rapid. Jim gemu satisfăcut. Într-un timp mai scurt decât era nevoie ca să dezgheţi parbrizul.

Kinsey: „Rapiditatea cu care acţionează bărbatul obişnuit poate fi deosebit de nesatisfăcătoare pentru o soţie inhibată, care, prin firea ei, reacţionează mai lent, aşa cum sunt multe femei; iar această discrepanţă între viteza de reacţie a bărbaţilor şi cea a femeilor constituie frecvent o sursă de conflict conjugal, mai ales în rândurile claselor sociale superioare, în care femeia are un comportament mai reţinut”.

Jim Williams îşi masa gâtul.

— A fost de-a dreptul îngrozitor, spuse Jim, a fost de-a dreptul îngrozitor... îmi pare tare rău, Elena.

Îşi descâlciră cu greu membrele. Elena se temu că va fi nevoită să deschidă portiera şi să se strecoare afară, cu capul înainte, ca să-şi poată rearanja ţinuta. În cele din urmă se lăsă pe vine sub torpedou şi acolo reuşi să-şi aranjeze cât de cât

pantalonii de flanel mototoliţi.

— Situaţia e infectă acasă, zise Jim. N-ai idee cât de infectă. Janey e bolnavă. E instabilă. Cred... Nu e momentul potrivit să-ţi spun asta... dar aşa e, Elena. Aşa e. Janey nu poate să fie fericită. Nu ştiu de ce. Eu nu pot s-o fac fericită, băieţii nu pot s-o facă fericită. Pur şi simplu nu e capabilă de acest sentiment. Parcă ar crede că am minţit-o sau ceva de genul ăsta. Mă tratează de parcă i-aş fi promis ceva şi nu m-am

170

ţinut de cuvânt... Pur şi simplu nu mai vrea viaţa pe care credea că şi-o doreşte. Tot ce pot să-ţi spun e că n-o să fie bine.

— Hai să mergem, spuse ea. Trebuie să văd ce-i cu copiii. Paul trebuia să se întoarcă din oraş.

— Dumnezeule! spuse Jim, în timp ce-şi punea centura de siguranţă. Vreau să mă revanşez faţă de tine, Elena. Sunt capabil de mai mult de-atât, pe bune. Vorbesc serios.

Ea oftă.

— Păi, putem discuta despre asta.

— Minunat! Nici nu mă aşteptam să vezi lucrurile altfel.

— Poate că ai nevoie... Putem discuta oricând, să ştii...

— Şi eu am nevoie de asta. Chiar am nevoie, spuse Williams.

Arătă spre centurile de siguranţă.

Porni maşina şi atunci observară urmele de derapaj de pe alee. Sub crusta de zăpadă era un strat dur, implacabil, de gheaţă. Un strat uniform. Era ca şi cum ai fi încercat să conduci o maşinuţă de bâlci. Cadillacul acţiona de capul lui. Pe când dădeau ocol cercului de pietriş, Jim Williams întorcea disperat de volan şi-ntr-o parte, şi-n cealaltă, încercând să stăpânească maşina.

Fiecare se lăsă cuprins de remuşcări. Redeveniseră vecini, dacă fuseseră vreodată altceva. Elena se simţea înjosită şi singură. Fusese ceva la fel de romantic ca un test Papanicolau sau ca o palpare de sâni făcută acasă pentru depistarea cancerului. Ar fi preferat să stea la coadă pentru benzină raţionalizată; ar fi preferat să urmărească un reportaj de război; ar fi preferat – conştientiza acum stupefiată – să cureţe după beţivul de Benjamin Hood. Îşi îngăduise să facă anumite lucruri din pricina modei, deşi nu se considera în vreun fel la modă, iar moda adusese odată cu ea neprevăzutul. Aşa că iat-o plecând acasă cu infidelul din vecini, un bărbat pentru care nu avea pic de respect, după ce tocmai se regulase cu el în maşină.

Intrară într-un derapaj la ieşirea de pe Ferris Hill Road. Exact când văzură celelalte maşini abandonate la poalele dealului, Jim pierdu controlul Cadillacului. N-a fost doar

171

un simplu derapaj. Maşina făcu o dublă rotaţie, de două ori câte trei sute şaizeci de grade, iar Elena îşi auzi propriul ţipăt, care însă părea să nu fie al ei. Era la fel de străin, la fel de extraterestru ca un semnal radio din timpul simulărilor de catastrofe. Frecvenţa lui era pură şi deschisă. Nu era bruiată de decizii sau de responsabilităţi: avea să se gândească mai târziu. Nu observă şi nici nu-i păsă că ţipetele izvorau din propriul gâtlej. În secunda de dinainte de a-şi imagina moartea, îşi aminti de lucrurile rămase nefăcute. Câinele se plimba agitat prin faţa castronului. Paul trebuia să se tundă. Ar fi vrut s-o vadă pe Wendy încălţată cu pantofii ăia drăguţi. Ei doi, ea şi Benjamin, urmau să înlocuiască draperiile din livingul friguros. Trebuia să se informeze asupra alternativelor energetice pentru locuinţa lor friguroasă. Aveau să cumpere o maşină mai mică.

Cadillacul se opri cu botul într-un şanţ puţin adânc. Ultima rotire fusese dureros de lentă, ca un carusel reglat pe viteza cea mai mică, pentru copii. Partea din faţă a maşinii se făcuse armonică, de-ai fi zis că aşa fusese proiectată. Saşiul gemu uşor când motorul se chirci înăuntrul lui.

Jim Williams avea fruntea lipită de volan. O întrebă dacă era teafără.

Elena încuviinţă din cap.

— Vacanţă plăcută, spuse Jim.

Îşi extrase picioarele dintre piesele de motor care găuriseră bordul maşinii – în mod miraculos, nu fusese rănit – şi o ajută să iasă. Peste tot în jur erau maşini abandonate. Un fel de *Who's Who* al participanţilor la petrecerea familiei Halford.

— Uite, hai să ne cazăm la mine-acasă până dimineaţă, scumpa mea, spuse Jim. E mai aproape. N-are niciun sens să umbli pe străzi acum. Poţi să dormi în camera de oaspeţi, dacă vrei. Dar asta nu-i o noapte în care să mergi mai departe decât eşti nevoită s-o faci.

Ea reflectă la propunere.

172

— Iar băiatul tău... Pun pariu că nu vine cu trenul ăla. Ştie el mai bine ce-are de făcut. Asta dacă mai circulă vreun tren. Iar Wendy e în pat şi acolo va sta până dimineaţă. Aşa că totul are sens. Şi-apoi, ţi-am rămas dator... Vreau să mă revanşez. Dă-mi voie s-o fac.

Ea se gândi puţin.

Şi iată următorul lucru care se întâmplă, exact la miezul nopţii: becul de la intersecţia străzilor Ferris Hill şi Vallcy Road, singurul în funcţiune pe o rază de câţiva kilometri, se stinse brusc.

Libbets Casey îi spuse lui Paul Hood că-l iubea ca pe un prieten. Raţionamentul ei era complicat şi limba i se împleticea. Lumea de-afară dispăruse în cursul acestei

discuţii. Cursul acela pe care Paul îl detesta, „Originile Occidentului”; demisia lui Spiro Agnew; confirmarea lui Gerald Ford. Toate chestiile astea dispăruseră. Paul îi spuse că ea era prietena lui cea mai bună, singura persoană în compania căreia se simţea în largul lui, cumva exact opusul a ceea ce tot încercase să-i spună, dar felul în care sunase i se păru, chiar şi lui, disperat şi exagerat. Încerca s-o inunde cu vibraţii pozitive. Iar ea ştia. Şedeau pe marginea patului lui Libbets.

— Dar nici măcar nu mă cunoşti cu-adevărat, spuse fata.

— Ba sigur că te cunosc, spuse Paul Hood. Văd aura pe care o porţi, Libbets. Te cunosc. Ştiu cum apari la bufet, unde stai în capelă, peste tot. Mie mi se pare natural, ştii? Mi se pare natural.

— Ei bine, şi mie-mi place de tine, Paul, dar...

Şi o spuse din nou: îl iubea ca pe un prieten. Orice o fi însemnat asta. Mâzgăliră în caietul ei de desen cu creioane colorate. Paul avea senzaţia că o anume responsabilitate tragică a lui era ţinută departe doar cât timp se afla pe patul acela, alături de ea. Atâta timp cât Libbets îl lăsa să stea acolo, orice spunea ea erau doar silabe menite să pareze problemele. Dar ea putea oricând să se răzgândească. Minutele acestea făceau să merite hiperbola, călătoria cu trenul şi Seconalul. Paul creionă o versiune aproximativă a Torţei Umane pe o pagină, după care umplu contururile cu galben şi oranj. Era

acca apariţie nimicitoare, Torţa Umană, de la colţul din dreapta-sus la cel din stânga-jos. Lăsând în urmă reziduuri de ardere la viteza avioanelor cu reacţie. Acea Torţă Umană adolescentă, fumegândă, care renunţase la colegiu – aşa cum Paul se aştepta să facă şi el – şi care nu era în stare să-şi facă o prietenă. În balonul pentru replici, Paul mâzgăli o mică dedicaţie:

Pentru Libbets, oriunde-aş zbura.

Ea îi spuse că se pricepea la desen, că era la fel de bun ca orice grafician de benzi desenate, dar el respinse elogiul cu un gest al mâinii.

Paul nu putea fi sigur că el însuşi nu făcea parte dintr-un vis, în timp ce stătea pe pat, privind-o cum elabora o mâzgălitură cubistă pe pagina opusă Torţei. Nu putea fi sigur că nu era protagonistul unui vis aparţinând, de exemplu, lui Francis Chamberlain Davenport al IV-lea, care dormea liniştit pe canapeaua din bibliotecă. Un adevărat vis de împlinire a tuturor dorinţelor, poate, un vis mandala sau poate un coşmar care avusese, întâmplător, şi câteva momente drăguţe. Momente care îl pregătiseră pentru următorul interval lung de tortură. Una dintre acele naraţiuni lungi şi complicate despre avioane pierdute, examene picate sau nuditate publică. Ca într-un vis, camera era atât de liniştită, atunci când Libbets îi spunea cu glas şovăielnic că îl iubeşte ca pe un prieten, încât el se minună de previzibilul întâmplărilor, al singurătăţii sale. Întreaga lui viaţă era visul altcuiva şi, nu peste

multă vreme, acel cineva avea să se trezească. Sau poate că viaţa lui era un serial de comedie săptămânal, aşa că el avea să fie anulat în curând sau înlocuit de un program de varietăţi estivale, avându-l ca vedetă pe Mac Davis.

— Şi nu că n-aş ţine la tine, încerca să-i spună Libbets, pentru că ţin sau *poate* că ţin, dar pur şi simplu nu cred că e bine. Te simt mai mult ca pe-un frate. Simt pentru tine o iubire frăţească. Ştii ce vreau să spun?

Pentru că...

175

Creioanele erau împrăştiate în jurul caietului de desen ca un evantai. Ce răspuns era potrivit la o asemenea replică? *Te înşeli f O să ajungi să regreţi?* Oricum, el nu ştia ce vrea sau cum s-o convingă. Ştia doar că nu are să se mişte din acel pat sau să plece de lângă ea, ca să se întoarcă în cuşca educaţiei sale. Credea că poate avea nevoie de un fel de contact, un contact şocant şi permanent. Voia să fie ataşat chirurgical de Libbets, cusut de ea cu aţă medicinală, sau voia unul dintre acele săruturi clectricc din Looney Tunes. Voia ca acest moment să se înscric în timpul de zero absolut din Marvel. Ea trecuse cu vederea magia situaţiei şi consecinţele pentru celelalte personaje de bandă desenată. Ea nu înţelegea cum Paul, fără ajutorul nimănui, învinsese pericolul maturizării.

— Ei, hai să mergem la barul ăla, spuse el.

— Nu ştiu. Sunt aşa de obosită...

— Nu vrei să... Nu vrei să uiţi de tine măcar o dată înainte să te-ntorci la şcoală? Nu vrei să sărbătoreşti o noapte? O singură dată? N-o să păţeşti nimic, bine? O să am grijă să ajungi acasă.

— Poate, spuse Libbets. Poate, dacă luăm un taxi.

Asta era cam pe la ora zece.

Sună mai întâi acasă. Trebuia s-o ţină pe maică-sa la curent cu mişcările lui, dar motivul principal era că voia să discute cu soră-sa. Voia să-i spună că n-o să meargă nici chestia asta, cum n-o să meargă cu nicio fată, şi că o să trăiască mereu în această criptă, în care nimeni n-o să-i atingă vreodată pielea. Trupul lui, ar fi vrut el să-i spună, era ca peretele transpirat al unei pivniţe de vinuri. El respira aerul stătut al criptelor. Nu putea sta locului. Dar nu-i spuse lui Wendy nimic din toate astea. Ori de câte ori spunea cuiva din familie genul ăsta de lucruri, întotdeauna era întrebat dacă poate să aducă mărarul sau *chutney*-ul de caise. N-ar vrea să ducă şi gunoiul? Aşa că nu le mai spunea nimic. Închise telefonul.

Libbets avea un teanc inepuizabil de bancnote, primit de la părinţi. Îi dădu banii lui Paul. Nu se putea concentra asupra denominaţiilor. Portarii cu rânjete cât casa chemaseră

176

taxiul. Scventccnth Street cu Park Avenuc South. Paul dădu un bacşiş gras.

Pe afişul de la Max's scria *Big Star.* Două spectacole. Din stradă, auzea sunete armonioase, ca prin vis. O ţinu pe Libbets aproape şi, o vreme, ascultară formaţia. Din stradă. Chiar pe trotuarul din faţa localului. Pentru că aia era distanţa minimă la care se puteau apropia de bar. Bătuseră atâta drum ca să nu poată intra. Bodyguardul de la uşă se încruntase şi îi ameninţase cu degetul. *Afară*! Paul Hood avea şaisprezece ani, Libbets Casey avea şaptesprezece şi amândoi îşi trădau vârsta. Nu erau îmbrăcaţi în jeanşi negri şi helănci negre şi nu-şi vopsiseră părul. Erau doi elevi de gimnaziu cu părinţi înstăriţi, cu cărţi de identitate false – cărţi de cetăţean al Statului New York –, care credeau că-şi pot cumpăra accesul în orice bar. Stăteau afară în frig, iar taxiurile aruncau zloata şi apa afară din rigolele de scurgere, pe bordură. Pietonii se împrăştiau care-ncotro.

Urmăriră parada celor care intrau la Max's Kansas City1.

Rock'n-roll-ul rege în noiembrie 1973 era Glitter. Trupa newyorkeză cea mai populară era New York Dolls, o gaşcă de băieţi de cartier care se machiau şi purtau blănuri false. Cântaseră de curând la Waldorf-Astoria şi la State Theatre din New Brunswick. Marele lor hit fusese „Personality Crisis". Mott the Hoople cântau şi ei la New York, luna aceea. Începuseră prin a cânta, bineînţeles, în siajul celor de la Rolling Stones, dar prin 1972, când a fost lansat albumul *AU the Young Dudes,* costumele lor au devenit mai creative. Lou Reed cânta la Academy of Music, ceva mai jos, pe aceeaşi stradă, peste două săptămâni. Asta era Glitter. Oamenii a purtau pantofi cu talpă groasă, eşarfe din pene, bluze şi salopete din piele. Scriau cântece despre travestiţi – Holly Woodiawn, Candy Darling, Sugar Plum Fairy, Jackie Curtis.

1 Local newyorkez celebru între anii 1960 şi 1970, preferat de anturajul lui Andy Warhol, David Bowie, Iggy Pop sau Lou Reed.

177

În numărul din noiembrie al revistei *Creăm,* un critic rock numea anul 1973 „anul golanului transsexual. Ca din senin, toţi exponenţii roek'n-roll-ului vor să fie – sau cel puţin să sugereze posibilitatea de a fi – nişte travestiţi furioşi". Până şi Dick Clark avea o opinie privind acest subiect, în acelaşi număr: „Bisexual... care e celălalt cuvânt, AC/DC? Cred că e vorba, parţial, de o nebunie şi parţial de devorarea peştişorilor aurii, în semn de protest. O mulţime de adolescenţi s-au raliat protestului, pentru că aşa e *cool.* Iată ce cred cu că se-ntâmplă acum cu această nebunie transsexuală de pe scena muzicii rock. Cred că e ceva trecător. Mi se pare mai important că asta indică dorinţa de a readuce show business-ul în muzică. Asta-i motivul pentru care avem un Elton John, un Liberace, un Alice Cooper. Asta se cheamă showbiz. Ştim cu toţii că Alice e un impostor, o mască. Dar e amuzant să citeşti ce scriu sociologii şi cât de tulburată e întreaga lume heterosexuală din

pricina unei nebunii. Nu pot să atribui niciun fel de semnificaţie acestui lucru”.

The Factory, pe Union Square, nu era departe de Max’s Kansas City. Dacă Paul Hood ar fi ştiut, poate c-ar fi reuşit să-l identifice pe Andy Warhol. Poate că l-ar fi văzut pe genialul blond-platinat intrând în club. Warhol fusese la Roma, unde filmase *Frankenstein* şi *Dracula,* în vara lui 1973, dar acum se întorsese şi se apucase serios de lucru, pentru schimbarea la faţă a revistei sale, *Interview,* care includea următorul articol în numărul din 9 noiembrie, referitor la o cină la Pearl’s, un restaurant chinezesc: „Bob Colacello într-un costum din catifea reiată de culoarea smaraldului, creat de Polidori din Roma, cămaşă de mătase Yves Saint Laurent, colonie Givenchy; Vincent Fremont în sacoul lui maro-închis din gabardină, lucrat pe comandă, pantaloni maro-deschis, cămaşă albă de la Brooks Brothers; Jed Johnson într-o jachetă sport albastră Yves Saint Laurent, cămaşă bleu Brooks Brothers, cravată în dungi Tripler şi pantaloni New Man; Andy Warhol în haina de catifea castanie Denoyer, blugi Levi’s, cizme create de Berlutti di Priigi, cămaşă Brooks

178

Brothers, cravată Brooks Brothers în culorile roşu şi gri, pulover maro de lână, cu guler *en-coeur* Yves Saint Laurent”.

Dar, din cauza focurilor trase asupra lui de către Valeric Solanas1, fapt ce determinase scăderea numărului apariţiilor sale în public, Warhol nu se dusese la Max’s vineri noaptea, în acelaşi timp, Glitter rockul nu reuşise să pătrundă până în Stamford Local. Cazul lui Edie2 fusese o adevărată tragedie – mulţi cetăţeni din New Canaan, Greenwich şi Darien îi cunoşteau personal familia şi îl considerau pe Warhol unicul vinovat. Glitter rockul nu exista în New Canaan, aşa cum nu exista în New Hampshire, unde Libbets şi Paul mergeau la şcoala cu internat. Li se făcuse frig acolo, în stradă, încercând să se gândească ce puteau să facă. Iar lui Libbets îi era rău. Aşa arăta viaţa de noapte când aveai şaisprezece sau şaptesprezece ani şi destui bani ca să te plimbi cu taxiul prin New York City. Paul se gândi să se ducă în Union Square Park, cu tufişurile lui dese şi tradiţia bogată în materie de droguri şi crime. Dar ştia că va ajunge să-şi consume marfa obişnuită – excepţionalul oregano. Puteau să meargă într-un alt bar. Una dintre bombele din Upper East Side, unde se puneau puţine întrebări. Dar faptul că va trebui să se despartă de Libbets, până la urmă, începea să-i răsară în minte lui Paul. Începea să-l bântuie dorul de ducă. Avea nevoie de ultimii zece dolari. Ca să ajungă acasă.

— Hai să ne-ntoarcem, spuse el. N-ar fi trebuit să venim aici. E greşeala mea. Îmi pare rău. Îmi pare tare rău. O să te duc acasă şi pe urmă plec şi eu.

— Te las... undeva, spuse Libbets.

— Nu, nu, spuse el. Te duc eu acasă. Nu ţi-e bine.

1 Feministă radicală americană, devenită celebră mai ales în urma tentativei de

ucidere a lui Andy Warhol, în 1968.

2 Edie Sedgwick (1943–1971), actriţă americană care a jucat în multe dintre scurtmetrajele lui Andy Warhol. A murit ca urmare a abuzului de alcool şi droguri.

179

O expresie de neajutorare pură se zugrăvi pe faţa lui Libbets. Se cutremură, se încruntă şi-şi lăsă capul în jos într-un fel straniu, îndurerat. Şi deodată vomită pe stradă, în faţa localului Max's Kansas City. Era o supă albă şi groasă, iar Libbets o ejecta cu furia comprimată a unui furtun de pompieri. Se aplecă şi mai mult. Când ajunse la amestecul de zloată, mocirlă şi apă, acclc sumbre băltoace de perfidie tipică Manhattan-ului, ce se revărsa pe la colţuri şi se aduna în rigole şi în gropile din asfalt, supa aceea sfârâi ca o substanţă radioactivă. O parte din vomă se împrăştie pe pantofii Top-Sider ai lui Paul, care se udaseră între timp, iar el sări ca ars, de parcă ar fi fost vreo posibilitate să scape din acea situaţie. De parcă ar fi fost posibil *s-o lase baltă* acolo. Dar nu putea nici măcar să-şi şteargă mizeria aia de pe pantofi. Nu putea s-o facă până n-o ducea acasă, la loc sigur.

Ieşise în oraş cu o femeie care vomita în public.

— Scuze, gemu Libbets, o, Doamne, îmi pare rău...

Oroarea aceasta îl îmboldi să iasă pe Park Avenue South ca să oprească un taxi. Dădea din mâini cu disperare către maşini. Libbets plângea, în timp ce-o ajută să urce în maşină. Era chiar după Ziua Recunoştinţei, iar familia ei plecase fără s-o invite. Plecaseră într-o excursie, la schi. Paul vedea situaţia critică în care era fata, aşa cum o vedea şi pe-a lui. Îşi dorea s-o poată transporta iute la loc sigur, ca Torţa Umană sau coiotul din desenele animate. Abandonul era însemnul saloanelor din America, al cluburilor, al vremii. Voia, totodată, s-o abandoneze pe fata asta care vomita. O iubea şi voia s-o abandoneze. Era 22:28.

— Îmi pare rău de adidaşii tăi, spuse Libbets.

El nu ştiu ce să-i răspundă. O sărută o dată pe buze, gustându-i conţinutul urât mirositor al stomacului. O sărută doar pentru că nu voia să-i fie teamă de acest eveniment biologic banal şi ca să-i demonstreze că putea s-o sărute cu blândeţe, ca un băiat cumsecade.

O scoase din taxi, o purtă pe braţe până trecură de portari, o mângâie în ascensor, îi masă uşor spatele şi o conduse

180

în camera ei. Ea se duse la baie şi vomită din nou, aproape graţios, de data asta. Paul icni de scârbă, de parcă urma să-şi verse şi el maţele în semn de compasiunc. După asta o auzi şi când se uşura, un torent de materie neconsistentă, apoasă, îşi dădu seama că nu-şi amintea să mai fi auzit până atunci cum se cacă o femeie. Libbets continua să plângă. Acestea erau sunetele care se auzeau în casa familiei

Casey, diareea lui Libbets, suspinele ei înecăcioase şi, de alături, Davenport sforăind, în camera surorii lui Libbets. Davenport se mutase. Probabil că într-un acces somnambulic. Sforăitul lui reverbera în apartament ca zgomotul unui fierăstrău electric în pădure.

Când ieşi din baie, era îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte, iar ochii lui se aprinseră la vederea micii glezniere tricotate. Iar când veioza de pe noptieră o lumină din spate, formele ei apetisante se întrezăriră prin ţesătura transparentă a cămăşii. Se băgă sub pătură.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Mult mai bine, murmură ea. Cred că tre' să nu mai amestec lucrurile.

— Mulţumesc pentru seara asta, spuse Paul. A fost cu adevărat minunată.

— Hm...

El continuă:

— N-ajung niciodată să văd New York City. Nu vin aşa de des. Pe vremuri, veneam cu tata, de Crăciun. Odată am venit să vedem circul. Trei arene, nu ştiai unde să te uiţi. Un haos total! Dar acum nu mai ajung aşa de des în oraş şi ştii, mă rog, nici n-am prea mulţi prieteni, aşa că sunt rare ocaziile...

A fost ca şi cum ai fi acţionat un întrerupător, felul cum ea căzu într-un somn profund. Acum era aici, iar în clipa următoare, dispăruse. Era o somnoroasă spectrală şi frumoasă, aproape invizibilă, ghemuită în forma unui delicat semn de întrebare, aşa cum şi-ar fi imaginat-o şi Paul.

O întrebă dac-ar putea sta puţin în pat, cu ea. Doar un minut, serios, după care trebuia să prindă trenul. Doar ca s-o ajute să adoarmă, chestii din astea. Neprimind niciun

181

răspuns, el îşi dădu jos adidaşii uzi – pătaţi cu vomă şi noroi apoi pantalonii kaki. Rămas în boxerii în carouri – niciun bărbat de la St. Pete's care se respecta nu purta chiloţi –, se urcă în pat lângă Libbets Casey.

Voia doar să-şi petreacă braţul în jurul ei şi să simtă ceea ce simt părinţii pentru copilaşii neajutoraţi. Voia doar s-o ajute, iar ea să ştie că poate s-o ajute. Şi când pieptul ei se înălţă şi coborî în cele două acte ale respiraţiei, sânii ei frecându-se de braţul lui, când el îi dădu la o parte părul blond-murdar şi îşi lipi palma de fruntea ei, ştiu că viaţa lui nu fusese dată pentru a fi irosită. Asta putea să facă oricine. Însă el cunoştea comedia trupului omenesc. Putea s-o împărtăşească. Şi, pentru moment, nu conta că era improbabil ca Libbets să facă acelaşi lucru pentru el. Nu conta. Acesta era locul în care lucrase furtuna, schimbase ceva în el. Era pregătit s-o venereze.

Dar, în loc de asta, erecţia lui începu să se frece de fundul voluptuos al lui Libbets. Ştia ce face, dar nu recunoştea. Se simţea virtuos. Sula lui lua decizii de

una singură, decizii care implicau în principal tristeţe şi ruşine. Sula lui nu dădea doi bani pe comunitatea adolescenţilor rătăciţi. Dură doar un minut şi ceva – îi ridicase cămaşa de noapte şi se freca acum direct de pielea ei – ca să întrezărească graniţa unui fantastic şi melancolic extaz. Ceea ce dădea cu adevărat fior masturbării era riscul de a fi prins în momentul orgasmului, când ştiai că Jimmy Rodale, de exemplu, urma să le spună tuturor celor din Manville că te-ai folosit de un jerseu de nailon ca să duci treaba la bun sfârşit. Sau să fii prins de maică-ta. Ţipătul acela de uşurare nu era egalat de nimic – Aş vrea să fiu îndrăgostit! N-am să fiu niciodată!

Dar Paul fu dăruit cu un neaşteptat moment de intuiţie, îşi dădu seama că frumoasele ei fese, coccisul ei, vertebra ei de jos, sânii pe care-i ţinea în palme n-aveau să-i aducă simţămintele frumoase pe care şi le dorea. Îşi dădu seama ce fel de nemernic era. N-avea să se simtă mai *acolo* după aceea decât se simţise înainte. Nu era un bărbat senzual. Şi nu exista nicio colonie pe această planetă unde acest gen de

activitate să fie răsplătit. Această intuiţie nu reprezentă mai mult decât un ghiont în toiul mişcării precipitate spre ejaculare.

Reuşi să se răsucească în pat pe partea lui, totuşi. Ca să se scutească de o mică durere sufletească.

— Oh, Libbets! gemu el.

Şi-şi dădu drumul. Singur. Pe el însuşi. Pe propria mână şi pe cearşaful lui Libbets.

Instantaneu se dădu jos din pat, uitându-se la ceas, cu inima bătându-i iute, căutându-şi hainele. Era un drogat? Era un prost? Era un deviant? Fugi în baie, unde se spălă bine pe mâini. Luă iute un prosop înflorat şi se întoarse cu el la pat. Libbets dormea. Începu să frece pata umedă aflată la nici treizeci de centimetri în spatele ei. Fata se întoarse pe spate, din pricina agitaţiei din cameră, probabil, aşa încât se apropie foarte tare. El îşi ceru scuze în şoaptă. Cearşaful se scămoşă de la atâta frecat cu prosopul. Mizeria nu se lăsa curăţată uşor. Rămăseseră mici cheaguri, ici şi colo. Va trebui lăsată să se usuce. Se rugă ca lichidul lui seminal să nu parcurgă pe cearşaf distanţa de douăzeci de centimetri până la vaginul lui Libbets. Se rugă să se evapore până dimineaţă. Se rugă ca acesta să se transforme în crusta inofensivă pe care o cunoştea atât de bine.

Se făcuse aproape unsprezece. Îl auzise oare Davenport? Sforăitul încetase. Viaţa lui Paul era mizerabilă. Se îmbrăcă, îşi căută revistele. Era cât se poate de singur în apartament. O lume de adormiţi îi păstra secretul. Cum mai putea el să stea alături de Libbets la orele de franceză ale domnului Lejeune? Cum să mai vestească el naşterea pruncului Isus peste o lună? Cum să mai întâmpine el fabulosul an 1974?

Cel mai bun lucru era să încerce să păstreze rutina zilnică în toate celelalte laturi ale vieţii sale. Să vină şi să plece conform obiceiurilor sale; cel mai bun lucru era să

prindă trenul, aşa cum plănuise; să se întoarcă în New Canaan, aşa cum plănuise; să ia micul dejun cu părinţii, aşa cum plănuise; să încerce să se bucure de prezenţa părinţilor, să încerce să înveţe lecţia familiei; să ia trenul înapoi spre Boston, dumi

183

nică, aşa cum plănuise, şi de-acolo să ia autobuzul spre Concord; să se ducă la capelă luni dimineaţa, aşa cum se cuvenea; să meargă la cursurile de Originile Occidentului, Geometrie I, Chimic 1, Engleză V şi Franceză IV, de parcă nimic nu l-ar fi preocupat mai mult decât obişnuitul şir de examene şi stresul alegerii celui mai potrivit abţibild cu St. Pete's pentru maşina părinţilor săi, de Crăciun. Firavele recompense ale rutinei vor fi ale lui.

Îşi netezise îmbrăcămintea (deşi avea o uşoară scurgere în pantaloni), se încheiase la jacheta de tweed. Îl durea penisul. Se aplecă peste umărul lui Libbets, ca să cinstească obrazul ei curat şi întins, observând că ieşise pe jumătate din delir.

— Mmm... făcu Libbets.

După care se cufundă din nou în somn. El mormăi încă o scuză, ca şi cum cuvintele ar fi putut să-şi facă efectul.

Paul Hood îl imploră pe şoferul de taxi să ajungă la Grand Central Terminal până la 23:00. Ceea ce-ar fi presupus să se grăbească. Marele bulevard pe care goneau nu-l mai impresiona acum. Aşa cum nu-l impresionau nici ninsoarea şi lapoviţa care roiau în preajma stâlpilor de iluminat ca cenuşa de la crematoriu. Nu lua nimic în seamă. Se aruncase în infernul adolescenţilor cu probleme. Nu era câtuşi de puţin bărbat. Era un băieţel. Un puşti privilegiat. Părinţii lui puteau să-l scoată din încurcătura pe care-o provocase. Se va duce la Silver Meadow. Tatăl lui avea bani. Tatăl lui va putea plăti un tratament psihiatric. Tatăl lui va veni în orele de vizită ca să-i aducă şosete curate. Tatăl lui îl va duce acasă, la Silver Meadow, după ce va fi exmatriculat de la St. Pete's. Tatăl lui îl va transporta în acel spaţiu marginal al perverşilor uitaţi.

Ajunse la ghişeul de bilete la şi zece şi se strecură printre uşile vagonului chiar înainte ca acestea să se-nchidă. O duzină de alţi rataţi, printre care şi nişte tipi mai vârstnici, pe care i se păru că şi-i aminteşte de la şcoala publică – clienţi de nădejde ai barurilor şi suflete singuratice erau

184

împrăştiaţi prin vagonul pustiu. Când trenul se puse în mişcare, Paul Hood se întinse cât era de lung pe bancheta de trei locuri, ca un cadavru pe lespedea de marmură a morgii.

Şi, în acel prim moment de răgaz, îşi aminti #141 din *Cei Patru Fantastici.* Era ca o oază în deşert. Dcvianţii, rataţii, mutanţii şi cei lipsiţi de dragoste, aceştia, oamenii lui Paul Hood, erau cititorii potriviţi pentru BD-urile Marvel.

Să recapitulăm: în # 140, Annihilus făcea tot ce putea ca să preia controlul asupra lumii. Firește. Asta se întâmpla în Zona Negativă, acel univers de sub al nostru, în care legile naturii erau modificate în chip subtil. Annihilus era un soi de insectă – un model Gregor Samsa de ultimă oră –, care fusese transformat, prin mijlocirea unor creaturi dispărute din Zona Negativă, denumite Hereroes, într-o mașină de luptă metalică, înaripată, pornită în căutarea nemuririi. Controlul asupra universului era țelul ei. Mijlocul pentru atingerea acestui țel erau, în opinia lui Annihilus, nimeni alții decât Cei Patru Fantastici. În particular, el intenționa să-l secătuiască de puteri pe tânărul Franklin Richards, care era ținut în țară de mama lui, Sue – departe de Reed, soțul ei, care nu acorda niciodată suficient timp copilului său, nefiind bun nici ca tată, nici ca soț.

Agnes Harkness, fosta guvernantă a lui Sue, fusese hipnotizată de către Annihilus ca să-i aducă pe Sue și pe Franklin în Zona Negativă. Reed, Johnny, Ben, Medusa – care luase locul lui Sue în echipă încă din # 112 – și fostul coleg de cameră al lui Johnny, Wyatt Wingfoot, i-au urmat.

Totuși, cea mai mare parte a poveștii era doar o înscenare. Annihilus își povestea pe larg originile lui Wyatt Wingfoot. Asta era genul de număr care nu avea alt scop decât să pregătească terenul, pentru ca Paul Hood să-l cumpere pe următorul. Ceea ce l-a adus pe Paul în posesia # 141.

Reed era hotărât să-și salveze soția înstrăinată și fiul. Loialitatea paternă și conjugală îl aduseseră într-o stare vecină cu nebunia. Paul nu-l văzuse niciodată cuprins de

așa o frenezie, așa de... irațional. Și totuși, încă de la deschiderea numărului, Annihilus îi imobilizase pe Recd și pe restul într-un soi de paralizie antigravitațională. „Ne-ai adus aici dintr-un motiv anume, Annihilus!” strigă Reed către insectă. „Răzbunarea e o parte din el – dar la fel e și fiul meu. Ce *vrei* de la el?”

Între timp, Alicia Masters, fata oarbă care-l iubea pe Benjamin Grimm, călătorea spre Latveria, în încercarea de a găsi antidotul pentru orbirea ei.

Cei Patru Fantastici au scăpat din starea de animație suspendată – pur și simplu, au scăpat – și în scurt timp pășeau pe suprafața planetei pustiite a lui Annihilus. Au respins atacul și apoi s-au împrietenit cu extraterestrii telepați care trăiau acolo. Apoi au săpat un tunel în stâncă, sub fortăreața dușmanului lor. Curând, au reușit să pătrundă în laboratorul în care Sue, Agnes Harkness și Franklin Reed era ținuți ostatici, într-o eprubetă imensă.

Ultimele opt pagini avură darul să-l scoată pe Paul Hood din mlaștina murdară a autoincriminării. Așa cum promitea coperta, micul Franklin strălucea într-adevăr ca o BOMBĂ ATOMICĂ! începea cu lumina din ochii săi, puterea cosmică internă și

eternă manifestându-se violent în interiorul lui. Galaxii, spaţii nesfârşite ale creaţiei primordiale, *erau întinse înaintea lui ca nişte biete jucării.* Medusa, Johnny şi Ben îl împinseră pe Annihilus într-un mormânt de maşinării ruginite. Cât se poate de simplu! Scena era pregătită pentru actul final al acestei cumplite tragedii casnice.

Reed voia să-i aducă pe toţi în N.Y.C., unde putea să-şi folosească dispozitivul antimaterie netestat, ca să încerce să-l stabilizeze pe Franklin. Folosind o falsă vrajă, în ritm trohaic, Agnes Harkness îi transportă înapoi în oraş. Reed se duse degrabă să-şi găsească invenţia. „Aşteaptă, Medusa!" strigă deodată Sue. „Ce face? Aia parc-ar fi o *armă!* Nuu... Reed, nu!"

Când Paul ajunse la desenele din jumătatea inferioară a paginii treizeci şi unu, fu ca şi cum întreaga zi, chiar întreaga

186

vacanţă, ar fi dus la acest moment unic. Simţi atunci cu certitudine că Stan Lee se afla în comunicare directă cu universul – în măsura în care, să zicem, Paznicul, unul dintre cele mai misterioase personaje din lumea Marvel, se mulţumea, ca o entitate gnostică, să *ştie* doar despre maşinaţiunile creaţiei – şi că, prin viziunea avansată spiritual a lui Lee, destinul lui Paul era prins în trena serialelor lunare cu aceşti supereroi kitsch. Părea să fie şi cel influenţat, şi cel care influenţa universul Marvel.

Aşadar, Reed îşi distrusese propriul fiu. În graba şi confuzia lui, el folosise o armă netestată, cu toată forţa ionică a particulelor antimaterie, asupra propriului fiu. Strălucirea extraterestră din ochii lui Franklin se stinse, îndepărtând pericolul de moment, domolind în el supa străveche a Big Bangului. Dar cu asta se duse şi viaţa din ochii lui Franklin, scânteia conştiinţei lui pline de bucurie şi de curiozitate. Pentru a fi înlocuită de întuneric.

— Ce-ai făcut, Reed? Ţi-ai transformat propriul fiu într-o legumă! Fiul tău!...

Ultimul cadru îi arăta pe toţi – Sue, ţinându-l în braţe pe Franklin ca pe o marionetă neînsufleţită, Wyatt Wingfoot, Johnny Storm, Medusa şi Ben întorşi cu spatele la Reed. Acesta, distrus, redus la tăcere de enormitatea faptei sale. Sfârşitul Celor Patru Fantastici. Sfârşit. Până luna viitoare.

Deodată, luminile din tren se micşorară, pâlpâiră şi se stinseră. Motorul se opri şi el. După atâtea ore petrecute pe linia New Haven, Paul ştia că asta făcea parte în mod obişnuit din călătoria cu trenul electric. Dar, după zece minute cu iluminatul de avarie, nu mai era la fel de sigur. Curând, şi aceste lumini începură să scadă. Un întuneric ameninţător. Un conductor trecu grăbit pe lângă bancheta lui Paul, având cu el o lanternă, iar ceilalţi călători adormiţi din vagon se agitară, întorcându-se fără astâmpăr, ca şi cum, în visele lor, ar fi fost perpeliţi la frigare. Uitându-se pe fereastră, Paul vedea luminile de-a lungul autostrăzii 1–95, unde zăpada fleşcăită se depusese pe carosabil. Trenul se

187

oprise neputincios undeva între Port Chester şi Grcenwich. Zăpada cădea, neobosită ca veştile rele, iar maşinile se târau de-a lungul şoselei, derapând şi alunecând. Asta nu era o simplă întârziere. Când conductorul apăru la capătul vagonului şi le dădu vestea – „Mă tem că avem un circuit electric căzut, sper să-l repare repede” –, bombănind pentru că nici el nu credea în ce spusese mai mult decât somnoroşii neliniştiţi din vagon, Paul îşi dădu seama că avea să stea acolo mult şi bine.

Aşa că scormonea fundul îngrozitor al singurătăţii sale, pentru că trenul era la fel de pustiu şi de nemişcat ca un tanc cu privare senzorială. Nu era nimic altceva de făcut.

Fusese pe toate peroanele de pe porţiunea din Connecticut a liniei de cale ferată. Îşi cioplise iniţialele în toaleta pentru bărbaţi din Greenwich; stătuse pe tampoanele vagoanelor garate în Darien; se furişase în barurile din Cos Cob, urinase în tufişurile de lângă gara din Westport, flirtase cu fetiţele din Rowayton şi Old Greenwich. Şi traversase partea sud-vestică a statului cu maşina, pe 1–95. Era o arteră periculoasă, care semăna mai mult a intestin, o purtătoare de reziduuri şi bacterii. Ştia hotelul dintre Darien şi Stamford care afişase un banner cu Nixon toată campania electorală; ştia poziţia exactă a fiecărui local Hojo dintre acel loc şi New Haven; cunoştea Norwalk Harbor, Five Mile River şi Cos Cob Harbor, ca şi podurile din zonă; ştia cum 1–95 cobora un deal la intrarea în Norwalk, felul cum se ramifica în New Haven, ştia cum se vedea Baxter Building, când trenul oprea în centrul Stamfordului.

Ştia toate astea, ceea ce nu schimba situaţia. Viaţa lui scurtă şi privilegiată pe coridorul aurit din Fairfield County nu avea nicio importanţă pentru furtuna de-afară. Era altfel când te plimbai cu maşina prin aceste oraşe sau când doar zăboveai prin gări o oră, două. Acum era un eşuat. Un copil eşuat, un copil pe punctul de-a nu mai fi copil. Un copil care avea să-şi ia în curând permisul de conducere. Un ratat dintr-o familie de rataţi. Şi era aproape de Port Chester, sân

188

gura staţie de pe linia New Haven cu o mulţime de rezidenţi afro-americani.

Paul Hood cunoscuse puţini oameni negri. Deşi lui avusese niciun coleg negru la şcoala primară – East School, avusese cinci la Liceul Saxc, când fusese elev acolo. Toţi proveneau din centrul oraşului, din camerele închiriatc deasupra localurilor Fat Tuesday sau Pic-a-Pants. Trei dintre ei erau fete, care nu se prea amestecau cu ceilalţi. De fapt, când se uita în albumul promoţiei, nu-şi amintea niciodată că le-ar fi văzut cu adevărat. Decât, poate, adunate în sala de mese şi mâncând pizza de la autoservire. Probabil că erau atât de speriate, încât chiuleau de la şcoală. Băieţii, pe

de altă parte, cei doi băieţi negri, erau de neevitat. Brian Harris era unul dintre lideri. Purta părul lung, în stilul afro Black Panther, şi asta speria pe toată lumea. Şi era un sportiv foarte bun sau poate doar aşa părea pentru că toţi copiii albi din New Canaan crescuseră cu ideea asta în cap, cum că afro-americanii sunt foarte buni la sport. Era un lucru pe care tatăl lui i-l spusese textual. La baschet, Brian Harris îşi exersase o aruncare cu dublu pivot şi balansare pe spate pe care câţiva băieţi albi se străduiau din greu s-o imite. Tot ce trebuia să facă era să se îndrepte spre coş – pur şi simplu îl lăsau să treacă. Harris era un zeu pe pământ la Saxe. Un supererou.

Celălalt negru se numea Logan Krieg şi avea greutăţi la citire sau ceva de genul ăsta. Tot timpul se uita peste umărul lui Paul, la ora de engleză. Krieg intra vizibil în panică la ore. Când a-nceput să vină la şcoală beat sau mort de oboseală, doar profesorii au fost surprinşi. Krieg încurca literele între ele, când îşi făcea temele. Scria cu litere mari, cum scriu preşcolarii. Apoi se ruga de băieţi pe care nici măcar nu-i cunoştea, de colegii albi, să-l acopere. Cu toţii ştiau că minţea la ore, minţea când zicea că-şi făcuse temele, minţea când spunea că e bolnav, minţea tot timpul, prins în această reţea deasă de înşelăciuni, până când n-a mai avut scăpare. După care a dispărut. Ascuns, trimis undeva, cine ştie? Nu avea prieteni adevăraţi.

189

Asta era experienţa lui Paul cu negrii. Şi la St. Pctc’s erau puţini şi nu se amestecau cu ceilalţi. Erau capabili şi militanţi. Pentru restul informaţiilor, Paul trebuia să se încrcadă în relatările de la tembclizor. În *Recruţii,* juca un actor negru şi mai era şi *Sanford şi fiul.* Iar în mausoleul întunecat care era cursa locală de Stamford de la unşpe şi zece minute, îşi aminti cum urmărise ştirile într-o scară, împreună cu tatăl lui, în noaptea în care Angela Davis fusese achitată. Din fotoliul comod Naugahyde, care era principala consolare a tatălui său, Benjamin ţipase fără energie, cu voce de beţiv, către micul ecran: *A dracului japiţă comunistă lesbiană!...*

Port Chester – locul unde eşuase – era cu totul altceva. Dacă Paul ar fi fost în stare să se dea jos din tren atunci, să meargă pe sub câmpul lui electromagnetic sclipitor, ar fi umblat pe străzi fără să întâlnească o singură faţă de alb. Auzise despre locuri ca ăsta. Probabil că, din pricina unor astfel de străzi, maică-sa îi povestise, în repetate rânduri, când era copil, despre un prieten de-al ei care se apucase să traverseze liniile de cale ferată. Se urcase pe un tren electric, vrând s-o ia pe scurtătură dintr-o parte a oraşului în cealaltă, şi, ajuns pe acoperiş, se ridicase în picioare. Ca să aibă o privelişte mai bună, poate, sau ca să simtă măreţia faptului că se urcase pe un tren. Numai că, făcând isprava asta, a murit, fireşte. Cu prilejul acestei poveşti, Paul aflase despre electromagnetism. Pentru că, atunci când se ridicase în picioare, băiatul ăla lovise liniile de tensiune. Liniile de deasupra trenului.

După trei sferturi de oră, conductorul a reapărut ca să le dea veşti lui Hood şi celorlalţi călători adormiţi.

— Doamnelor şi domnilor, mă tem că tot nu ştim când o să pornească trenul. Cel mai bine e să rămâneţi pe loc în vagon şi-o să vă anunţăm noi imediat ce aflăm ceva.

Apoi se duse la celălalt capăt, ca să repete anunţul.

Următoarele ore, cele mai profunde ale nopţii, trecură la fel de lent şi de ameninţător ca orele în sala de aşteptare a unui spital. Luminile de avarie se diminuau treptat şi somnoroşii din vagonul lui Paul se foiau neliniştiţi, înjurând cu

glas scăzut. El îşi dorea uitarea adusă de somn, dar nu reuşea să adoarmă. Începuse să tremure un pic. Îşi vedea aburii respiraţiei. Şi era speriat.

Şi deodată, în zori, o siluetă mătăhăloasă îşi făcu apariţia pe coridor. Paul era în gardă, îi aştepta pe băieţii răi din revistele BD. Dar nu era decât un tip mai vârstnic din alt vagon, un bărbat cărunt, care părea îmbibat de gin. În strălucirea albastră a luminilor de avarie, bărbatul semăna puţin cu Stan Lee, creatorul Celor Patru Fantastici. Părea, pe de-o parte, agent operativ CIA, iar pe de alta, profesor de şcoală primară. Era gras, sinistru şi jovial şi se lăsă pe bancheta de vizavi de Paul.

Paul nu ştia la ce să se-aştepte. Se gândea că avea să fie atacat sau violat şi că o merita. Pentru Libbets.

— Ai văzut vreo budă pe undeva, tinere? întrebă tipul de la CIA.

— Excelsior, spuse Paul. Nu ştiu, cred că-n vagonul următor. Bărbatul râse cu poftă dintr-un motiv necunoscut. De undeva din adâncul plămânilor, scoase la suprafaţă o flegmă.

— A naibii călătorie, ai?

Paul încuviinţă din cap. Nu voia să spună nimic, ca să nu-l încurajeze pe violator. Dar nu se putu abţine şi zise:

— Aş fi vrut să am o lanternă. Sau poate un felinar, un felinar de camping. Şi nişte alimente congelate. Şi un pick-up cu baterii, un fonograf şi un teanc de discuri sau ceva de genul ăsta. Şi reviste de benzi desenate.

Bărbatul se aplecă peste interval.

— Şi o fetiţă, zise el. Să-ţi ţină de urât.

— Aş vrea să fiu acasă, spuse Paul. Ăsta-i adevărul.

Bărbatul încuviinţă din cap. Afară, autostrada era pustie.

Camioanele cu nisip abia se târau de-a lungul ei.

— Te duci în New Canaan, cred, spuse el. Aşa am eu o bănuială. Cred că m-am întâlnit cu părinţii tăi, o dată sau de două ori. Parcă te ştiu de când erai uite-atâtica. Îhî... Chiar aşa.

Îi spuse lui Paul cum îl cheamă. William şi nu mai ştiu cum.

— Nu, spuse Paul, eu sunt... din Stamford. Cetăţean al Stamfordului.

Paul se întrebă când avea să revină conductorul.

— Serios? Greşeala mea. Deci, nu eşti băiatul lui Ben, ai? Greşeala mea. Ei, asta e, aveam de gând să-ţi propun să te duc cu maşina, când ajungem acolo. Dacă ajungem acolo. Dar, dac-o să te duci direct în oraş, n-am cum să-ţi fiu de folos. Poate vrei să împărţim un taxi sau...

— Nu, îl întrerupse vehement Paul, m-aşteaptă părinţii.

— Te-aşteaptă, după toată nebunia asta?

— Păi, eu aşa sper.

— Înţeleg.

Bărbatul în vârstă se ridică greoi pe interval şi, dintr-odată, Paul îi văzu ochii, cu pungi sub ei, gâtul gros, carnea cenuşie, cu reflexe metalice. De-aproape. Bărbatul se aplecă deasupra lui. Îl prinse cu mâna de umăr. Cu respiraţia mirosind a formaldehidă. Acest individ era un emisar al doctorului Doom. Era singura explicaţie.

— Mi se pare că nu doreşti o conversaţie serioasă, Paul. Aşa bănuiesc eu. Şi sunt perfect de acord cu asta. Trebuie să mă duc la budă, în tot cazul. Dar tu să ai parte de un drum bun şi fără pericole.

— Hei, eu...

— Dacă vrei să mergi cu maşina când ajungem, n-ai decât să mă cauţi. În vagonul imediat următor.

— Aşa am să fac, zise Paul.

Când uşa se închise în spatele bărbatului, Paul îşi luă inimă-n dinţi şi-o luă la fugă în direcţia opusă, cât mai departe posibil, departe de somnoroşi şi de visele lor incomode, trezindu-i pe unii fără să vrea. *Violatorul,* îşi zise Paul, *criminalul*! Se opri cu două vagoane mai în spate. Îşi ascunse capul sub jacheta de tweed. Lucrurile care-i treceau prin minte erau cele cărora ar fi-ncercat să le pună capăt, gândurile pe care le-ar fi reprimat într-o zi mai bună. Se gândea la camaraderia obsedaţilor sexual moderni, bătrâni care sugeau puţele băieţilor mici şi graşi, indivizi care îi băteau pe poponari

192

ca să aibă crccţii. Apoi se gândi nu la Logan Kricg, ci la un alt băiat care copia după el la şcoală, un băiat care-l ameninţa frecvent la Saxe. Skip Maundy. Maundy îl oprea pe Paul în drum spre cantină şi-i cerea bani de mâncare. Dat fiind că Paul îi convinsesc pe părinţii lui că masa de prânz de la şcoală costa un dolar, deşi costa în realitate doar şaptezeci şi cinci de cenţi, Paul îi dădea lui Maundy profitul. Ca să nu ia bătaie. Aşa că Maundy îl aştepta în fiecare zi, făcând glume de genul: *Hei, Paulie, trebuie să-ncetdm să ne mai întâlnim aşa! HA! HA IHA! HA 1 HA!*

Pe urmă, Maundy s-a mutat în arena universitară, odată cu Paul. Mergând pe

holul lung, paralel cu sala de gimnastică, se rupea de plutonul lui de lingăi ca să-l hărţuiască pe Paul lângă cişmea. *Să-mi dai testul la ora de mate! Aşa să faci!* Maundy zâmbea mereu în timpul acestor solicitări, de-ai fi zis că e angajat într-un act filantropic.

Paul îşi dorea, ca în filmele de televiziune pentru adolescenţi, să apuce ziua când o să-l vadă pe Maundy la ananghie, sau când o să afle de o tragedie cumplită în familia lui Maundy

— Cancerul de care suferea tatăl său, alcoolismul maică-sii –, care-ar fi explicat de ce fiul lor era un huligan. Dar Paul nu povestise niciodată nimănui despre această situaţie. Nu-l pârâse niciodată pe Maundy. Nu făcuse decât să îndure.

Wendy trăia şi ea cu responsabilitatea izolării, la şcoala publică. Paul văzuse elevi de la şcoala publică preferând să-i întoarcă spatele decât să-i vorbească; auzise cum o făceau *curvă* sau *nebună* copiii de judecători şi asistenţii sociali. Pe întuneric, sub jacheta lui de tweed, Paul rămase blocat, din nou, la subiectul părinţilor săi şi al interacţiunii emoţionale dintre ei. Ce fel de gene îi dăduseră o viaţă ca asta?

Şi adevărul e că povestea lui Skip Maundy chiar a avut o concluzie. Mai târziu, la liceul din New Canaan, Maundy a avut o aventură amoroasă la spălătorie, cu o fată retardată. Pe fată o chema Sarah Joe Holmes. Iată ce se povestea: că Maundy *se pişase pe ea,* o ţinuse la pământ şi se pişase pe ea. Asta fusese presupusa crimă. O ţinuse la pământ, îşi

193

scosese organul, se pişase pe ea şi pe urmă fumase o ţigară. Poate că era doar o poveste scornită de cineva ca să explice o situaţie oribilă. Dar poate că, pe de altă parte, miracolul eredităţii produsese un individ care se simţise bine comiţând această faptă. Paul reluă în minte povestea iarăşi şi iarăşi.

Cum îşi explica Sarah Joe acel moment, momentul în care urina o stropise pe faţă şi pe halat, adunându-se într-o băltoacă în jurul ei? Fusese Skip trist din pricina asta, dup-aceea, aşa cum Paul fusese trist după Libbets? Paul nu ştia.

Era o poveste care nu ducea nicăieri. Doar ceva care se întâmplase. Doar ceva la care să meditezi în cripta încuiată a regretelor familiale.

III

Bun, a sosit momentul în această povestire pentru o caracterizare a minţit lui Dumnezeu. Doar una scurtă, din raţiuni tematice. Din fericire, nu e nevoie să fim prea preocupaţi de ea, ca şi cum Şi-ar fi exprimat direct prezenţa – pentru că nu s-a întâmplat aşa ceva, de fapt. Prin urmare, această poveste se mulţumeşte cu exemple indirecte, metafore şi dovezi din natură. De exemplu: Benjamin Hood, care în dimineaţa zilei de sâmbătă zăcea adormit pe podeaua băii din locuinţa familiei Halford, a avut un vis – un vis incomod, în toiul unei mahmureli istovitoare. Visele repovestite sunt o povară, aşa că voi fi succint. În visul lui Hood, i s-a impus să plătească un impozit special pe pomii fructiferi care creşteau în curtea lui de pe Valley Road. Aflase despre acest impozit în timp ce mergea cu maşina, împreună cu Jim Williams (într-un *station wagon* decorat cu panouri false de lemn, cu toate că Williams conducea în realitate un Cadillac). Hood încerca să explice prezenţa inspectorilor guvernamentali în curtea sa, acei inspectori îmbrăcaţi în costume albe, tivite cu fir de plumb, care măsurau dimensiunile şi cantitatea de fructe din prunii săi, după care îi distrugeau cu aruncătoarele de flăcări.

— Lucrul de care nu pot să-mi dau seama, îi spunea el lui Jim Williams, e dacă treaba asta se-ntâmplă în 1973 sau în 1991.

— Păi, prietene, zise Williams, trecutul şi viitorul se întâmplă în momentul de faţă. *Aşa stau lucrurile.*

197

Asta c. Asta e visul. Iar lucrul uluitor legat de acest vis e că şi fiul lui Benjamin îl va visa. După câţiva ani. Pe bune. În Hoboken, New Jerscy. Paul Hood. Cu tatăl lui drept personaj principal şi toate celelalte. Benjamin, totuşi, în timp ce zăcea pe pardoseala băii, visând urât, n-avea de unde să ştie – şi nici n-avea să afle vreodată – că fiul lui va visa exact acelaşi vis, că fiul său se va trezi şi-l va repovesti şi că, repovestindu-l, va deveni creatorul tatălui său, pe lângă faptul că era fiul tatălui său. Naratorul tatălui său.

Această congruenţă – dintre Paul şi tatăl lui – seamănă cumva cu congruenţa dintre mine, creatorul tuturor acestor conştiinţe ale trecutului, şi Dumnezeu. Toate aceste coincidenţe şi non-coincidenţe au fost puse în mişcare cu mult timp înainte ca Benjamin sau Paul să fie concepuţi, aşa cum topografia şi istoria oraşului New Canaan – cursul schimbător al râurilor sale, creşterea şi scăderea veniturilor

obţinute din impozite, trecutul său, viitorul său – i-au precedat pe Benjamin şi Paul, ne-au precedat pe noi toţi.

Asta e o metaforă. Am vorbit şi despre un exemplu din natură. Urmează. Deşi metaforele privind mintea lui Dumnezeu se caracterizează prin coincidenţă şi repetiţie, exemplele din natură nu sunt la fel de ordonate. Natura e lipsită de sens şi violentă. Aşa că această parte a poveştii este violentă şi, dat fiind că este şi lipsită de sens, nu va fi relatată din perspectiva nici unuia dintre protagonişti. Are ca vedetă un personaj minor. Pe Mike Williams.

Gheaţa îmbrăca toate suprafeţele, era pe acoperişuri, în tufişuri, pe şosele, pe maşini şi pe ape. Formase un cocon imens şi scânteietor pe crengi şi pe liniile electrice, un cocon cu o masă imposibilă. Zgomotul crengilor care cedau sub apăsarea acestei greutăţi se auzea ca nişte focuri de armă. Mike Williams, care rătăcea prin oraş foarte devreme, în zori, auzea aceste explozii în liniştea înconjurătoare şi râdea de ele cu poftă. Stătuse treaz până târziu. Ameninţarea vremii urâte îl scosese afară din casă. Ca să fie martor.

198

Prima lui destinaţie fusese acasă la Danny Spolford, pe Mill Road. Mike o luase pe Silvermine. Când mai trecea câte im vehicul răzleţ, Mike se ascundea. Trecuse maşina AMC: Gremlin a familiei Conrad. Apoi, cineva într-un Corvette. Drumul pe jos până la reşedinţa familiei Spofford îi luă ceva timp. Când ajunse acolo, totuşi, el şi Danny se uitară la televizor – *Don Kirsbner's Rock Concert* –, până când se opri curentul electric. După care cei doi deveniră inventivi, surprinzători şi inventivi, ca şi cum furtuna ar fi putut nu ştiu cum să pună capăt tuturor conversaţiilor, chiar fraternităţii adolescentine. Ca şi cum le mai rămăsese doar puţin timp la dispoziţie. Începură să se consilieze unul pe altul cu privire la cum ar putea să fie cu adevărat un act sexual. Să te fuţi, adică. La un moment dat, Danny se duse în bucătărie şi luă un borcan cu gem de căpşuni din frigiderul adormit. Gem marca Shopwell, în care-şi vârî degetul mijlociu. În încercarea de-a simula interiorul catifelat al organului reproducător al femeii. Stând în mijlocul bucătăriei şi lingând gemul de pe *degetul de muie,* Danny Spofford spuse că, dac-aşa era, atunci el voia s-o facă imediat.

— Să rupi pieliţa, Charles!

Mike, bineînţeles, experimentase în direcţia asta mai mult decât lăsa să se-nţeleagă. El era un Casanova. Dar, întrucât Danny Spofford era un băiat simplu, un băiat cu nasul mare şi fruntea teşită, cu urechile uşor clăpăuge, Mike nu voia să-l insulte cu experienţa sa prea vastă. Nu în acel moment, însă pe măsură ce noaptea avansa şi se făcea tot mai frig, făcându-i să se învelească mai strâns cu păturile şi plăpumile pe care tatăl lui Danny le îngrămădise pe vechea canapea din subsol, Mike începu să-i vorbească lui Danny despre Wendy Hood.

— Curva aia? spuse Danny Spofford.

— Hei, n-o cunoşti! Nu vorbi aşa.
— O japiţă, Charles. E o *lesbi.* Doar n-o să-mi spui...
— Nu pricepi, Spud. Lasă-mă să termin.
199

Dar Mike era incapabil să redea complexităţile pasiunii adolescentine neconsumatc, felul cum anula diferenţele şi-i făcea pe toţi compatibili şi totul tolerabil. Nu putea să explice cum tatăl lui Wendy îl prinsese cu pantalonii în vine, pentru că era prea jenant, şi cum această situaţie imposibilă (asemănătoare cumva cu cealaltă descindere, în care Frank Wills dăduse din întâmplare peste oamenii lui Egil Krogh: James Mecord, Bernard L. Barker, Virgilio Gonzales, Eugenio Martinez şi Frank Sturgis1) nu făcuse decât să-i adâncească sentimentele pentru ea. La lumina pâlpâitoare a lumânărilor, n-ar fi putut să explice de ce se gândea mereu la ea, cum îi mâzgălea numele şi iniţialele în caietul lui cu spirală, cum îi „ascundea" numele în temele la engleză, cum căuta cântece în care numele ei apărea în titlu sau în versuri, cum chiar cuvinte precum *wind* şi *when* deveniseră plăcute, pentru că erau apropiate fonetic de numele ei. Mike nu ştia cum să-i vorbească lui Danny despre oricare dintre lucrurile astea fără să sune ca un *tembel*, un *fetişist,* un *popo*, un *homo*, un *idiot.* Şi, oricum, nu se pricepea la vorbe meşteşugite. Ce-i plăcea lui era să umble creanga.

— Las-o baltă, spuse el. Mă duc să dau o raită pe la Silver Meadow. Vrei să vii?

— Nuu... Hai să frigem nişte cârnăciori. La lumânările astea. Cârnăciori, super!

Mike ştia că Danny n-o să vină cu el. Probabil că tatăl lui Danny o să vină în curând de la petrecere, fiind însoţit, probabil, de vreo femeie şi, înainte s-o conducă-n dormitor, o să vină jos la subsol, să-l vadă pe Danny. Poate şi femeia o să coboare, ca să planteze un singur sărut umed pe fruntea lui Danny. Danny îi spusese toate astea lui Mike. Tatăl lui se va asigura că el are suficiente lumânări, că bateriile lanternei sunt noi. Tatăl lui îi va aranja un colţ rebel de plapumă şi-i va netezi bretonul. Pentru că tatăl lui se judecase pentru custodie şi câştigase. Era un lucru rar şi Danny voia

1 Personaje implicate direct în scandalul Watergate.
200

să profite de el la maximum, se gândea Mike. Lira un copil binecuvântat cu un tată.

Tatăl lui Mike era OK şi el, pe bune... când era acasă. Dar acum Mike era afară, în frig. Unul dintre copiii nesupravegheaţi din New Canaan. Uşa de la intrare a reşedinţei Spofford se închise în urma lui. Trosnetele copacilor semănau cu coloana sonoră a unui film de groază. Se gândi la cum se dădea stingerea la Silver Meadow, la eforturile pe care le făceau infirmierii ca să-i ţină-n frâu pe toţi ţăcăniţii, pe-

ntuneric, cu împuşcăturile copacilor răsunând din toate părţile. Nebunii aveau să evadeze din celulele capitonate, ducându-se pe terenurile de *shuffleboard,* ca să se angreneze în competiţii tăcute unii cu alţii, aveau să deschidă cu forţa dulapurile cu medicamente, în căutare de opiacee şi tranchilizante, adunându-se ca să se liniştească reciproc ca-ntre dilii; aveau să sară gardul în căutare de băutură, luând cu asalt casele învecinate după scotch, rachiu, gin, votcă şi bourbon sau Lavoris, Skin Bracer, Old Spice şi Hai Karate1.

Era momentul cel mai potrivit ca să te furişezi până la Silver Meadow.

Şi chiar asta făcu. Trecu pe lângă casa familiei Hood, fără să arunce nici măcar o privire – într-o reacţie de negare –, şi apoi se furişă pe terenul instituţiei. Ca de obicei, simplu ca bună ziua! Atât de simplu, încât, odată ajuns pe aleea de bowling de la Silver Meadow, Mike încercă uşa. Dintr-un impuls. Se deschise! Oamenii ăştia erau ridicol de nepăsători! În lumina răspândită de lămpile de avarie, el cercetă cele două piste. Dat fiind că erau automate, butonul de reset evident că nu funcţiona. Şi nici bilele nu erau de găsit. Mike încălcă prima regulă a bowlingului – încălţăminte adecvată în timp ce se plimba în susul şi-n josul pistelor. Întotdeauna îşi dorise să meargă până în dreptul popicelor. Cu o lovitură de picior dibace, le dărâmă pe toate. După care

1 Produse cosmetice cu conţinut de alcool.

le aranjă la loc. Le răsturnă, le aranjă. Era prea simplu. Deodată, auzi glasuri, vocea autorităţii, şi-o luă din loc.

Ieşi din nou în frig. Această încălcare a proprietăţii dură vreme îndelungată. Se imagină alături de Wendy într-un *station wagon* placat cu lemn, având doi copilaşi pe bancheta din spate, vomitând pentru că aveau rău de maşină. Trecu de la o clădire la alta, fu izgonit de-un paznic – care agita o lanternă uriaşă – şi reveni la activitatea de bază, încălcarea proprietăţii. Pretutindeni, New Canaanul era acoperit de gheaţă, de această peliculă care avea să facă din nou frumoasă materia vieţii de zi cu zi – magică, periculoasă şi nouă. Recunoştea copacii într-un fel în care n-o mai făcuse până atunci, recunoştea ramificaţiile vaste, arteriale ale drumurilor din cartierul lui, recunoştea eleganţa şi robusteţea stâlpilor de telefon, recunoştea chiar şi susţinerea caldă, în ferestrele luminate răzleţ de lumânări, a comunităţii. Omul împotriva stihiilor, nene! Totul fusese reambalat, sigilat într-un înveliş de celofan care asigura unicitatea şi controlul de calitate. Mike era fericit.

Şi atunci văzu primul său cablu electric. Era la miezul nopţii, chiar în toiul nopţii, în cea mai întunecoasă perioadă dinaintea zorilor. Zgomotul unui arţar care se prăbuşea era de-acum îndeajuns de familiar. Mike râse când copacul se rostogoli la pământ şi, odată cu el, stâlpul de telefon, cablurile şi câteva tufişuri. Toate căzură pe Valley Road de-a curmezişul, ridicând o barieră naturală. Râse în hohote, ca un

coiot al suburbiilor. Cablul retezat era oricum, numai inert, nu. Şuiera, fireşte, şi era înconjurat de pulberea aurie a scânteilor electrice. Şi dansa. În ritmul dervişilor, al persoanelor atinse de delir sau de extaz religios, al copiilor hiperactivi şi al părinţilor osteniţi. Dansul şarpelui fermecat. Cablul electric ţopăia şi se zvârcolea şi nimic nu putea să-l oprească, din câte ştia Mike. Acum era doar unul dintre pericolele vieţii. Grozav!

Ei, da, nu era un copil foarte deştept. Nu obţinuse rezultate prea bune la testele standard sau la oricare alte teste.

202

De fapt, era un pic cam leneş. În majoritatea ca/urilor, încerca să stea lângă Mona Henderson şi să copieze răspunsurile. Dar ştia despre cablurile electrice, era la curent cu lucrurile legate de cablurile de înaltă tensiune. Aşa că dădu un ocol larg, de zeci de metri, câmpului electric învolburat, apoi reveni pe traseul principal, Valley Road, reluându-şi căuta rea. Acum nu mai era singur. Se simţea plin de viaţă. Ar fi vrut ca Wendy Hood să fie aici, să vadă toate astea. În timp ce urca atent parapetul de protecţie, cercetă luciul de gheaţă al pantei, în locul în care Valley Road începea să coboarc spre Silvermine. Studie suprafaţa şi o găsi pe placul lui. Putea fi lustruită până se obţinea o suprafaţă alunecoasă perfectă. Curăţă şi îndepărtă toate bucăţile neregulate şi rugoase, pe o distanţă de trei-patru metri de carosabil. Cu adidaşii, mătură suprafaţa cu mare grijă şi dragoste, de-ai fi zis că vrea să-şi scrie numele pe ea. Apoi se postă la circa trei metri de începutul acestei piste, ca să-şi ia avânt.

O, singurătatea acelui moment! Mike îşi auzi respiraţia în timp ce alerga spre pista de gheaţă, apoi inspiră adânc, ţinu în plămâni aerul răcoros şi alunecă în jos, pe pantă. Era bine. Grozav! Mai curăţă circa un metru. Nimeni nu se trezise, dar i se păru că desluşeşte lumina şovăielnică a zorilor spre răsărit. Erau doar stelele, luna şi zorii, iluminând competiţia lui solitară. Nu venea nicio maşină, pentru că drumul fusese blocat de splendidul dezastru provocat de furia naturii. Mike era asemenea vedetelor de hochei, atât de preţuite de liceenii din New Canaan. Era precum Ken Stabler, zis şi „Şarpele”, fundaş în echipa lui favorită de fotbal american, necruţătorii Oakland Raiders. Era precum schiorii îndrăzneţi de la începutul emisiunii *The Wide World of Sports.* Era ca Dave Wottle, Mark Spitz, Tug Megraw sau O. J. Simpson. Era un cetăţean al lumii fizice.

Urcă târându-şi picioarele până-n vârful acestei pante de slalom uriaş şi naviga din nou ireproşabil, ajungând la baza pantei în picioare. Arbitrii ruşi afişară o notă bună. Larma spectatorilor imaginari îl însufleţea. Va câştiga medalia de

203

aur şi apoi îi va salva pe sportivii israelieni de soarta lor tragică. Până şi cablul

clcctric, şuierând şi scăpărând scântei, îi aplauda străzile. Încă o dată execută acea întoarcere uluitoare, acea comuniune primitivă cu aerul, zăpada şi liniştea.

Când se pregăti pentru al patrulea plonjon zburdalnic, îşi dădu seama că obosise brusc, că vântul sufla şi mai tare, că firul electric şerpuia magnific în bătaia vântului. Voia să se ducă acasă, să stea întins în patul lui. Dar i se întărise, chiar avea o erecţie provocată de toate astea, de jucării şi drame şi necunoscutul sexualităţii şi realizările sportive şi viitorul cu imaginile lui fugare, neclare şi distante, privind o slujbă şi tot felul de responsabilităţi. Aşa că nu putea încă să se culce. Mai întâi, încă o excursie de-a lungul acestui mic coridor de gheaţă.

De data asta, Mike prinse viteză de-adevăratelea, fluturându-şi braţele necontrolat, în timp ce se înclina mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, dar când ajunse la capătul pistei, se împiedică şi căzu. Acum gheaţa îi pătrunse în geacă şi-n adidaşi, în şosete şi pe sub gulerul gecii de schi. Ducându-şi mâinile la faţă, văzu că erau julite şi roşii. Fir-ar să fie! Dare-ar dracii! Le ţinu la subsuori, încercând să-şi domolească durerea. Gemu pe înfundate. Mai avea de urcat încă vreo patru sute de metri până acasă. Şi fără doar şi poate c-o să se-aleagă cu-n perdaf. Dacă nu acum, mai târziu.

Aşa că decise să stea o secundă pe parapet. Ca să se relaxeze.

Iată ce fel de parapete se găsesc pe drumurile din New Canaan: un cablu de oţel prins, la distanţe prestabilite, de nişte stâlpi solizi din lemn, care apoi sunt îngropaţi în ciment, pe terasamentul de la marginea şoselei. Ideea era ca, dacă o maşină lovea cablul de oţel, parapetul să cedeze puţin în momentul impactului, în loc să distrugă instantaneu vehiculul şi pe ocupanţii acestuia. Problema cu parapetele de acest fel era că, spre deosebire de cele construite în întregime din oţel, care sunt îngropate direct în pământ, acest cablu stă, în esenţă, atârnat în aer. Şi, prin urmare, e un bun conductor.

Iar cablul încărcat clcctric care ţopăia vesel aproape tic Vallcy Road atingea şi el parapetul, în momentul în care Mike Williams se aşează pe el. Adidaşii lui, îngropaţi în zăpadă, jucară rolul de conductor şi toată energia care nu se pierduse

— Foarte puţină – în deplasarea curentului de-a lungul celor trei stâlpi de lemn, de-a lungul a circa douăzeci şi trei de metri de cablu şi prin trei scoabe de prindere masive –, toată această electricitate trecu în corpul lui Mike.

Mai întâi, faţa i se înroşi îngrozitor şi făcu spume la gură. Dinţii îi clănţăniră şi părul începu să i se pârlească. După care inima încetă să-i bată. Asta se întâmplă, aproape imediat. Inima lui se opri, înţepeni. Era o inimă tânără şi puternică, netulburată de bătăi haotice sau de vreun obstacol pe artere, şi totuşi se dădu bătută. El era magnetizat, pentru că ăsta-i unul dintre lucrurile pe care poate să le facă electricitatea, să te lipească de un cablu, dar după ce băiatul muri, după ce

electricitatea din el, care era acumularea temerilor şi afecţiunilor lui, se împrăştie în eter, trupul lui, rămăşiţele lui pământeşti, se prăbuşi pe spate, fumegând un pic. Mâinile lui se carbonizaseră în locul unde se ţinuse de cablu. Pe urechi îi ieşea fum, iar din nas şi gură îi curgea sânge. Se prăbuşi pe spate, căzu de pe parapet – pentru că gravitaţia era mai puternică, iar cablul electric capricios dansa acum în altă direcţie – şi se rostogoli puţin în josul dealului, până sub un tufiş de la marginea îndepărtată a terenului pe care domnea Silver Meadow. Un colţ al jachetei lui de schi oranj era vizibil de pe drum, dar ca să-l vezi, trebuia să te uiţi într-acolo.

Acest moment se petrecu de două ori. O dată, în naraţiunea simplă a acelei nopţi, naraţiunea aparţinând oraşului New Canaan, şi a doua oară în ultima clipă de luciditate a lui Mike. Şi aşa se face că această a doua relatare urmează aici. Dintr-odată, oboseala şi remuşcările lui Mike, regretul că plecase de-acasă ca să umble brambura pe străzi, fără să fie vreodată prins, fără să fie vreodată căutat, îl copleşiră. Palmele lui erau pline de julituri şi îl dureau. Se simţea demoralizat. Tânjea după consolările unei familii imaginare,

205

perfectc. Se aşeză pentru că era obosit, căzusc mai întâi în fund şi apoi se ridicase în picioare, ţinându-se de cablu. Niciun avertisment nu-l tulbură. Poate c-ar fi trebuit să se audă un zgomot sau să se producă vreun şoc în momentul în care cablul electric căzut atinse parapetul, dar în noaptea aceea şocul devenise ceva atât de obişnuit, încât nici nu l-ar fi remarcat dacă s-ar fi produs. Şuieratul acela, şuieratul ameninţător al tehnologiei moderne scăpate de sub control în natură – Mike era obişnuit cu toate astea. Asta era limba lui.

Ultimul lui gând, un simplu, adolescentin O, *nu*! a fost singurul lucru pentru care-a mai avut timp; de fapt, a fost perfect simultan cu electrocutarea lui, pentru că prin cine ştie ce straniu circuit celest, el ştiu, în clipa morţii sale, că era moartea sa. Un talmeş-balmeş de imagini îi apăru dintr-odată, un talmeş-balmeş de vise şi amintiri, condensate şi deplasate. Şi-atunci Mike spuse *O, nu!* – de fapt, articulă cuvintele neauzit. Şi apoi conştiinţa lui se detaşă de acest plan:

Benjamin Hood nu ştia nimic de Mike Williams când se trezi pe podeaua băii din reşedinţa familiei Halford. Cândva, înainte de zori. Cu gâtul uscat, parcă ars cu napalm, cu Agentul Oranj. Gura plină de ulceraţii. Pieptenii siniştri, de toate formele şi culorile, din plastic şi din onix, contemporani sau antici, pieptenii care decorau jumătatea de baie a lui Dot, erau o prezenţă apăsătoare. Sorbi cu nesaţ apă de la robinet, cu buzele strânse neigienic în jurul acestuia. Era nebărbierit. Şalul lui dispăruse nu se ştie unde. Se întrebă dacă paltonul lui mai era în camera de oaspeţi de la intrare şi dacă o să-şi mai găsească portmoneul în buzunar.

În poveştile conjugale moderne, e vorba întotdeauna de tribulaţiile şi de dezmembrarea unui tată. Asta era certitudinea nedesluşită cu care se trezi Hood.

Conştiinţa lui încetase să funcţioneze, se diminuase până la dimensiunile unui punct, cum se întâmpla cu vechile televizoare alb-negru atunci când le închideai. La un moment dat, în toiul petrecerii, conştiinţa lui îşi încetase funcţionarea. Nu era sigur cum

206

ajunsese în baie, cum ajunseseră petele alea de borătură pe hainele lui.

Momente cenuşii, disparate de conversaţie îi reveneau în minte. Îşi aminti limpede cum se aflase la câţiva centimetri de faţa soţiei sale şi, în toiul nu ştiu cărei discuţii în contradictoriu, pierduse controlul asupra propriei salive, aşa încât un fel de colţ prelung, ca de elefant, de materie ieşi din gura lui cavernoasă şi lacomă. Mai târziu, îşi aminti cum încercase să discute cu Rob Halford, vrând să-şi ceară scuze pentru nu ştiu ce, şi se pomenise pe neaşteptate ridicol de singur. Halford se retrăsese din discuţie, pur şi simplu plecase, fără vreun pretext şi fără să se scuze. Hood se afla în mijlocul unei propoziţii, în mijlocul unei confesiuni sincere, iar Rob pur şi simplu îl lăsase baltă. Benjamin era tratat cu dispreţ la aceste petreceri, acest lucru devenise evident pentru el acum. Era tratat ca un netrebnic, ca un om fără căpătâi. Şi ca un netrebnic îşi aminti cum încheiase conversaţia cu glas tare, cu el însuşi. În izolare. Singur.

Acum se plimba prin camerele de la parterul reşedinţei Halford, ca şi cum pustietatea acesteia era responsabilitatea lui. Nicio lumină nu se aprindea. Ceasurile se opriseră. Paltonul lui Hood rămăsese pe patul din camera de oaspeţi, unde-l lăsase. Stătea întins acolo ca un trup neconsolat. În holul de la intrare, îşi găsi cheile în castronul de salată, singuratic după noaptea precedentă.

Aşa încât Benjamin Hood plecă aşa cum venise, încercând însă să alunge amintirile false pe care le avea despre plăcerile imbecile ale serii. Se simţise mai rău, dar nu-şi mai amintea când anume. Afară dădu piept cu stihiile. Gheaţa era ca un fel de strat de polistiren care-l separa de lumea înconjurătoare, ca o perdea de ceară care-i pronunţa vinovăţia – vinovat de beţie, vinovat de plicticoşenie, vinovat de adulter, vinovat că intrase într-o relaţie proastă cu norocul. Vinovat că abuzase de noroc. Vinovat că slăbise şi diluase ce mai rămăsese din legăturile de sânge din familia sa. Vinovat că

207

dăduse curs impulsurilor reprobabile până la concluziile lor reprobabile. Fusese trimis în carantină şi o merita.

Bine măcar că bordul Firebird rămăsese pe alee. Dar încuietoarea din partea şoferului era îngheţată. Asta nu era decât un motiv suplimentar de stinghereală. Nici măcar nu înjură. Aplică proccdura bine cunoscută în ţări mai nordice. Era cronofagă, dar timp avea. Înapoi în casă. Fierbe apa. Du apa (într-o ceaşcă), chcia şi

un prosop afară, la maşină. Scufundă cheia. Usuc-o viguros şi rapid. Introdu cheia încălzită şi uscată în broască. Metoda se dovedi eficace. Al doilea obstacol: gheaţa de pe parbriz. În aceste mici contratimpuri, era surprinzător şi satisfăcător pentru Hood faptul că întrebările mai mari ale acelei dimineţi – unde-ar putea fi soţia lui, ce-or să creadă copiii – se pierduseră. Se implică în râcâirea parbrizului cu una dintre racletele acelea din plastic ineficiente – asta avea pe ea numele unei curăţătorii chimice iar implicarea lui păru să dureze toată dimineaţa. Era bine.

Întreaga lume era albă şi gri, în timp ce cobora Ferris Hill. Trecu pe lângă maşinile parcate de-a lungul drumului sau înţepenite în şanţ. Coniferele, gârbovite de gheaţă şi zăpadă, erau bocitoare cu linţoliu. Inima îi stătu în loc când văzu Cadillacul lui Jim Williams făcut armonică, peste un copac prăbuşit. Hood lăsă Firebird-ul pornit, tuşind şi păcănind, în timp ce, alunecând, se duse iute să se asigure că nu era nimeni în maşina avariată. În jurul maşinii nu se vedeau urme de paşi. Şi nu era nimeni înăuntru.

Drumul acela spre casă. Apropierea de Centrul Sacru. Va lăsa totul în urmă. Vehiculele de tractare, vehiculele de urgenţă, aceste vânătoare de calamităţi se dovediseră ineficace. Dar protectoratul lui Benjamin Hood, furtuna care-l tot izbise, trimiţându-l de la o situaţie la alta, în sfârşit sufla în direcţia potrivită. Asta era limpede. (Locuinţa soţilor Williams arăta la fel de părăsită ca şi cea a soţilor Halford.)

Şi deodată ajunse la copacul şi stâlpul de telefon prăbuşiţi, bariera de pe deal.

208

Rămase în maşină câteva minute. Acolo sus era un cablu electric, un nenorocit de cablu electric. Unde erau băieţii de la utilităţi când aveai nevoie de ei? Oare pneurile lăceau legătura cu pământul în mod cficace? Dacă nenorocitul ăla de cablu şerpuia nu ştiu cum pe stradă şi-i lovea maşina, ar fi fost el oare în siguranţă? De cât timp dura situaţia asta? Nu ştia dacă să se dea jos din maşină sau să aştepte alte instrucţiuni. În sfârşit, Benjamin Hood, solzos şi neiubit, decisc să acţioneze. Va telefona de la Silver Meadow. Încuie maşina – cu luminile de avarie aprinse –, coborî cu băgare de seamă din vehicul, după care sprintă circa şase metri de-a lungul drumului, împiedicându-se pe gheaţă. Gâfâia din greu, pieptul îi exploda, aerul îngheţat îi înţepa plămânii. Durerea de cap înflori, transformându-se în migrenă. Dar încă mai era viu. Păşi peste parapet şi coborî pe terasament, intenţionând să ocolească de departe cablul electric, şi atunci dădu peste Mike Williams.

Văzu o bucată de material oranj sub un copac. Nu, era cineva care dormea sub copac, vreun beţiv vagabond, un alt beţiv, ca şi el. Nu. Hood ştia. Nu era cineva care dormea. O, te rog! Hood căzu în genunchi. Nu. Îngheţă. Rosti în şoaptă legăminte religioase. În gheaţă şi zăpadă. Îşi ţinu faţa în palme.

Apoi hotărî să fugă. O luase deja la fugă. Înapoi la maşină. Alunecă. Se ridică şi

alergă din nou. Căzu iar. Hood nu era un om de acţiune. Nu era ingenios. Trebuia să se care de-acolo înainte să-l vadă careva, înainte să-i vadă maşina. Pur şi simplu, avea să plece de-acolo.

Şi deodată soarta îi zâmbi lui Benjamin Hood. Simplu ca bună ziua. Tocmai când ridica piciorul deasupra parapetului – în locul în care se aşezase Mike, gest cu consecinţe fatale –, Hood se simţi inundat de calm. Dimineaţa era liniştită. Era îndurerat, firește, dar simţea totodată că putea să contribuie cu ceva. Graţia divină pâlpâia în el. Nu avea unde să fugă, de fapt. Niciun port sigur pe furtună. Ce-ar fi urmat să facă? Aşa că se întoarse la cadavru.

209

Ţinu în palme capul vânăt al lui Mike Williams. Desfăcu jacheta de schi a băiatului, apoi trase de cămaşa de dedesubt şi-şi lipi urechea de tricoul cu Yalc. Nu. Era un pustiu acolo, ca vuietul dintr-o scoică de plastic. Hood îşi lipi buzele de buzele băiatului mort, băiatul pe care nu-l plăcuse niciodată, şi cântă în gura lui. Lovi cu pumnii în pieptul lui Mike Williams, aşa cum îi văzuse pe unii lovind cu pumnii în pieptul celor decedaţi la televizor. Nu. Nu credea c-o să obţină vreun rezultat şi aşa se întâmplă.

Revelaţia morţii era faptul că Mike Williams va rămâne mort tot timpul cât Benjamin va sta îngenuncheat lângă el. Niciunul dintre remediile lui Hood n-avea să funcţioneze şi niciuna dintre dorinţele lui, dorinţele lui devenite acum fervente, n-avea să se-mplinească. Mike va fi mort toată după-amiaza şi în continuare. În asta consta miracolul. Moartea era îngrozitor de durabilă. Era cea mai robustă idee dintre toate. Un cadavru era mort şi, în scurt timp, nici măcar nu mai era un cadavru, era doar elemente. Dar rămânea mort. Hood îl îmbrăţişa acum pe Mike, îngrijindu-l cu aceeaşi meticulozitate cu care-l antipatizase în viaţă. Îl ridică în capul oaselor. Mike devenea de-acum rigid, ca orice lucru în toiul iernii, cu toate că amintiri moi, fluide continuau să-i dea târcoale. Amintiri şi serafimi.

Soarele neputincios se ridicase puţin deasupra vârfurilor copacilor. Temperatura scăzuse mult sub zero grade. Erau două-trei sute de metri în linie dreaptă, prin faţa clădirii Silver Meadow, trecând de tufişurile, de aleile, de parcarea şi de poarta de securitate, până la casa lui, la casa lui Hood, şi ceva mai mult de un kilometru la deal, până la locuinţa soţilor Williams. Hood hotărî să care cadavrul până la el acasă. Decizia, luată la repezeală, chiar dacă fusese luată cu mintea înceţoşată şi mahmură şi cu un cadavru îngheţat, de cincizeci de kilograme, în braţe, era una care va rămâne cu Benjamin Hood pentru totdeauna. Dintr-odată i se păru, foarte brusc, că acest cadavru, că această viaţă abreviată, acest dezastru, era *al lui.*

210

Bineînţeles că intenţiona să returneze cadavrul. I.ui Janey Williams, pe care o

iubea, şi soţului ci, de care era acum legat într-un fel cu totul diferit, dar mai întâi avea să se îngrijească de tot. Voia să aibă un control aproape parental asupra acestei tragedii. Îşi lăsă maşina în urmă şi purtă cadavrul cu îndârjire. Mâinile lui înmănuşate îi atinseră faţa. Cadavrul îi alunecă din braţe şi fu nevoit să-l sprijine de o bancă de pe aleea de la Silver Meadow, părul lui încâlcit şi ochelarii frecându-se de obrazul lui Mike, în contact nemijlocit cu pielea îngheţată, moartă a băiatului. Avea nevoie să se odihnească. Fiecare pas, îmbogăţind vocabularul sărăcăcios al înaintării – doar trei metri până la asfaltul de colo –, părea etern.

Tipii de la pază alergară pe drum către el, când îl săltă din nou pe Mike pe umăr. Se apropiau în goană şi, cu toate că păreau cunoscuţi, era imposibil ca Benjamin să-şi dea seama dacă erau aceiaşi tipi care-o ştiau pe fiica lui după nume, care îl fugăriseră pe băiatul lui pe aceeaşi coastă de deal unde avusese loc catastrofa, care-l goniseră pe Mike Williams de pe pistele de bowling noaptea trecută. Gâfâind din greu, cu pantofii lor negri, de uniformă, plini de zăpadă, aceştia strigară la Hood:

— E băiatul dumitale? Ce s-a întâmplat?

Se adunară în cerc în jurul lui Mike şi, cumva, Benjamin se pomeni că le spune povestea. Aceştia încercară să-l liniştească pe Hood, care era acum şocat şi abia mai reuşea să articuleze; cel puţin, încercară să-l liniştească atât cât un bărbat – din New Canaan – îl poate linişti pe altul. Era primul cadavru cu care avea de-a face Hood. Nu-l bătură liniştitor pe umăr, nici nu-l îmbrăţişară, zicând că totul va fi în regulă. Stăteau izolaţi, fiecare cât mai departe posibil de celălalt. Îşi ţineau capetele plecate.

— Ai face bine să-ncerci să-ţi păstrezi cumpătul, zise unul.

— Oare... Puteţi să-mi spuneţi dacă telefoanele funcţionează? întrebă Hood.

— Avem staţii radio, spuse celălalt.

211

— Păi, atunci va trebui să chemaţi o ambulanţă, spuse Hood. Sau poliţia... sau paramedicii. Oricine poate s-ajungă pân-aici cu drumurile astea. Cred că băiatul ăsta – îl cheamă Mike Williams şi locuieşte în apropiere, mai sus un pic... cred că s-o fi ars, cumva. E... ars, complet!

— De ce nu ne laşi...

Hood arătă spre casa lui, situată puţin mai jos de clădirea principală a spitalului.

— Eu stau acolo. Mă găsiţi acolo. Pe Valley Road, la numărul 129. Asta... o să-l pun în cealaltă maşină... O să aştept.

Iar oamenii de la pază stăteau acolo, cu mâinile-n buzunare. Când îşi dădură seama că nu aveau pe cine să convingă, intrară iute în acţiune, alergând spre mica gheretă cu staţia de emisie-recepţie, unde relatările despre campionatul de fotbal între colegii şi noile dezvăluiri privind isprăvile preşedintelui erau acoperite de rafalele electrostatice, ca de mitralieră, ale staţiei radio.

Odiseea lui Hood, în drumul său pe gazonul din faţa spitalului şi apoi pe aleea din faţa casei, pe poteca şerpuitoare şi până în casă, a fost eroică, la fel ca oricare dintre epopeile trecutului. Nu era chiar atât de execrabil precum se credea. Magia care lucrase aici nu era vizibilă cu ochiul liber. Nu erau nici săbii, nici orei, nici balauri, spiriduşi ori inele în această aventură, dar era magie. Hood fusese transformat, în dimineaţa zilei de sâmbătă, dintr-un analist financiar autocompătimitor, nesuferit şi mahmur, într-un – oricât de efemeră era această transformare – agent al compasiunii. Pe de altă parte, care viaţă nu e eroică? Fie şi numai să trăieşti e un gest eroic. Doar să vorbeşti cu familia ta dimineaţa, înainte de cafea, e un gest eroic.

Între timp, casa lui fusese distrusă de vitregiile naturii. Pe când mergea pe alee, Hood strigă numele soţiei sale şi sonoritatea acelui nume, cu vocalele lui prelungi, se dispersă cu ecou în pustietatea îngheţată, reverberând deasupra râului Silvermine. Niciun răspuns. Strigă din nou. O strigă pe Wendy. Îl duse pe Mike în garaj, fiind nevoit să-l târască o

parte din drum, pentru că Benjamin începea să se simtă slăbit, până acolo unde era parcată maşina *station wagon.* Lăsă cadavrul afară, până pornea maşina.

Numai că maşina refuză să pornească. Tuşi anemic şi apoi tăcu. Hood târî cadavrul înapoi în casă. Pentru că nu putea să deschidă uşa fără să pună jos povara. *Ah, te rog, deschide nenorocita asta de uşă!* Hood nu era câtuşi de puţin pregătit să găsească locuinţa părăsită. Unde naiba plecaseră cu toţii?

Când îl întindea pe Mike în holul de la intrare, Daisy Chain ieşi repede de sub o masă, dând din coadă insistent, cu mişcări violente. Benjamin înghiţi un nod dureros din pricina a ceea ce acum i se părea a fi tratamentul revoltător aplicat acestui câine.

— Of, căţeluş chinuit, of, of, căţeluş bătrân şi chinuit!...

Lăsă cadavrul să se prăbuşească pe podea. Daisy Chain, agitându-se disperat pe lângă uşă, era de neoprit.

— Vrei să ieşi afară, căţel? Bine, bine... Nici tu nu vrei să rămâi aici, ai?

Câinele se repezi la uşă. Şi, strecurându-se pe lângă Mike Williams, Ben dădu drumul câinelui, ca şi restului familiei sale, afară, în iarnă. Trânti uşa în urma lui.

Apoi văzu ţevile. Apa se prelingea pe pereţii livingului. Casa se transformase într-o fântână din Războiul de Independenţă, fântâna reverendului Mark Staples. Apa se prelingea, nu, *şiroia* de-a dreptul pe pereţii locuinţei lui Hood. Avu nevoie de un moment ca să asimileze enormitatea acestei nenorociriasta în timp ce şi apa era asimilată în scândurile şi zidurile vechi ale casei. Din tavan, apa curgea ca o perdea, iar dedesubt se formase o pată mare, maronie, cam de juma de metru, având forma curbilinie, să zicem, a unui Smiley Face sau a suportului unei lumânări de Crăciun. O

pată Rorschach. Preţ de-o clipă, Hood îşi aduse aminte, în toiul nenorocirilor care-l împresuraseră, de felul cum ardea un buştean de Crăciun, acel filmuleţ transmis pe canalul WPIX timp de cinci-şase ore în ziua de Crăciun. Pata de apă se lăţea spre exterior, de-a lungul zugrăvelii în culoarea pânzei

213

de in. Iar pe podeaua livingului era o băltoacă mare de apă. În vreme ce cascadele din tavan şiroiau, băltoaca se prelingea printre scândurile duşumelei, în subsol.

Poate că Hood nu gândea prea limpede, dar o porni pe urmele apei, ca să vadă de unde venea. Îl lăsă pe Mike să aibă grijă de diluviul de la parter. Şi, de cealaltă parte a peretelui, în debaraua din hol, cădeau alte cascade. Şuvoiul se scurgea pe podea şi, printr-un pârâu şerpuitor, ajungea până în bucătărie. Departe de Mike. În debara, blănurile Elenei, câteva articole din piele şi un teanc de rachete de tenis şi de *paddle-tennis* – toate fuseseră atinse de blestemul acestui potop.

Hood alergă pe lângă Mike şi urcă scările din faţă până la etaj. Bănuia că fisura apăruse în dormitorul principal şi, cu toate că peretele de-acolo într-adevăr se prăbuşise parţial, cu toate că acel closet era plasat chiar deasupra celor mai grave efecte ale inundaţiei, nu găsi nicio dovadă clară a vreunei ţevi sparte. Vedea totuşi dincolo de plăcile de rigips, în acel infern straniu alcătuit din cabluri, contrafise şi grinzi, care semăna atât de mult cu interiorul unui trup omenesc. Simţea c-ar fi putut ajunge în inima palpitândă a căminului său şi, astfel, în inima familiei lui. Ştia aproape cu certitudine că inima pe care-ar fi găsit-o acolo ar fi fost încremenită. Partea îngheţată a ţevăriei trebuie să fi plecat din acel punct. Apa se revărsa în hol, către dormitorul lui Wendy, şi apoi dispărea, miraculos. Apa asta era hotărâtă să călătorească. Era un *curent.* Mişcarea ei nu respecta demnitatea nimănui. Pur şi simplu se mişca. Iar Hood nu putea să facă prea multe în privinţa asta. Încercă să-l sune pe instalator, se duse chiar la telefonul din dormitorul lui albastru-cenuşiu, un telefon roşu cu disc, cu o formă plăcută şi o greutate potrivită. Apoi îşi aminti că linia telefonică era moartă. Încercă robinetul şi duşul. Un oftat, ca o ultimă suflare, se auzi din fiecare dintre ele.

În casă era frig, umed şi întuneric. În tulburarea sa, Hood îşi aminti o lecţie pe care o primise de la tatăl lui despre ţevile sparte. Ca orice lecţie paternă, şi asta era probabil plină de

214

jumătăţi de adevăruri, digresiuni, polemici şi anecdote nostalgice. Totuşi, un argument ieşea în evidenţă. *Uneori, o scurgere sare peste un etaj întreg. Alteori, scurgerea e în cu totul altă parte a casei faţă de locul dezastrului.* Iar ţevile, îşi aminti el, plesnesc de obicei pe lungime.

Nu ştia ce să facă în continuare, dacă să încerce să-i găsească pe copii, dacă să presupună că fuseseră răpiţi de soţia lui, care ajunsese la capătul răbdării, dacă să încerce să închidă cumva apa, dacă să inspecteze în continuare dezastrul sau dacă să facă ceva în privinţa lui Mike, fiul fostei lui amante. De fiecare dată când trecea prin hol, Mike părea să se fi mişcat.

Un schelălăit strangulat avu darul să sublinieze liniştea din holul de la intrare. Câinele se întorsese şi zgâria uşa.

— Dumnezeule! Se răsti Hood la Daisy Chain, dându-i drumul în casă. Am destule pe cap acum. N-ai putea să ai grijă de tine singur câteva minute?

Hood scoase o pereche de galoşi din debara. Coborî în subsol, unde se aflau maşina de spălat şi uscătorul de rufe. Apa din subsol îi ajungea până la genunchi. Părea să se scurgă printr-un capăt al pivniţei direct în râul Silvermine, ca şi cum casa lui Hood făcea acum parte din râu, fiind un element al acelei mişcări topografice, de la picioarele Munţilor Apalaşi până în Strâmtoarea Long Island. Râul îşi ieşise din matcă pentru a îngloba familia Hood şi reşedinţa lor.

Apa ţâşnea – acolo în subsol – şi dintr-o conductă spartă, lipită de un perete. Hood păşi în acel râu. Doar datorită mişcării, îşi zise Hood, apa nu era încă îngheţată. Se cutremură în timp ce se chinuia să ajungă la locul unde se ghiceau maşina de spălat şi uscătorul – ca nişte stânci periculoase, ascunse în golful acela umed şi rece. Călcă pe o pereche de patine cu rotile şi căzu, ţipând, peste balustradă. Ud până la brâu. Nicio teorie despre inundaţie, despre originile sale, nu l-ar mai fi mulţumit acum. Nu avea să mai gândească raţional. Va renunţa să se mai gândească la cauze. Hotărî în schimb să ducă sus cearşaful pe care-l văzuse pe

215

uscător, ca să-l acopere pe Mikey. Cearşaful – albastru, cu imprimeu floral, care acoperea de obicei patul lui Wendy

— Era ud. Dar ce opţiuni avea? Hood înotă prin apa uleioasă şi ajunse iar în holul de la intrare. Măcar atât putea să facă.

Când ajunse în capul scării, constată că acum câinele era preocupat de Mike. Cu mişcări viguroase, Daisy Chain dădea târcoale cadavrului, adulmecându-l şi lingându-l, cu coada pendulând energic. Câinele prinse cu dinţii de mâneca lui Mike şi începu să se lupte cu ea.

Hood bătu din palme disperat, cu cearşaful la subsuoară.

— Hei! Dă-o-ncolo, Daisy, pleacă dracului de-acolo! Ei, haide, fir-ar al dracului!

Câinele se opri să mai lingă o dată palma lui Mike, înainte să ţopăie în afara razei de acţiune a lui Hood, fugind în living.

Hood îl acoperi pe bietul Mike.

— Ce naiba, vrei să mă obligi să te leg afară cu lanţul? Ai început acum să-ţi mănânci vecinii? Sfinte Isuse!

Merse în living după câine şi-l apucă de zgardă.

— Vino cu mine!

Îl încuie pe Daisy Chain în bucătărie. Şi pe urmă, cu un buştean Duraflame luat din living, se duse către bibliotecă. Se gândi: fotoliul Naugahyde. Era epuizat şi avea nevoie de un minut ca să se gândească. Ştia să aprindă focul din New England. Călăuzit de aceste instincte, se relaxă, dar totodată acceleră ritmul de distrugere a propriei case. Ţevile aveau să se dezgheţe mai repede.

Ceva mai târziu, îl trezi ambulanţa. Ambulanţa poliţiei. Janey şi Jim Williams apăruseră şi dispăruseră din visul lui, arătând ca părinţii din programul de animaţie Claymation pe care copiii lui îl urmăreau duminică dimineaţa. Un program religios. Expresiile lor îngrijorate şi mişcările rigide, rugăminţile şi implorările lor aruncând o umbră asupra somnului lui agitat. Poliţiştii opriră pe alee, fără să pună sirena în funcţiune, şi bătură la uşă cu ciocănelul – soneria era electrică –, de parcă n-ar fi fost deloc o situaţie de urgenţă. Hood se ridică, după o vreme. Bătăile în uşă

deveniseră o prezenţă stranie, percutantă în visul lui. Câinele lătra şi el în bucătărie.

— Am fost anunţaţi despre nişte arsuri, spuse şoferul.

În spatele lui stăteau alţi doi oameni, nedormiţi şi copleşiţi de greutăţi. Unul se scărpina pe sub fesul de schi. Tehnicieni specializaţi în urgenţe medicale. Cadavrul ocupa cea mai mare parte a holului. N-aveau cum să nu-l vadă.

— El e, spuse Hood, cu ochii oprindu-se din nou asupra lui Mike.

— E...

— Exact.

Şoferul ambulanţei trecu pe lângă Hood şi ajunse la băiatul învelit cu un cearşaf. Ceilalţi doi se duseră la ambulanţă, ca să pregătească o brancardă pliantă.

— Ţi-o fi frig şi ţie? glumi şoferul sinistru, în timp ce dădea la o parte marginea cearşafului şi-şi lipea palma de gâtul lui Mike. Cum adică, ars? Nu-i nici urmă de arsură! Şi de ce e cearşaful ăsta ud?

— Păi, el...

— Sper că nu încercai să-l tratezi.

— Nu, eu...

— Unde l-ai găsit? Eşti rudă cu el?

Hood îşi condensă cât putu relatarea.

— În ce stare sunt drumurile acolo sus? întrebă şoferul.

— Păi, sunt câteva cabluri căzute, spuse Benjamin. Maşina mea e...

— Electrice sau de telefon? La ce distanţă era băiatul de cablurile alea? La ce oră l-ai găsit? De ce nu l-ai lăsat la... ăă... la spitalul psihiatric?

Tehnicianul îi desfăcuse între timp jacheta şi cămaşa lui Mike şi căuta semne de

orice fel. Dar expertul ştia deja răspunsul, după cum îşi dădea seama Benjamin, răspuns pe care-l ştia şi el. Când ceilalţi doi voluntari ridicară brancarda pe treapta de la intrare, şoferul pecetlui soarta lui Mike, de parc-ar fi rupt o vrajă. Întoarse una dintre palmele băiatului.

— Electrocutare, băieţi. Electrocutare.

217

— Vrei să-ncerci...

— N-are rost, spuse şoferul. Pariez că-i aşa de vreo două ore. Vrei să anunţi prin radio?

Aruncară giulgiul lui Mike pe podea, lângă scări, şi-l acoperiră cu unul curat şi uscat. Apoi îl prinseră cu curelele brancardei şi-l duseră la ambulanţă.

— Staţi un pic, zise Hood. Vă duceţi la spitalul Norwalk? Până să plecaţi, zău c-ar trebui să-i anunţăm familia. Sau măcar să mă lăsaţi pe mine acasă la ei. E chiar acolo, sus. Telefoanele sunt moarte şi maşina mea e... Credeţi că se poate?

Şoferul nu zise nimic.

— Sunt vecinii mei. Băiatul e fiul vecinilor mei. Copiii mei s-au jucat cu el. Fiica mea e prietenă cu băiatul ăsta. Cu băiatul ăsta de-aici.

Hood devenise ferm. Comportamentul lui se schimbase. Era familiarizat cu drama. Ştia ce spune.

— Închipuiţi-vă c-ar fi băiatul vostru, spuse el.

Şoferul îşi muşcă buza de jos. Avea o privire fioroasă şi stupidă, de boxer amator. Nu spuse nimic. Dar îl duse pe Hood pe alee şi-i deschise uşa din spate a ambulanţei. Benjamin urma să stea în spate, cu cadavrul. Ieşise din nou în frig, doar în galoşi şi în haina de noaptea trecută. Era conştient că avea părul murdar şi încâlcit, că avea nevoie de un duş. Împinseră brancarda până la ambulanţă şi o ridicară în maşină. Radioul din maşină le comunica foarte clar – temperatura avea să scadă din nou considerabil, după-amiază. Da, radioul. În acea frântură de secundă, când uşa se închise în urma lui, Hood se pomeni pus din nou în legătură cu formatul dedicat exclusiv ştirilor, cu vocile lui binecuvântate şi conflictuale – reduceri masive de buget în Marea Britanie, Brendan Byrne se opune prelungirii autostrăzii cu plată din Jersey, forţele ONU de menţinere a păcii patrulează regiunile masiv minate dintre armatele egipteană şi israeliană, noul film al lui Hall Bartlett, *Pescăruşuljonathan Livingston,* primit cu cronici amestecate, moţiune în Congres pentru punerea sub acuzare a preşedintelui. Cazul crimelor

218

din Concord, California: doi vechi localnici, Walter şi Joannc Parkin, copiii lor, guvernanta, prietenul şi părinţii guvernantei, ucişi cu toţii de un vagabond din Bronx, Dcnnis Guzman, şi complicele său, Archie Stealing, şi el din Concord. Alt caz

din California: un director de şcoală din Oakland executat cu gloanţe cu cianură de către o organizaţie teroristă necunoscută, Armata de Eliberare Simbioneză, în semn de protest faţă de politicile „fasciste” ale directorului.

Care drumuri sunt libere? îl întrebă şoferul.

Hood nu ştia. Cei doi voluntari aflaţi în spatele ambulanţei, împreună cu Hood, se uitau în jos, la podea.

Îşi continuară drumul pe bâjbâite. Iată cum ajunse Benjamin Hood la locuinţa familiei Williams. Pe calea mai lungă, din cauza cablurilor electrice. Cabluri electrice căzute peste tot. Ambulanţa, sfâşiind cu sunetul sirenei liniştea zilei, acoperind clinchetul subtil al gheţii care se topea, se întoarse spre Silvermine Road şi urcă pe Canoe Hill, care era de netrecut din pricina copacilor prăbuşiţi, apoi o luă pe Ridge Road spre Rose Brook (pe lângă rezervaţia de animale sălbatice), înapoi pe Canoe Hill, unde intră într-un derapaj, fiind redresată rapid de către şofer, apoi în jos pe Route 123, spre North Wilton, coborând iar pe Laurel Road, tocmai până la Turner Hill, şi apoi pe Valley Road. Trecură pe lângă carcasele abandonate de BMW-uri, Volvo-uri şi Volkswagen-uri, trecură pe lângă dezastrele provocate în toate pădurile şi în toate curţile. Cu cât se prelungea mai mult drumul, cu atât Hood simţea că i se înnoadă măruntaiele. Avea maţele pline, viaţa i se schimbase şi avea de discutat o mulţime de lucruri.

Deşi genul de cântece de dragoste pe care Wendy le cânta în -somnul ei erau total confuze, deşi amesteca eros cu agape, dragostea ca dăruire cu dragostea ca necesitate, pseudoiubirea cu arta iubirii, iubirea curtenitoare sau seculară (acea obsesie a poeziei secolului al XII-lea) cu iubirea de Dumnezeu, dragostea de natură cu fetişismul, dragostea de părinţi cu dragostea profană premaritală, ea ştia, în timp ce razele soarelui pătrundeau în camera de oaspeţi a familiei Williams, că în casa în care locuia era sălaşul iubirii. Numeroasele ei ferestre, dormitoare, frontoane, intrânduri şi ieşiri erau ale ei. Streşinile încovoiate sub propria greutate şi acoperişul prin care curgea apa, acareturile neobişnuite şi scările secrete. Dragostea e un lucru suav, diafan, şi o forţă în stare să învrăjbească popoare. Prea târziu să mai dea înapoi, ştia că se îndrăgostise. Era o obrăznicătură şi era fata lui. *Sandy, sunt o fată grozavă, ce nevastă bună o să fiu!* Rare şi nepreţuite vor fi clipele pe care ei doi le vor petrece împreună. *Cheamă-mă, iubitule, doar cheamă-mă!* Voi fi acolo, în trenul de la miezul nopţii, voi fi acolo. Daţi-mi ritmul, băieţi, şi eliberaţi-mi sufletul...

Ia stai puţin. Camera de oaspeţi? Wendy deschise din nou ochii. Îşi vedea respiraţia, aburii pluteau deasupra ei. Şi respiraţia lentă a lui Sandy, ca gazele de eşapament iarna. Se afla în casa familiei Williams? încă? Se dădu jos din pat.

Podeaua era ca de gheaţă. Dansă. Dar curând, implacabilă, starea ei sufletească reveni. Electricitatea era oprită: nici pic de căldură. Ea se afla aici. Se făcuse dimineaţă. Nu putea

220

să iasă din cameră fără să dea nas în nas cu părinţii lui Sandy, fără să dea nas în nas cu Mike, şi aşa vor sta lucrurile de-acum. Oricum, îl iubea pe Sandy. Oricum, voia să-şi scrie pe sâni numele lui Sandy cu marker permanent şi să se logodească. Oricum, voia să aibă copilul lui, să-l iniţieze în marijuana, să-l vadă cum îi creşte mustaţa.

Îl trezi brusc, doar ca să-i vadă expresia. Îl strigă pe nume. Ochii lui se deschiseră de îndată, cu o expresie de regret şi panică. Încă somnoros, frecându-se la ochi şi întinzându-se, se ridică în capul oaselor. Picioarele îi atârnau peste marginea patului.

— Of, Doamne... Of! Ce-o să ne facem?

Wendy râse.

Îşi adună hainele, inclusiv portjartierul murdar din şifonierul lui Mike, ascunzându-l cu grijă de Sandy, mototoli ndu-l în pantalonii ei de schi, şi îşi trase helanca peste cap.

— Trebuie să ne-ntoarcem în camera mea. Trebuie să ieşi din casă.

— Hm?

— Nu vorbi aşa tare, şopti Sandy.

— Nu vorbesc tare şi-apoi, ştii, prea faci pe mironosiţa! Cui îi pasă?

Sandy se dăduse jos din pat şi căuta dovezi compromiţătoare pe cearşafuri, deşi nu era nicio pată, verificând totuşi, aşa cum un alcoolic trece printr-un detector de metale convins că probabil a luat de undeva vreun pistol. Sandy căuta primele roade abjecte ale propriei sexualităţi uscându-se acolo sau chiar urmele ruperii pieliţei care, conform studiilor sexologice din curtea şcolii, ar fi trebuit să însoţească prima noapte a lui Wendy în patul său. Apoi îndoi păturile şi aranjă aşternuturile. Fiecare are un stil propriu de-a face patul, Wendy ştia asta, la fel de personal ca amprentele sau ca pulsul. Sandy nu făcea decât să amâne momentul adevărului. Colţurile lui ordonate, dar imperfecte, ca de spital, n-aveau s-o păcălească niciodată pe maică-sa.

221

Aşa cum vedea Wendy lucrurile, în acest spaţiu împrejmuit, în aceste prime minute ale dimineţii, erau în siguranţă – doi tineri îndrăgostiţi, ca nişte cititori avizi privind la frontispiciul unui volum prăfuit, lăsat moştenire –, reflectând mişcările lumii exterioare în parohia Canaan şi dincolo de ea. În cele din urmă, uşa se va deschide larg. Dar deocamdată puteau să se plimbe liniştiţi cu trenuleţul dragostei.

Aşa că Wendy se opri şi-şi scoase din nou helanca, adăugând-o la grămada de haine pe care le ţinea la brâu. Simţi aerul îngheţat pe sfârcuri, acei mici vestitori roz ai sexului ei, şi se îndreptă spre uşă.

— Ceasul a stat, spuse Sandy, în spatele ei.

Ea era plină de o încântare intensă, aşa că importanţă avea? Era schimbată. Care e cel mai tare zgomot pe care-l poate scoate o fată? Cum arată clădirile când se prăbuşesc? Oare Pentagonul chiar levitează? Deschise uşa şi ţopăi fără regrete peste pragul camerei de oaspeţi în camera lui Sandy, unde execuţia soldatului Joe era încă pusă în scenă. Începu să ridice vocea într-un cântec, să murmure niscai versuri de la Led Zeppelin şi dintr-o altă melodie eterică. Hawkwind. Nazgulii călăreau în veşminte negre.

Apariţia mamei ei în acest moment a fost iute, năucitoare şi imprevizibilă. Wendy ţipă, de fapt, la vederea Elenei cu ţinuta răvăşită, purtând hainele de noaptea trecută. Stând în hol. Ai fi zis că maică-sa învăţase tehnicile vrăjitoarelor

— Învăţase cum să se facă invizibilă – şi, cu ajutorul unei vrăji, spionase faptele fiicei sale. Mama ei ca o valkirie. Mai târziu, momentul acesta s-a derulat iar şi iar în conştiinţa lui Wendy, ca şi cum lucrurile s-ar fi petrecut altfel dacă ea n-ar fi ieşit din camera de oaspeţi.

— Îmbracă-ţi imediat bluza, fir-ar să fie! spuse maică-sa. Pune-ţi hainele pe tine!

Lângă ele, între ea şi maică-sa, Wendy văzu uşa camerei de oaspeţi închizându-se la loc – nici doi centimetri. Parcă simţea tulburarea care se acumulase de cealaltă parte a ei. Între timp, totuşi, îşi recăpătă stăpânirea de sine. Se duse

în camera lui Sandy. Era pregătită să înfrunte tot ce-avea să se-ntâmple. Era posacă şi de-o indolenţă erotică. Îşi întinse helanca, puloverul şi ponchoul pe patul lui Sandy, de parcă şi-ar fi etalat o pradă bogată. Se mişca pe-ndelete. I se făcuse pielea de găină. Se îmbrăţişă singură. Mama ei o urmă.

— Ce cauţi aici? întrebă Wendy.

— Nu e treaba ta, spuse Elena. Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare, domnişoară! Eu se cade să pun întrebările. Ai petrecut toată noaptea aici? Şi cine ţi-a dat voie să faci asta? Şi unde anume ţi-ai petrecut noaptea? Unde anume, în această casă?

Privirea mamei ei dădu ocol încăperii, în timp ce Wendy se îmbrăca, se opri asupra păpuşii spânzurate deasupra şifonierului lui Sandy, dar nu receptă mesajul. Apoi, uitându-se mai bine în hol, Elena văzu camera de oaspeţi şi înţelese. Îl strigă pe Jim Williams, strigă pe hol: *Jim!* şi apucă mânerul uşii – în spatele căreia Sandy stătea pe întuneric, strângând pijamaua chiar în dreptul vintrelor –, apoi dădu buzna peste cel mai mic dintre băieţii familiei Williams, urmată îndeaproape de tatăl lui.

— Ce făceaţi voi doi aici? Ah, fir-ar să fie, Jim! Of, la naiba!

Şi aşa mai departe. Cu lanterna impunătoare, galbenă, pe care o purta – lungă cât antebraţul său –, Jim Williams şi mama lui Wendy cercetară încăperea, ca şi cum această ambuscadă n-ar fi spus şi singură povestea. Dădură la o parte aşternuturile aranjate atât de laborios de Sandy; întoarseră pernele ca nişte arheologi care

scotocesc prin ţărână. În sfârşit, traseră cuvertura şi cearşaful de pat şi cercetară salteaua, unde găsiră o veche pată de menstruaţie uscată. Capitonajul de pe patul ăla era ca un linţoliu însângerat. Deodată, Elena Hood începu să-şi concentreze atenţia asupra sticlei de votcă goale. Wendy şi Sandy aşteptau vinovaţi în spatele părinţilor lor. Pentru ei, vremea pedepsei sosise.

— Tu ai băut asta, băiete? îi spuse Williams fiului său, în timp ce Elena agita sticla. Îţi dai seama în ce necazuri te poate băga chestia asta? Ştii ceva despre intoxicarea cu alcool?

223

Ştii ce să faci dacă cineva suferă de intoxicare cu alcool? Ai auzit vreodată de oameni înecaţi cu propria vomă? Din cauza unei chestii ca asta de-aici? Poţi să-ţi imaginezi cum vine chestia asta, fiule?

Elena o trase pe Wendy pe coridor, ca să-i aplice acelaşi perdaf. O disertaţie lungă, familiară. Văzuse atât de mulţi oameni din familia ei distruşi de alcool şi n-ar fi suportat să vadă din nou aşa ceva. Era prea dureros. Din cauza faptului că aceste năravuri se transmiteau ereditar, ea şi Paul puteau cu uşurinţă... Dac-ai fi văzut-o pe bunica ta... Pe unchiul tău, cu tristeţea şi eşecurilc lui, şi toată acea suferinţă... Şi să nu-l uităm pe tatăl tău... Şi boala psihică, şi moartea, domnişoară, moartea!

— Tu asculţi ce-ţi spun eu?

— Sunt numai urechi, mamă.

Următorul act al justiţiei parentale, aplicarea pedepsei corporale, decurse cu repeziciune în continuarea dădăcelii, ca o viitură sau ca o hotărâre de forţă majoră. Wendy avea o presimţire că, în dimineaţa asta, ceva era în neregulă cu proporţiile pedepsei, dar la început nu ştiu ce. Cu adulţii se petrecea ceva ce ea nu-nţelegea. Unde era mama lui Sandy, de exemplu? Unde era tatăl ei? Pe urmă începu să priceapă. Se lăsă condusă în josul scărilor ca şi cum ar fi mers spre locul execuţiei. Se lăsă înghiţită. De continuitatea logicii poliţieneşti. Porci.

Iar în familia Hood, pedepsele corporale aveau o istorie. Exista un loc geometric al pedepselor. Totul începuse cu Paul. Paul fusese un copil bolnăvicios, începând cu anul de grădiniţă petrecut la East School, cu diferite infecţii şi boli

— O inflamaţie a gâtului provocată de stafilococi şi dublă infecţie la urechi, pojar, tuse măgărească. Paul urla de la primele ore ale dimineţii, ca şi cum viaţa lui ar fi fost în pericol, cu ţipete ascuţite şi înfricoşate care-i ţineau treji pe părinţii lui, ţipete care, în disperarea lor, păreau să pătrundă în inima mamei, luptându-se cu competenţa ei ca părinte. Asta intrase deja în tradiţia familiei. Pe atunci, Elena îşi făcuse obiceiul

224

de a-i lua lui Paul temperatura anal – tocmai din cauza problemelor cu gâtul.

Avea un termometru drăguţ de sticlă, care era cufundat într-un pahar plin cu alcool, din categoria celor care par să prezică binele prin însăşi seriozitatea şi simplitatea lor. Această practică a persistat până când Paul a început să vadă metoda mamei sale – întunericul misterios în care ea cufunda instrumentul medical – ca pe tratamentul însuşi, aducând cu el o legitimare a nefericirii lui.

Practica a fost transferată asupra lui Wendy, care ajunsese şi ea să aprecieze aceste îngrijiri oferite în tăcere, oferite cu aerul preocupat, impasibil al unui bijutier sau al unui ortodontist. În linişte, înconjurat de o aromă de izopropil, termometrul îi va gâdila orificiul ei tainic şi rozaliu, iar ea avea să fie vindecată.

Asta, totuşi, nu a fost singura atenţie de care s-a bucurat popoul ei în căminul familiei Hood. Pentru că bătaia la popou era ceva obişnuit. Aceste ocazii erau grandios stilizate, într-un ritual atent şi iubitor. Prima bătăiţă a lui Wendy a fost marele eveniment organizatoric al celor mai vechi amintiri ale ei, deşi delictul care a provocat-o fusese demult uitat. Tatăl ei a dus-o în dormitorul părinţilor. Mama ei stătea acolo, fără să scoată o vorbă. Fetiţa a refuzat să-şi dea jos pantalonii. Tatăl ei a umilit-o verbal până când s-a conformat – a numit-o *stricată, târfă şi prinţesă.* Nu era greu deloc s-o înjoseşti prin limbaj – avea doar patru ani. Şi-a dat jos pantalonaşii din proprie voinţă. Apoi a pus-o în poala lui, iar maică-sa i-a adus peria de păr – în tradiţia familiei, partea cu peri era rareori folosită – şi, după o pauză în care a contemplat inocenţa absolută a posteriorului ei, tatăl ei a lovit-o cu partea netedă a periei. Ce făcea maică-sa? Se dădea cu ojă?

Wendy recunoştea diversele atenţii acordate fundului ei şi acestea au devenit imposibil de diferenţiat. Un Gestalt al trupului ei. Care dintre ele apăruseră primele – îngrijirile blânde ale mamei sau bătăile severe, dar grijulii ale tatălui

— Era acum neclar. Toate se împletiseră. Ce mânca, felul în care se îmbrăca, dacă se aventura în lumea grosolană a

machiajului, toate astea păreau lipsite de importanţă prin comparaţie cu felul în care se ocupau de acel sanctuar al grijii medicale şi paternale. Ea era poponeţul lui mami şi-al lui tati.

Aşa încât drumul până la parter, în livingul familiei Williams, avea un singur scop. Îl auzea acum pe Sandy plângând la etaj şi auzea monologul în crescendo al domnului Williams. Cuvintele lui aveau o sonoritate mormăită, cabalistică. Sutre hinduse. M. T. Elena Hood o apucă strâns pe fiica ei de încheietura mâinii. Ordinea rigidă şi fără cusur a locuinţei familiei Williams le împresura. În living, Elena îi porunci să-şi dea pantalonii jos. Wendy s-ar fi supus acestui abuz – părea inevitabil, aproape natural – chiar dacă avea paisprezece ani, pentru că avea alte lucruri în minte, pentru că ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră excesiv de lungi. Dar atunci îşi aminti că portjartierul murdar al lui Mike era vârât acolo, în pantalonii ei

de schi, iar ăsta era un secret pe care n-avea de gând să-l trădeze. Refuză.

— Am spus să-ţi dai jos pantalonii, te rog, spuse Elena Hood.

— Nu, sunt prea mare. Ce-ai să faci, mamă, o să mă baţi la fund la balul bobocilor? O să vii după mine la colegiu, ca să-mi dai na-na la popou?

— Aici nu e nimic de negociat.

— De ce, mamă, ce-o să faci, *o să mă fuţi?*

Asta puse capăt conversaţiei. Elena o prinse pe Wendy de gât, mai-mai s-o sugrume. Camera alunecă într-o parte, şi, dintr-odată, Wendy începu să ţipe şi să plângă, în timp ce era târâtă în holul de la intrare. Detaliile pe care reuşi să le desluşească în toiul acestei procesiuni sumbre erau ciudat de satisfăcătoare: covorul oriental din hol, mototolit de călcâiele ei; soarele dimineţii reflectat în rama de alamă a oglinzii din hol; faţa mamei ei deformată în oglindă. Undeva picura apă. Puterea maică-sii era total disproporţionată faţă de corpul ei minuscul, în retragere. În baie – aproape de intrarea în pivniţă –, Elena îi ţinu fetei gura închisă cu palma şi dădu drumul la robinet cu cealaltă mână. Înmuie în apă

un săpun mic, până făcu spumă destulă, după care o forţă pe fiica ci să deschidă gura – Wendy o implora să n-o lacă, dar ţipetele ei erau fără cuvinte, strangulate în care îi vârî forţat săpunul plin de spumă. Apoi Elena îi închise din nou gura.

Wendy ar fi putut, chiar ar fi trebuit s-o lovească şi ea pe maică-sa. În furia care-o cuprinsese, simţea că trebuia s-o lovească pe mama ei, să-i tragă una în dinţii ăia drepţi, albi şi falşi, să vadă cum îi curge sângele peste ei (dinţii cei uşor mânjiţi de ruj, chiar şi acum), să calce peste trupul mamei căzute la podea –, dar n-o făcu. Într-un ungher izolat al inimii ei, Wendy consimţea la această tortură. Poate că avea o presimţire legată de ce-avea să urmeze. O acceptă, Wendy îi acceptă umilinţa, ca şi usturimea din gură şi din gât. Îşi simţea membrele slăbite. În sfârşit, maică-sa îi dădu drumul, lăsând-o să icnească şi să scuipe puţină spumă albastră pe preşul croşetat de pe pardoseală. Începu să plângă.

— Hai să mâncăm ceva de dimineaţă, spuse maică-sa, cu o voce glacială şi stranie.

Wendy căzu grămadă pe podea.

— Ridică-te imediat, spuse mama ei. Ridică-te de-acolo.

Dar Wendy nu voia să se mişte.

— la chestia aia şi ridică-te.

Ea rămase pe loc.

De data asta, când mama ei îi mişcă trupul, când ridică trupul acela de păpuşă fragilă de pe podeaua băii, Wendy ştiu că singură n-ar fi fost în stare. Forţa supraomenească a mamei, câmpul de forţe care o înconjura, toate acestea eşuaseră. Wendy va învinge în final doar pentru că va trăi mai mult. Iată cum

familia era un mare bluf, un şir de înşfăcări zadarnice ale puterii. Dragostea era ca o tortură cu apa, iar sexul era partea de abuz fizic a iubirii, prin urmare sexul era partea torturantă a torturii. Numai că familia era cea mai cumplită tortură dintre toate.

Se duseră apoi în bucătărie, de parcă era bucătăria ultimei şanse, ultimul loc în care-ar fi putut împărtăşi noţiunea de solidaritate feminină. Ideea li se năzări din senin, cum ar fi

227

putut ele să pregătească micul dejun pentru bărbaţi, pentru bărbaţii de la etaj. Ar fi făcut-o pentru bărbaţi, dar şi pentru ele însele. Wendy şi mama ei puteau, prin alchimia dejunului, să repare situaţia, înainte de a picca acasă. Wendy intră în bucătărie ca un spectru. Fără să-i spună o vorbă mamei ei. Cu ochii roşii. Umflaţi. Întrucât cuptorul familiei Williams era cu gaz, Elena Hood reuşi să pună ceainicul la fiert. Căută prin bucătărie un filtru de cafea. Pe tăcute, îi indică lui Wendy să pregătească masa. Scotociră prin sertarele lui Janey Williams. Apoi, în camera alăturată, salonaşul: Wendy mototoli câteva numere din *Stamford Advocate* şi *New York Times* şi făcu o mică piramidă de surcele pe grătar, deasupra hârtiilor. Zgomotul îndeletnicirilor casnice modeste ale mamei sale o liniştea. Luă o cutie de chibrituri Ohio Blue Tip (scapără pe orice suprafaţă). Aprinse un băţ pe fermoar, cum o învăţase Mike să facă.

Iar când domnul Williams şi Sandy se aventurară în bucătărie, chiar la Mike se gândeau. Focul nu ardea prea bine şi cei doi bărbaţi se lăsară pe vine, ca să-şi dea cu părerea. Nu asta era treaba lor? Să-şi dea cu părerea?

Domnul Williams scormoni cu un vătrai pe lângă buşteanul Duraflame al lui Wendy. Sandy mânuia foalele.

— Wendy, spuse calm domnul Williams, în timp ce aţâţa focul, nu l-ai văzut pe Mike azi-noapte, nu?

Fata îi povesti cum stătuse acasă şi urmărise filmul despre femeia îngropată. Când ajunsese la locuinţa lor, Mike plecase deja. Cuvintele dureau, când îi ieşeau pe gură. Toate cuvintele o dureau. Aveau un efect coroziv.

— Sandy mi-a spus c-ar fi la Silver Meadow, zise ea, şi poate că l-oi fi văzut când am trecut pe-acolo. Sau poate că nu. Aş fi putut să-l văd dac-ar fi fost pe deal, să se dea pe derdeluş sau să alerge.

— Dar tot el mi-a zis ca s-ar putea să se ducă să-l vadă pe Danny Spofford, interveni Sandy.

Jim Williams puse o mână pe creştetul fiului său, iar cealaltă, pe creştetul lui Wendy. Se ridică în picioare.

228

— Încercaţi să vă ţineţi mâinile acasă cât dau eu un telefon, bine? Monştrilor…

Şi zâmbi, în timp ce ridica telefonul de pe pianină pe stativ era partitura piesei *Moon River.* Dar când îşi dădu seama că şi liniile telefonice erau întrerupte, se schimbă la faţă. În bucătărie, brusc, Wendy îl auzi stând de vorbă cu maică-sa.

— Ce crezi, l-o fi dus Janey pe undeva?

— Eu cred că totul e-n regulă, spuse Elena. Probabil c-o fi la noi acasă, prăjeşte cârnaţi cu Ben.

— Telefonul e mort.

— Nu e cazul sa exagerezi.

Casa rămase tăcută pentru o clipă. Focul îşi mistuia combustibilul.

Deodată, domnul Williams spuse:

— În regulă, copii, veniţi aici, e momentul s-avem o mică discuţie.

Wendy şi Sandy se lăsaseră învăluiţi de căldură, unul în compania celuilalt. În faţa focului. Fără să vorbească, fără măcar să se simtă în largul lor, pur şi simplu, acolo. Fără să ştie ce se întâmplase cu votca noaptea trecută sau cum îi adusese ea în situaţia asta. Reduşi la tăcere de forţa acestei băuturi de a lua evenimentele şi de a le remodela cumva, pentru a-i face să se dezlănţuie. Wendy nu simţea că-l cunoaşte pe Sandy, dar exista acum un lucru pe care-l împărtăşeau. El îi dădu foalele şi ea suflă timid, de încercare, peste buşteanul artificial din şemineu. Sandy luă vătraiul şi-l înfipse cu sălbăticie în buştean. O ploaie de scântei albastre, verzi şi roşii învălui şemineul. Wendy se înecă şi încercă să înghită. Leşia era în ea acum. Călătorind prin sângele ei, îngreunându-i ficatul.

Cei doi se duseră în bucătărie, unde Elena Hood aranja fâşii de bacon pe o frigăruie mare, spărgea ouă într-un castron şi căuta ingredientul ei minune, boiaua de ardei. Aceste eforturi culinare îi ascundeau starea de şoc, expresia goală, amorţită pe care Wendy o înţelegea foarte bine. Cei doi

229

Williams nu sesizară nimic. Totuşi, între timp, Elena ajunsese la un fel de înţelegere cu Jim Williams – asta era evident, după felul în care se ocoleau grijuliu unul pe celălalt în bucătărie, descriind cercuri pe linoleum, nu cu dragoste, chiar, ci cu respect. Onorându-i, măcar un pic. Un fel de apreciere efemeră, care nu învingea toate suişurile şi coborâşurile, dar era ameţitoare pentru o clipă. Consecinţa acestei aprecieri avea să fie o predică ţinută în doi. Domnul Williams arătă spre masă. Sandy şi Wendy se aşezară.

— În regulă. Toată lumea stă comod? Williams se ridică în picioare, chiar la marginea parchetului, cu braţele încrucişate. Bun! Acum, lucrul pe care-l avem de discutat în dimineaţa asta nu e simplu, dar cred că trebuie să-l discutăm oricum, şi ăsta-i motivul pentru care mama ta, Wendy, a rămas aici azi-noapte şi nu s-a dus acasă… A stat cu mine noaptea trecută. Asta e… ăă… primul lucru pe care trebuie

să vi-l spunem. Şi, cu toate că motivul pentru care a stat a fost în principal întreruperea curentului electric şi faptul că a trebuit să... ăă... abandonăm maşina într-un şanţ pe Ferris Hill Road, ar fi nesincer dacă nu v-am spune că am petrecut noaptea împreună... în... în patul cu saltea de apă. Vreau să fiu clar în privinţa asta, copii. Acum, uneori, pe măsură ce o căsnicie devine familiară, începe să îmbătrânească un pic – asta se întâmplă uneori. Pur şi simplu, se întâmplă ca oamenii care sunt căsătoriţi – ca mama ta şi cu mine, Sandy, sau ca Benjamin şi Elena – într-un punct în care vor ceva anume în căsnicia lor, în care constată că... ăă... se înstrăinează. De fapt, nu-i chiar aşa de complicat. E la fel cum îţi doreşti să pui sos A.l pe hamburger săptămâna asta şi muştar săptămâna viitoare. E simplu. Sau la fel cum ai vrea să te duci la Medonald's sâmbăta asta şi apoi la Darien Pizza Restaurant, data viitoare. Contractul conjugal, mda, aşa e. Devine tot mai neînsemnat. E greu să revii în acel punct în care ai fost fericit, căci altfel vă iubiţi unul pe altul, dragostea voastră e puternică, dar pur şi simplu nu vă mai pasă de celălalt ca altădată. Iar societatea ne învaţă chiar acum că ăsta nu e

230

neapărat un lucru rău – să vrei ceva picant. E un lucru lirosc. E puţin cam neconvenţional, pe unii îi cam zdruncină, dar e în regulă. Mama ta şi cu mine şi probabil că şi domnul şi doamna Hood, ei bine, am crescut într-o vreme în care, indiferent de dorinţele pe care le nutreai într-o căsnicie, se considera că e imoral să încâlci jurămintele pe care le-ai făcut în faţa altarului. Ce s-a întâmplat din această cauză a fost că părinţii noştri şi părinţii lor au trăit furioşi... furioşi şi porniţi unii împotriva altora doar pentru că-şi doreau puţină varietate. Ţipau unii la alţii şi dormeau în dormitoare separate, ignorându-şi copiii – ignorându-ne pe noi, pentru că noi eram copiii pe atunci –, în vreme ce se războiau unii cu alţii – *se războiau* – pentru dreptul de a nutri aceste dorinţe. Aceste ciudate mici pasiuni. Aşa.

Ouăle Elenei, aroma lor, umpluseră acum bucătăria, dându-i o concordie şi-o armonie pe care nu prea le avea. Domnul Williams devenea tot mai agitat pe măsură ce parcurgea etapele complexe, de om de vânzări, ale raţionamentului său. Pe Wendy o ustura gura otrăvită. Îşi lăsă capul în jos.

— Aşa că acum putem să facem asta, dacă vrem. Putem să încălcăm un pic aceste restricţii; putem să împrumutăm pe cineva pentru o noapte şi să nu... fără să ne punem în pericol familiile sau alte chestii. Atât, doar să ai parte de puţină acţiune. Şi despre asta voiam să vă vorbesc, copii. V-aţi putea trezi într-o dimineaţă ca asta, când totul afară e foarte frumos, dar într-o situaţie derutantă, cum ar fi să-ţi găseşti mama plecată de-acasă şi pe altcineva – să zicem, mama prietenului tău – în locul ei. Maşina lipseşte, te gândeşti că e distrusă pe undeva. Dar vreau ca tu să înţelegi, băiete (iar Williams se aşezase între timp la masă şi stătea aplecat peste suporturile pentru farfurii ca să se uite drept în ochii fiului său), că asta nu va avea

niciun efect asupra familiei noastre. Eu sunt aici, în această casă. Voi fi mereu aici. Iar maică-ta şi cu mine poate c-om avea pragurile noastre de apă învolburată, dar rămânem împreună. Suntem în această casă împreună, cu sau fără electricitate. Şi vrem să fim

231

împreună, să vă ajutăm pe voi, copii, şi să ne ajutăm unul pe celălalt.

— Acum, mama ta, continua Williams, mama ta... a plecat de la petrecere cu altcineva. Vreau să fiu sincer în privinţa asta. Trebuie să fiu cinstit cu tine. OK? Şi astfel ne putem imagina în ce fel de situaţie se află ea acum. A profitat de această oportunitate în acelaşi fel în care-am făcut-o şi noi. S-ar putea să fie mulţumită, s-ar putea să nu fie. Nu ştim. Dar ea nu poate să ne sune acum, pentru că liniile telefonice nu funcţionează şi probabil că pe străzi sunt copaci prăbuşiţi. Lumina electrică e întreruptă, iar drumurile sunt periculoase. Şi ăsta-i motivul pentru care nu s-a întors încă. Dar când o să se-ntoarcă şi când Mike o să se-ntoarcă şi el, o să ne-aşezăm cu toţii la masă şi probabil, Wendy, că şi tu poţi să fii sigură c-o să te duci la tine acasă, unde-o să ai cu tatăl tău o lungă discuţie despre ceea ce s-a întâmplat.

Elena se aşează la masă lângă Wendy. Le dădu celorlalţi farfuriile. Pentru Wendy, ouăle erau serbede şi reci. Aveau gust de săpun albastru. Sandy înfuleca ouăle fără poftă sau bucurie.

— Mai avem de lămurit un lucru, adăugă Jim Williams, şi anume faptul că voi doi aţi fost azi-noapte împreună. Acum, cred că nu voi fi nevoit să vă fac o recapitulare a poveştilor cu păsărele şi albinuţe. (Aici, Williams scoase un hohot de râs grav şi plin de voioşie, care totuşi sună fals.) Prin urmare, cred că nu va trebui să vă explic ce-i ăla un act sexual. Am să spun, totuşi, că asta e o treabă foarte serioasă. Iar în cazul tău, băiete, nu-s aşa de sigur că eşti pregătit să-i faci faţă – când ţi-or creşte câteva fire de păr mai închise la culoare sub nas, o să putem avea o discuţie serioasă pe acest subiect. Atunci o să te-nvăţ cum să iei problema în propriile mâini, dar, până atunci, voi nu sunteţi pregătiţi, aşa că trebuie să vă rezumaţi la... ăă... în primul rând, cercetări mai puţin invazive şi, în al doilea rând, dac-ar fi să se-ntâmple ceva miraculos... să zicem că aţi fi brusc apţi de reproducere, v-aţi găsi într-o situaţie foarte dificilă. Corect? E cât se poate

232

de serios. Închipuie-ţi, Sandy, dacă Wendy ar rămâne gravidă chiar acum, când tu ai trcisprezecc ani, iar ca are... câţi? Tot trcisprezecc? Imaginează-ţi că Wendy ar treimi să se ducă la liceu în rochie de gravidă, încercând să ascundă adevărul. Şi pe urmă, cum o s-aveţi voi grijă de copil, după ce-o să-l faceţi? Cine-o să stea cu el cât timp o să fiţi la şcoală? Cine-o să plătească asistenţa medicală şi naşterea propriu-

zisă a bebeluşului? Vă aşteptaţi ca noi să plătim angaralele pentru prostia voastră? Nici vorbă de aşa ceva! Şi cine-o să-l înveţe pe copilaş principiile morale de care-o să aibă nevoie? Moralitatea lui e un pic cam lăsată de izbelişte, dacă ţinem seamă de treaba pe care-o faceţi voi acum. Pricepeţi? Voi doi n-aţi terminat încă de asimilat principiile moralităţii şi deja vreţi responsabilitatea de-a vă ocupa de un copil? Şi adăugaţi la asta faptul că nu ştiţi exact ce simţiţi unul pentru altul, fiindcă există alte... relaţii extenuante care se desfăşoară în acelaşi timp. Nici măcar nu ştiţi ce gândiţi cu adevărat... Mă rog, evident că un comportament ca ăsta are darul de a fi contagios. Adică, eu nu cred că voi aţi ajuns la o astfel de idee de capul vostru. Aşa că, de bună seamă, aţi preluat-o de undeva. Asta-i un motiv de reflecţie, dac-aţi citit una dintre cărţile noastre şi-aţi găsit detalii legate de un comportament ca acesta. Noi am prefera să discutăm asta cu voi decât să vă lăsăm să vă luaţi toate informaţiile din cărţi. N-ai decât să aduci cartea aia aici, Sandy, adu-mi *Naşul,* pagina nu ştiu care, aia pe care-i place lui Mike s-o citească. Am putea să analizăm împreună cuvintele mai dure. Uite, să faci anumite alegeri e un lucru important pentru tineri. Prin urmare, asta e ceea ce-aş dori să vă ofer... alegeri. Până când veţi aduna toate informaţiile, până când veţi şti, atunci când vă culcaţi în acelaşi pat, cum trăieşte cealaltă jumătate, pur şi simplu nu e bine. Asta vreau să vă spun şi, dacă nu e bine, atunci ar trebui să mai aveţi răbdare. Să mai aveţi răbdare, OK? Aţi înţeles, copii?

Wendy privea fix în farfurie, văzând cum ouăle se închegau într-o băltoacă aproape rece, scuturând uşor

moviliţa de pâine prăjită, gem şi ouă. Acum putea să ridice din nou privirea fără să se teamă de consccinţe.

— Elena, ai ceva de adăugat?

Elena clătină din cap cu hotărâre.

— Nu, nu. Eu şi Wendy o să discutăm lucrurile astea în drum spre casă.

Şi aşa se sfârşi totul. Oricare-ar fi fost impulsul care-o condusese pe mama lui Wendy în casa familiei Williams – şi acesta îi fusese transmis în totalitate lui Wendy, exact aşa cum nestatornicia familiei O'Malley îi fusese transmisă Elenei –, oricare-ar fi fost impulsul care-o purtase pe mama ei de la petrecere pe patul cu apă, unde înotase în braţele lui Jim Williams, oricare-ar fi fost revoluţia care avusese loc în sufletul mamei ei, fusese urmată de o aspră revenire la vechea ei constituţie. Aşa se întâmplau lucrurile cu adulţii – mergeau pe calea extazului, după care îl negau, îl raţionalizau, îl înveşmântau în vorbărie. Mama ei regreta că se află acolo, în acea bucătărie, regreta că pregătise micul dejun, regreta că-l rănise pe Benjamin, oricât de justificat ar fi putut să fie gestul ei. Mama ei regreta totul acum. Wendy citea acest regret pe faţa ei.

— Hei, băiete, spuse Jim Williams, radioul tău pe unde scurte mai are ceva baterii? Crezi că putem asculta la el ştirile sau vreo emisiune?

Sandy încuviinţă din cap, fără prea multă tragere de inimă.

Cei doi se ridicară deodată şi, cu mişcări sincrone, ca de coregrafie, se şterseră la gură cu şervetele de pânză pe care Elena le pusese pe masă, aşezară şervetele pe farfurii şi lăsară farfuriile în urma lor.

Şi atunci Wendy se gândi la complicaţiile întregii nopţi. Dacă se produsese un fel de schimb generalizat între vecini, care depăşise aşteptările tuturor? Pentru-nceput, Wendy avea să fie prizonieră într-un orăşel în care toată lumea ştia că maică-sa se culcase cu un vecin. Această veste avea să circule ca şi cea despre flirtul ei cu Debby Armitage. Apoi, ca să mergem un pic mai departe, ceva mai departe pe

drumul cu pricina, ca ar putea fi soră vitregă cu băiatul pe care-l iubea şi, în acelaşi timp, soră vitregă cu rivalul acestuia, pe care de asemenea îl iubise cândva. Avea să comită un incest. Îi va permite oricăruia dintre fraţii vitregi s-o pipăie. Poate c-o să-i lase pe amândoi s-o călărcască. Apoi Iraţii ci vitregi se vor lupta pe viaţă şi pe moarte pentru a dobândi dreptul de-a o însămânţa cu un prunc bicefal, care vorbea greaca încă din născare şi ştia data următoarei veniri a lui Isus. Tatăl ei şi tatăl ei vitreg nu vor vorbi unul cu celălalt. Mama ei şi mama ei vitregă nu vor vorbi una cu cealaltă. Atunci când se va afla în compania tatălui ei şi a doamnei Williams, va fi îndemnată să nu vorbească despre mama ei şi domnul Williams. Sau: nu-i va vedea niciodată pe Mikcy şi pe Sandy, pentru că vor avea weekenduri diferite de vizită. Sau: cei doi îşi vor împărţi vizitele, o săptămână Sandy, o săptămână Mikey, iar ea îi va schimba aşa cum procedaseră şi părinţii ei. Sau: se va întoarce acasă la familia Hood şi întreg acest weekend va rămâne un episod oribil, de care nimeni nu va mai vorbi vreodată, care va lăsa în urma lui carnagiul moral al unui întreg oraş plin de copii.

— Trebuie să mergem, spuse mama ei. Terminăm asta şi te duci să-ţi iei lucrurile. O să-mprumutăm nişte bocanci...

— Mergem pe jos?

— Maşina familiei Williams a rămas pe Ferris Hill, iar Firebird-ul e la tatăl tău.

Tăcerea dintre Wendy şi Elena a fost lungă şi densă. Aproape de nepătruns.

— Tu nu-l mai iubeşti pe tata, spuse Wendy.

Elena oferi acestei afirmaţii o pauză respectuoasă. Apoi spuse:

— Aşa e.

Mai târziu, Wendy se va gândi mult la acest moment şi va ajunge la concluzia că bateristul lui Elton John, Nigel Olson, însemna mai mult pentru ea decât căsătoria părinţilor ei şi că propria inimă i se micşorase, la fel ca inima lui Grinch din *Cum a furat Grinch Crăciunul.* Pentru că în acel

235

moment nu simţea cine ştie ce. Deprinsese prea bine parcimonia cu care o învăţase familia ei.

— Dar n-o să divorţezi de el, nu-i aşa?

— Dcocamdată nu ştiu răspunsul la întrebarea asta.

— Ah, mamă, tu...

Bâjbâind prin meandrele acestei discuţii, clătiră cu apă rece farfuriile murdare. Asta era tot ce puteau împărtăşi. Apoi Wendy o lăsă pe maică-sa şi se duse să-şi ia lucrurile – ponchoul, ghetele – de la etaj, de pe patul lui Sandy. Ajunsă în capul scării, îi auzi pe Sandy şi pe domnul Williams. În baie.

Cei doi stăteau pe covoraşul din baie, cu o baterie de scule împrăştiată în faţa lor, de parcă s-ar fi aflat într-un amfiteatru de operaţiuni. În faţa lor, printre plăcile de faianţă, un firicel de apă curgea constant. Nu era cine ştie ce, doar un pârâiaş care curgea în cadă, dar cu toate astea îi speriase pe bărbaţii din familia Williams. Pentru că nu venea nici de la duş, nici de la robinet. Venea din perete.

Sandy îi întindea sculele tatălui său, una după alta. Cheie. Cleşte. Opriră apa de la robinetele din spatele toaletei. Asta nu avu niciun efect asupra inundaţiei. În spatele lor, aparatul de radio sporovăia despre furtună şi despre distrugerile pe care le provocase. Apoi crainicii trecură la subiectul acelei tăceri de optsprezece minute şi jumătate.

— Noi o să plecăm, anunţă Wendy.

Bărbaţii din familia Williams nu ridicară privirile.

— Mai poftiţi pe la noi, spuse Jim Williams. Suntem întotdeauna bucuroşi să vă vedem, draga mea.

Wendy plecă din baie şi-şi adună lucrurile, după care se echipă. Patul lui Sandy era făcut cu grijă, de parcă s-ar fi aflat în camera de oaspeţi, ca şi cum asta n-ar fi fost reşedinţa lui permanentă. Soldatul Joe atârna fără vlagă deasupra şifonierului.

Şi deodată, de la parter, tocmai când ea şi mama ei se încheiau la ultimii nasturi, se auzi o bătaie la uşa din faţă.

— Lăsaţi-mă să intru! strigă Janey Williams. N-am cheile la mine.

Alte bătăi puternice. Zgomotul se auzea înăbuşit.

236

Atunci Jim Williams apăru pe scări: îngrijorai, coneen trat, prins într-un noian de reacţii diferite. Sandy stătea chiar în spatele lui, încremenit pe a opta sau a noua treaptă, strângând cu străşnicie balustrada, cu bărbia apăsată pe dosul palmelor. În prag, Janey Williams stătea răvăşită, cu ţinuta în dezordine, descompusă chiar. Wendy îşi dădea bine seama. Şi asta se întâmpla *înainte* ca doamna Williams s-o vadă pe mama lui Wendy.

— O dimineaţă excelentă, spuse Janey, când Wendy deschise uşa. E acasă stăpâna, drăguţă? Cu un gest absent, puse mâna pe creştetul lui Wendy.

— Avem o problemă.

Jim îi făcu semn să intre.

— Ce s-a-ntâmplat cu maşina, fir-ar să fie? întrebă ea. Şi-atunci înţelese: O, ce plăcere să te văd, Elena, şi ce bine-arăţi! Ce se-ntâmplă aici? Ce-i cu feţele astea lungi?

— Cum ai ajuns acasă? spuse Jim Williams, coborând două trepte. Avea un ton detaşat. Era tonul care preceda o discuţie lungă şi grea.

— Maria m-a dus cu maşina în susul, în jurul şi în josul lui Ferris Hill. Am trecut pe lângă maşină. Maşina mea! Ce mama naibii i-aţi făcut?

Jim Williams strânse în mână cheia fixă, de parc-ar fi vrut să argumenteze ceva cu ajutorul ei. Sandy se uita la lâna încâlcită a covorului, iar Wendy se uita la mama ei, care părea să privească fix spre nu ştiu ce regiune pustie din curte. La etaj se auzea apa picurând în baie.

— Maşina ta, Fordul Firebird, era şi ea înţepenită-n drum, o informă Janey pe Elena. Sper că Benjamin n-a dat, mă rog, nas în nas cu... autorităţile, pe când cobora dealul.

— Am distrus maşina, şopti Elena prosteşte.

Wendy vedea cum mama ei se chinuie stângaci să facă faţă situaţiei. Şi putea ghici acum în ce direcţie era orientată harta evenimentelor, chiar dacă nu putea s-o vadă în întregime. O parte fusese construită de ea, cealaltă, de alţii. Dar senzaţia creată de acele poveşti se lăsase acum asupra

ci. Poveştile acelea circulau în jurul ei. Maria Conrad întorcând u-sc acasă ca să-şi găsească fiul, pe Neil, primind prima sa felaţie de la Janey Williams, Janey plângând de-a dreptul în timp ce făcea asta, lacrimile ei sărate, de amărăciune, căzând pe erecţia lui roz-pal... Neil, prea orb în mulţumirea lui ca să-şi dea seama de efectul pe care-l avea sau nu-l avea asupra ei; Maria întorcându-se de la locuinţa lui Stephan Earle, unde Stephan ejaculase prematur şi adormise numaidecât, după ce o strigase pe Maria cu alt nume – nici al ei, dar nici al soţiei lui; soţia lui Stephan Earle, Mărie, rămasă la micul dejun cu Dan Fuller, moment în care îşi face apariţia Chuck Spofford, urmat îndeaproape de fiul lui, ca să-l acuze pe Fuller că i-a furat amanta; logistica, geometria cazării la reşedinţa Gorman, la reşedinţa Sawyer, la reşedinţa familiei Boyles. Toate maşinile astea care încercau să se deplaseze prin oraş, în spatele altor maşini! Fiecare cu încărcătura ei de trădare şi oportunitate irosită! Şi, peste toate astea, mai era şi furtuna. Wendy nu voia să se gândească la asta. Nu era îndeajuns de matură ca să se gândească la aşa ceva.

— Şi v-aţi distrat? întrebă Janey.

— Ah, taci! strigă Elena. Dacă vrei să discutăm, hai măcar s-o facem în particular. Nu trebuie să vărsăm toate gunoaiele în faţa copiilor. Şi-aşa ştiu prea multe!

— Le-am spus, iubito, zise Jim Williams.

— Ce-aţi făcut? spuse Janey.

— Uite, treaba asta nu e cea mai importantă acum. Avem două probleme adevărate, spuse Jim Williams. În baie curge apă de undeva. Mi-e cam teamă să nu se fi spart vreo ţeava. Asta-i problema cea mare. Şi...

— Găseşti tu o soluţie, îl întrerupse Janey.

Ca şi Wendy, Sandy era paralizat. Încremenit de multiplicarea punctelor de vedere, de separarea şi divizarea lor. Pe când Janey Williams trecea pe lângă el şi pe lângă tatăl lui pe scară, în pijamaua de mătase boţită (lăsându-şi mantoul de lână pe balustradă), ea se aplecă să-l sărute pe Sandy pe frunte. Începu să plângă cu suspine spasmodice, sughiţând.

238

Unele femei din New Canaan erau frumoase când plângeau: toată tristeţea se chircea înăuntrul lor ca picioarele strânse cu feşc ale femeilor asiatice. Lacrimile lor săpau şănţuleţe delicate pe obrajii imaculaţi. Nu aşa stăteau lucrurile cu Janey Williams. Tuşi, icni şi hârâi din gâtlej, scoţând la suprafaţă mai mult decât ţinea ascuns. Avea nasul roşu – Wendy văzu perfect asta – ca nasul înroşit de gin al tatălui ei. Janey încercă să arunce cu invective în timp ce plângea, dar „viitura” era prea puternică şi cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se îndepărteze de familia ei, să se îndepărteze de toată făgăduinţa şi bunătatea. În drum spre dormitorul ci se opri... la uşa lui Mike.

Întinse mâna spre clanţă. Porni alarma secretă. Janey înjură. Apoi apăsă pe clanţă şi găsi patul gol.

— Unde-i Mike? întrebă ea.

— Asta-ncercam să... Jos, cu Ben, spuse Jim. Aşa credem.

— Ce să caute el acolo? strigă ea, isteria făcându-şi loc în amalgamul acela de emoţii. Ben îl urăşte pe Mike! Nu fi tâmpit! Şi să nu-mi spui că nici măcar...

— Calmează-te, te rog.

Jim răsucea cheia fixă în palmă. Dar nu făcu nicio mişcare.

Janey era în capul scării, încremenită la latitudinea reproşului. Erau cu toţii izolaţi în acel foaier, cu toţii.

Şi atunci ambulanţa opri în faţa casei.

O ambulanţă cu un design neobişnuit, nostalgic. Un vechi *station wagon* american, vopsit în roşu-aprins, cu girofar galben. Lumina, care se rotea lent, se opri. Razele soarelui se reflectau în lentilele girofarului şi în alte suprafeţe lucioase ale maşinii. Soarele reflectându-se într-un număr nelimitat de suprafeţe. Soarele,

reflexiile soarelui, crengile căzute ale arborilor. O imensă bombonerie, plină de bunătăţi glazurate, fantezia de Crăciun a unui copil care visează o lume a fondantelor. A dulciurilor.

Gheaţă pretutindeni, ţurţuri, zăpadă fărâmicioasă şi scârţâitoare şi gheaţă, cu toate astea se lupta acum Benjamin Hood, căzând, ridicându-se, alergând de la ambulanţă la casa familiei Williams. Faţa lui Hood era tumefiată şi roz-portocalie de jenă şi anxietate. Înaintarea lui pe ceea ce fusese cândva o alee cu dale de piatră – de fapt, acum tocmai călca peste o brazdă de flori – nu prea putea fi numită înaintare, îşi îmboldea, îşi îndemna coapsele şi gambele moi să păşească, dar nu ajungea nicăieri. Era înţepenit pe alee, pe stratul de flori, întinzându-şi palma dolofană şi pufoasă spre uşa de la intrare. Dar asta nu-l aducea mai aproape.

Zgomotul paraziţilor electrostatici venea de la staţia radio a ambulanţei. Vântul făcându-şi de cap prin copacii pudraţi cu zahăr. Reflexii. Sunetul ţurţurilor care renunţau la propria formă, pentru a se întoarce în apa râurilor. Mişcarea neobosită a apei. Fumul de lemn ars plutea dus de vânt şi pârjolea un ungher trist din inima lui Hood. Nici măcar în această misiune nu putea să-l ignore. Trecutul era atât de

trecut încât durea – după-amiezi petrecute cu tatăl lui la vânătoare de raţe, în nord, în New England, şi cetăţenia lui dulce-amară. Îi era dor de trecut şi-ar fi putut să fie un om mai bun. Acum se afla la doar zece paşi de uşă; mişcările îi îngheţaseră până la un târâit. Partea din faţă a casei: albă, ordonată, colonială. Un catarg (fără drapel), un gard viu bine îngrijit, împodobit cu gheaţă. Garaj pentru două maşini. Imitaţie de felinar cu gaz lângă treptele din faţă. Coloane, în spate, colina. Mai jos, râul Silvermine.

În cele din urmă, când se părea că avea să treacă o zi întreagă până când Hood avea să ajungă la uşa soţilor Williams, când deja celor aflaţi înăuntru, Elenei Hood, familiei Williams şi lui Wendy Hood începuse să li se pară că ambulanţa parcase pe alee pentru pauza de cafea sau pentru o plimbare matinală, cu scopul de a asculta păsărelele, când lui Janey Williams i se părea că deschisese şi închisese uşa de o duzină de ori şi de fiecare dată descoperise o altă zi, o altă tragedie – o zi în care şoferii de ambulanţă veneau doar să ceară indicaţii despre cum să ajungă la locul vreunui alt accident; o zi în care era doar un *station wagon* roşu, care făcuse pană de cauciuc, şi nu o ambulanţă; o zi în care pierderea era a familiei Hood, iar Ben le căuta pe Elena şi pe Wendy – după toate aceste alternative, se auzi bătaia în uşă. Mai întâi se deschise uşa, apoi se auzi bătaia. Totul era pe dos.

— Janey. Aă... Tu şi Jim ar fi bine să veniţi puţin afară. Mă tem că s-a-ntâmplat... Mai bine veniţi afară. Eu... voi trebuie să vorbiţi cu oamenii ăştia. Uite, eu...

Urmează pagina de senzaţie. Procesiunea era asemenea unui ansamblu de cimpoieri, unei echipe medievale antrenată la gimnastică – Janey şi Jim Williams se

aruncară disperaţi în zăpadă, având pe ei doar hainele pe care le purtaseră prin casă; urmaţi de micul Sandy Williams, care ţopăia cu atenţie în gropile făcute în zăpadă de părinţii lui, menţinându-şi cu greu echilibrul, mai-mai să cadă; urmat de Elena, cu braţele încrucişate, cu umerii lăsaţi în jos, cu buzele ţuguiate, fără să ştie exact de ce venise; apoi Wendy,

241

orbită de reflexiile luminii şi derutată de clipocitul apei, care venea de peste tot; urmată de Benjamin Hood însuşi, acum despovărat de responsabilitate, dar îndurerat, pentru că ştia. Hood încălţat în galoşi.

Şoferul de ambulanţă îi aştepta rezemat de maşină. În acelaşi moment, o maşină a poliţiei încetini şi parcă pe Valley Road. Doi poliţişti coborâră şi porniră fără vlagă spre ciudata adunare.

— Vecinul dumneavoastră a găsit corpul unui băiat, în apropiere de spital, spunea şoferul ambulanţei, adresându-se mai ales lui Jim Williams. Zice că are motive să creadă că băiatul e fiul dumneavoastră. Mă tem... ei bine, am încercat să-l readucem la viaţă şi n-am reuşit. Să-l readucem la viaţă. Dar ar trebui...

Faţa lui Janey Williams – fără expresie, neutră şi deodată schimonosită. O mască de tragedie, o mască de comedie, o mască de tragedie. Zâmbi, tremură. Ştia, nu ştia. Anul avea o fisură. Dezastrul creştea sau descreştea conform propriului itinerar. Mâinile lui Janey erau roşii şi insistente, ca şi cum ar fi dirijat cumva scena, unduindu-se printre tempourile accentuate. Dansa, plângea, dirija şi vorbea în dodii.

Şoferul ambulanţei îi lăsă să asimileze vestea, se uită în jos, la urmele lăsate de maşină în zăpadă – era un desăvârşit sol al nenorocirii –, după care se duse să ceară sfatul poliţiştilor.

— Credeţi că e-n regulă să-i lăsăm să identifice cadavrul?

Schimbul de replici avu loc într-o parte.

— Dacă vrei, mă ocup eu de treaba asta, spuse ofiţerul.

Se duse către cercul adunat în jurul ambulanţei.

— Băieţii ăştia trebuie să plece la spital. Ca să facă treaba cum scrie la carte. Iar noi va trebui să întocmim un raport complet, dar mai întâi vreau să ştiu cum vă cheamă. Ştiţi, lucrurile obişnuite. Şi de când ziceţi că lipsea băiatul dumneavoastră?

Tulburat, Jim Williams îi dădu informaţiile solicitate. Răspunsurile lui erau grăbite, contradictorii, vagi. Ben Hood păşi în cerc şi spuse din nou povestea. Poliţistul – indiferent

242

la logistica relatării lui Hood – arătă spre ambulanţă, spre comoara adăpostită acolo.

— Cineva probabil trebuie să-l identifice, spuse el. Am putea s-o facem acum şi

să scăpăm. Către Jim Williams: Vreţi să veniţi aici, să aruncaţi o privire?

Nu, categoric nu. Williams nu voia să se uite, să simtă gustul acelei scene. Se pomeni uitându-se în jur, gata să propună aproape pe oricine altcineva. Îl priviră cu toţii cscliivându-se, fiecare dintre ei gata să se ofere voluntar. Poate că Sandy ar fi trebuit s-o facă sau Janey, cu toate că ca era acum departe, undeva în trecut, războindu-se cu toate rănile sufleteşti care erau invocate de tragedie. Jim nu voia să se uite la fiul său mort. Taţii n-ar trebui să fie nevoiţi s-o facă. N-ar trebui să fie una dintre configuraţiile sorţii paterne. Era în schimb trista responsabilitate a fiilor – identificarea morţilor –, o responsabilitate pe care Jim deja o împlinise în viaţa lui. Fiii ar trebui să-şi ia rămas-bun de la taţi.

Apoi, Jim Williams, tremurând, se resemnă şi se duse să-şi facă datoria. Se uită cine era pe brancarda din spatele ambulanţei. Ţipătul lui izbucni, lung, răguşit şi elastic, şi deodată se întrerupse, înăbuşit. Şi atunci îl auziră pe şoferul ambulanţei dându-şi cu părerea în privinţa cauzei. Şi-i mai auziră pe ceilalţi doi tipi dinăuntru – era o convorbire de rutină. Scorurile de la fotbal. Jim se dădu jos şovăind din ambulanţă, o păstaie.

Williams încercă să rostească o propoziţie, o explicaţie pentru familia lui, dar de fiecare dată era întrerupt de ameninţarea propriului discurs, acum slab, tot mai slab. După care nu se mai auzi niciun cuvânt. Fierbea. Elena şi Janey îl ţinură, câte una de fiecare braţ, şi în felul acesta se puseră pe tremurat, în vreme ce maşinăriile statului se învârteau în jurul lor. Mike era introdus în statistici. Şoferul se dădu iar jos din maşină – portiera din stânga se închise în urma lui.

— OK, va trebui să ducem... ăă... decedatul la Norwalk. Vrea cineva dintre dumneavoastră să vină? Nu e nevoie să veniţi toţi. De fapt, cel mai bine ar fi să vină... doar o

persoană. N-o să fie prea multe de văzut. Părerea mea e că cel mai bine ar fi să lăsaţi proccsul să-şi continue cursul.

Ben dădu să se ofere voluntar, dar rolul lui în acest conflict secundar se închciase. Jim Williams făcu din nou un pas în faţă, desprinzându-se din braţele celor două femei, lăsând în urmă generozitatea lor, pentru că cine altcineva ar fi putut să meargă? Făcu un gest nesigur şi tăcut de consimţire – ridică un singur deget, ca şi cum ar fi făcut discret o ofertă la licitaţie – fără să se gândească. Janey, Sandy şi Elena îl lăsară să plece. Se urcă în spatele ambulanţei, iar şoferul trecu din nou la volan.

Dar maşina refuză să pornească. Ţinuseră radioul deschis prea mult timp. Probabil. Sau era doar una din zilele acelea. Motorul tuşi răguşit de câteva ori, dar nimic. Elena îi auzi înjurând înăuntrul ambulanţei; de-abia ieşise din revizie, nu avea un istoric cu probleme.

Porniră maşina poliţiei. Angajaţii statului se învârteau prin preajmă, scărpinându-se în cap, căutând cablurile. După un sfert de oră sumbru, impenetrabil – cu Jim urcându-se şi coborând repetat din spatele ambulanţei reuşiră să pornească motorul. Poliţiştii îşi notară numele şi adresele tuturor celor de faţă.

Acest sfert de oră a fost ultimul în care membrii familiilor Hood şi Williams erau atât de aproape, în care poveştile lor puteau fi spuse laolaltă atât de uşor, în care, dacă trebuia să se poarte o discuţie pe tema acelor chei şi acelei petreceri sau a combinaţiei dintre erotism şi alcoolism la vârsta adolescenţei sau a afecţiunii stranii care-i lega pe aceşti oameni, o asemenea discuţie ar fi putut avea loc. O vreme, vor mai fi vecini. E drept, Elena ştia că scuzele erau paragraful imposibil, ale cărui cuvinte erau ca numele tainice ale lui Dumnezeu. Simple scuze, simplă recunoaştere. *Chestiile alea, toate chestiile care s-au întâmplat, totul e uitat. E istorie.* Simplu, nu? Toţi erau iertaţi şi liberi, descătuşaţi, liberi să plece şi să-şi continue vieţile. Erau liberi să-şi preia soarta, să-şi preia destinele anonime. Şi-atunci, de ce n-au ajuns scuzele pe

buzele Elenei? Sau pe-ale lui Benjamin? Elena ar fi vrut să spună toate astea, să rostească acele imposibile şi străvechi cuvinte de mărturisire şi absolvire. Şi ştia că, dacă n-o iâcea, era condamnată să vadă cum greşelile prosteşti ale trecutului se întorc pentru o reluare, pentru un bis. Aşa că făcu tot ce ştiu mai bine. Întinse braţele spre Janey şi-i şopti câteva vorbe nesatisfăcătoare, nişte mărunţişuri. *O, Janey, o, Janey, îmi pare atât de rău! Ah, tare, tare rău îmi pare!* Se îmbrăţişară scurt. Şi-atunci le surprinse Benjamin şi-şi dori să ia parte şi el. Atinse umărul soţiei sale, apoi pe al lui Janey. Niciuna dintre ele nu păru să bage de seamă. El rămase acolo stingher. Apoi se întoarse spre copii. Wendy şi Sandy priveau în altă parte, spre pădure, spre siguranţa arborilor doborâţi, punând la cale următorii zece ani.

Erau ţintuiţi locului membrii familiilor Hood şi Williams, ţintuiţi de spectacolul unui viitor ratat. Îi adusese împreună şi îi purta pe drumuri separate, dar poate că această despărţire era oricum inevitabilă. Curând, reuşiră să pornească maşina şi poliţiştii plecară, iar Jim Williams, în ambulanţă, dispăru în infern.

Dormitorul lui Wendy Hood. (îi conduseseră pe Sandy şi pe Janey până la locuinţa familiei Steeles, ca să-l aştepte acolo pe Jim, după care porniseră către casă, în şir indian.) Un ursuleţ de pluş uzat, chel, aruncat pe cuvertura din catifea reiată, de pe pat. Pe pereţi: postere cu David Cassidy, coperta albumului *Dark Side of the Moon,* simbolul păcii. Un abţibild – *Nixon acuzat* – pe dosul uşii. O combină muzicală Magnavox, cu un exemplar hărtănit din albumul lui Neil Diamond *Hot August Night* rezemat de ea. Discul al patrulea, pe care se afla piesa „Mother Love’s Travelling Salvation Show” 1.

1 Titlul corect al piesei cu care se încheie albumul lui Neil Diamond este „Brother

Love’s Travelling Salvation Show”.

245

Wendy stătea întinsă de-a curmezişul patului, cu faţa ascunsă în pliurile unei perne boţite, umplută cu fulgi. Era tristă şi înspăimântată. În liniştea postelectrică a casei lor, ostilitatea pândea în toate colţurile. Şi Mike. Îşi imagina moartea venind să-l ia, moartea purtată de vânturile bogate, privilegiate ale oraşului ei, moartea sub forma unor vrăjitoare, femei cclibatare cu pisici, venind să-l ia şi purtându-l pe lângă fereastra camerei în care ea, Wendy, se iubea cu fratele lui. Nu, îşi imagina că Mike era singur pe undeva, că pentru el viaţa de după moarte avea ca personaj principal singurătatea, la fel cum fusese singur şi în momentul morţii. Cablurile de curent electric, spuseseră.

Nu putea urmări nici măcar un singur gând până la o concluzie. Nu putea face distincţie între Mike şi Sandy, aşa cum stătea întinsă pe pat. Îl vedea pe Sandy cu ea în subsol, în locul lui Mike, sau brusc era încredinţată că petrecuse noaptea cu Mike şi că acum Sandy era mort. În mintea ei, sexul şi moartea se confundau. Totul era confuz. Nu ştia ce să facă pentru a se consola, dacă merita consolare. Voia să doarmă la sânul oamenilor cumsecade din New Canaan. Voia să uite, să învârtă pendulul departe de acest weekend şi de tragedia lui.

Dar avea şi alte impulsuri. Îşi scoase portjartierul murdar din partea din faţă a blugilor cu care se schimbase şi acesta ieşi precum batista dintr-un număr ieftin de prestidigitaţie, batista aia nesfârşită, în diverse culori şi stiluri – care scoate la iveală, din ultimul pliu, un porumbel cenuşiu şi bolnav, în ultima oră şi ceva, începuse să mitologizeze acest portjartier. Mirosul lui greu, marin – salată de ton cu sos de muştar şi miere –, combinându-se cu mirosul îmbătător al propriului corp nespălat. Obiectul acela negru, erotic, ademenitor şi violent.

Wendy trebuia să-l probeze. De fapt, nu luă această decizie, ci doar o acceptă. Râul curgea într-o direcţie, iar ea vâslise în sensul curentului. Curgere. Mai întâi inhală vaporii umani ai acelui articol de lenjerie. Îl ţinu la piept. Citise

246

într-una din revistele pornografice ieftine ale lui Paul – *Ouit* – că sperma ar fi un bun balsam pentru păr şi o excelentă loţiune de faţă. Mirosul posterităţii irosite a lui Mike – insinuarea despre familia pe care-ar fi putut s-o aibă – o asalta cu violenţă. Aşa era memoria – totul impregnat de dorinţă. Aşa încât, desfătându-se cu ideile bune care o părăseau, Wendy începu să-şi desfacă fermoarul de la blugi. Dacă n-ar fi fost întrerupt curentul, ar fi pus cântece lacrimogene pe Magnavox. Ar fi pus balade despre moarte de pe discuri e vechi, pline de zgârieturi.

Folosindu-se de capsele disponibile, ea îşi trase portjartierul până acolo unde şoldurile ei începeau să înflorească. Se uită cu groază cât de bine i se potrivea

obiectul. Se întoarse împleticindu-se în pat, cu blugii şi chiloţii lăsaţi în vine; văzuse locul de unde părul ei pubian blond şi pufos avea să dispară în curând, ca să facă loc părului des şi aspru al femeii mature. O îngreţoşa. Ce se întâmplase cu Mike? Ce-i făcuse ea sărmanului băiat? Peste doar câţiva ani, nici măcar n-avea să mai fie un copil. Îşi va lega strâns sânii. Îşi va păstra castitatea, îşi va înfometa menstruaţiile; se va feri de ispite. Dar, chiar în timp ce făcea aceste jurăminte, simţi în ea gheara perfidă a dorinţei. Wendy îşi undui şoldurile pe pat, în portjartierul mamei lui Mike – căci acum era sigură că aşa trebuie să fie –, simţind cum suferinţa şi nevoia se amestecă într-o adevărată harababură.

Sub imperiul momentului, cu blugii ca un laţ în jurul gleznelor, tremurând, cu fundul – gâdilat de dantela portjartierului – expus frigului, scotoci în sertarul noptierei fragile şi găsi aparatul Wilkinson cu lamă dublă, pe care-l şterpelise din baia părinţilor.

Îşi suflecă mânecile helăncii. O lacrimă i se ivi în colţul ochiului – de durere –, când încercă lama pe încheietura mâinii, cu delicateţe. O mică tăietură de probă. Era doar o zgârietură, la drept vorbind, nici pe departe fântâna arteziană pe care-ar fi meritat-o, sângele ţâşnind într-o cămaşă de penitenţă sau într-un articol de lenjerie intimă căptuşit

247

cu cuie pe interior, fiecare având în vârf un preparat special, ca să atragă inscctele şi viermii. Wendy îşi încleştă maxilarele. Pe frunte îi răsăriră broboane de sudoare rece. Trase de smocurile de bucle blonde. Apoi intră în panică. Îşi putea imagina cum se taie până la os, retezând tendoanele, nervii şi ţesutul gras. Îşi putea imagina cum se lupta cu propriile oase lucioase, cum le smulgea şi le împrăştia pe covor, iar pe urmă îl implora pe Mike s-o ierte, spunându-i că nu putea s-o facă, fiindcă trebuia să mai zăbovească prin preajmă, *Charles.* Pur şi simplu, nu era în stare. Bietul Mike, strigoiul solitar. Strigoiul singuratic din New Canaan.

Cu blugii căzuţi în continuare în jurul gleznelor, cu o încheietură expusă, ca într-un fel de rit religios, Wendy îşi târî picioarele până în hol şi apoi în baie.

Apa nu curgea, din pricina inundaţiei, dar o găleată cu apă rece se afla pe podeaua băii – pentru spălarea toaletei. Wendy îşi cufundă încheietura în găleată. Apa rece o ustură. Zgârietura de pe antebraţ dădu apei culoarea siropului de afine, culoarea acelor transfuzii de afine şi *ginger ale* pe care i le dădea mama ei atunci când era bolnavă şi nu se ducea la şcoală. Se duse şchiopătând spre uşă, ţinând în continuare briciul în mâna stângă. Se târî până la marginea scării.

Rareori foloseau livingul, exceptând situaţiile în care aveau musafiri. Dar Elena şi Benjamin erau cazaţi acum acolo, musafiri în propria casă. Fiecare ţinea în mâini câte-o cană călduţă de Sanka. Şi îşi schimbaseră hainele – aveau acum mai multe straturi de îmbrăcăminte. Erau pregătiţi. Glasurile lor erau plăcute şi joase, ca nişte

glasuri de îndrăgostiţi. Inundaţia de pe perete, deşi nu dispăruse complet, se diminuase şi, dat fiind că Benjamin închisese apa de la robinetul din subsol, problemele se vor rezolva diseară, când ţevile vor îngheţa din nou. Focul din şemineu împrăştia scântei: era pe cale să se stingă.

— Ei bine, cineva trebuie să se ducă în oraş după un instalator, spuse pe un ton liniştit Benjamin. Şi să cumpere ceva

248

provizii, ceva de mâncarc. Eu m-aş duce bucuros. Dacă vrei, poţi să vii şi tu. Poate că avem nevoie cu toţii să ieşim şi să 11c găsim câte ceva de făcut. Poate că asta ar fi soluţia. Dacă am putea să pornim Firebirdul... *Station wagon*-ul nu vrea... înţeleg că eşti supărată, scumpa mea. Şi cu sunt. Dar ar fi mai bine să scoatem din noi toate lucrurile astea la lumină. Asta-i tot ce-ţi cer. Sunt sincer în privinţa asta, în ceea ce mă priveşte.

Elena şopti, ca şi cum ar fi şoptit doar pentru ea. Un murmur slab, echivoc.

— Nimeni nu ştie când a murit, spuse Hood. Se poate să fi murit instantaneu sau să-şi fi pierdut cunoştinţa şi să fi murit îngheţat. Nimeni nu ştie cu adevărat. O să născocească o explicaţie ştiinţifică de doi bani. Nu poţi să ştii. Deci, tu făceai ce făceai. Toată lumea o să se simtă nasol. Aşa se-ntâmplă în situaţii din astea. Dar acest gen de eroism după război... ei bine, e o prostie.

Sorbiră din căni.

Iar Elena spuse, brusc:

— O, iar conştiinţa ta e curată!...

Apoi:

— Şi, la urma urmei, tu unde erai? Făceai ceva mai de soi?

— N-am zis nimic, spuse Ben. N-am judecat pe nimeni...

— Ah, câtă aroganţă!

— Am zăcut pe podeaua băii. Baia lui Rob şi Dot. Dacă asta te face fericită... iată. Am zăcut leşinat pe podeaua unei nenorocite de băi. Şi nu susţin, dacă asta crezi, că a petrece un timp oarecare în patul lor cu saltea de apă – faptul că tu ai petrecut un timp acolo – este cel mai rău lucru posibil, chiar dacă asta mă face să mă simt...

Elena deveni calmă:

— Nu mă face fericită. E previzibil, aia e. E pur şi simplu previzibil şi nu mă face fericită. Am văzut mai multă beţie în căsnicia asta! Am văzut şi o mulţime de chestii îngrozitoare. Sunt mai multe *pete de vomă* în casa asta...

— Ştiu, ştiu, ştiu, spuse Ben. Am spus că-mi pare rău. Ştiu. Mi-am cerut scuze până n-am mai putut... O să...

249

— Părerile de rău nu servesc la nimic, Ben. Nu fac decât să vibreze aerul. Va

trebui să...

— Ei bine, ce pot să-ţi ofer atunci? Am făcut nişte jurăminte, mai ştii? Vreau să vorbim acum despre asta. Am spus nişte cuvinte, şi tu le-ai spus şi încerc să mă ţin de ele...

— În braţele alteia. Aşa ai...

— Încercând să le *repun în drepturi,* asta vreau să spun. Nici tu n-ai ameliorat situaţia prin... Ascultă, sunt supărat din pricina bietului Mike. Nu vreau să... N-o să... Chiar dacă băieţii lui Jim hoinăresc pe-afară toată noaptea, ştiu că-şi dă toată silinţa în privinţa lor. Ştiu că e greu să creşti copii...

— Şi ce, ai noştri cum sunt? zise Elena. Uită-te la copiii noştri...

— Lasă-mă să vorbesc o clipă, scumpa mea. Lasă-mă să termin ce încerc să spun. Un lucru îngrozitor ca ăsta... şi să ne amintim că eu am fost cel care-a găsit cadavrul lui Mike. L-am găsit...

Chipul lui Benjamin se schimonosi într-o grimasă.

— I-am făcut... cum se spune? Respiraţie gură la gură. I-am suflat aer în plămâni. Şi n-a contat că întotdeauna am fost de părere că e un mic căcăcios. N-a contat. Şi ce vreau să spun e că asta ar trebui să arate limpede, ştii, cum ar trebui să fie o familie. Asta e ceea ce vreau să-ţi spun: avem probleme cu casa, avem probleme cu copiii, eu am probleme la serviciu, dar încă putem să le rezolvăm.

— Ce? Ce probleme ai la serviciu?

— Păi, e... Ştii... Lucrurile nu merg aşa de bine. Ştii asta.

— Nu, n-am ştiut. Pentru că tu nu-mi spui astfel de lucruri.

— Am... pur şi simplu, nu mi-a mers bine la serviciu. Am nevoie...

Elena nu rosti niciun cuvânt.

— *Încetează să te uiţi aşa la mine,* spuse Ben. Nu vreau să ridic vocea. Nu vreau s-o oblig pe Wendy să treacă iar prin iad. Discuţia asta trebuie să aibă loc între patru ochi, asta e tot ce-ţi cer. Aş vrea să sugerez, Elena, că problemele de la serviciu – care-s mai grave decât am vrut să recunosc

250

chiar şi faţă de mine însumi ei bine, mă aflu în situaţia în care-aş putea tatona un nou început.

— Haide, Ben! Ce te face să crezi că eu îmi doresc asta?

— Dare-ar dracii, *asta e!* spuse Benjamin. Tu crezi că n-ai nimic de-a face cu problemele noastre, dar ai. Hai să ne ocupăm de tine pentru o clipă. Hai să discutăm despre genul de probleme pe care le aduci tu în această cameră. Faptul că eşti o persoană distantă. Eşti o persoană distantă, dificilă şi, pentru cineva care-a făcut mereu atâta caz de comunitate, de comunitatea nenorocitei de religii unitariene şi toate absurdităţile alea, de psihiatri, psihologi şi toate cele, toată comunitatea de şarlatani excesiv de bine plătiţi, nu prea laşi impresia că ai fi

preocupată de comunitatea asta de-aici, din casă, sau de alegerea pe care-ai făcut-o în urmă cu şaptesprezece ani, sau de oamenii care, alături de tine, fac parte din acea alegere!

Elena răspunse aproape în şoaptă, fără să-l privească deloc în ochi, preferând să se uite la foc:

— N-a fost o alegere liberă şi uşoară, să ştii. Nu ştiam ce-o să iasă. Dup-aia, nu ştiu cum se iau aceste decizii, cum le-am *luat.* N-am niciun fel de aptitudini, n-am avut niciodată. Nu sunt o luptătoare. Într-o dimineaţă, m-am trezit cu un prunc la piept. Şi n-am senzaţia că e foarte multă demnitate în aşa ceva, asta vreau să spun. Aşadar, ce-ar trebui să fac?

Hood se ridică să mai aţâţe focul.

— Deci, ce vrei să spui? Că totul a fost doar un fel de aranjament?

— Nu spun asta. Spun că nu analizezi şi din celelalte unghiuri. Sunt şi alte puncte de vedere aici.

— Ai fost doar constrânsă să accepţi această căsătorie de mediul social şi toate cele: Carl Rogers sau Carl Jung sau nu ştiu cine zice că femeile din anii cincizeci au fost constrânse să se căsătorească. Şi că au nevoie de Virginia Slims sau ceva de genul ăsta. Şi, în tot acest timp, eu mi-am neglijat familia. Eu sunt neglijentul! Omul negru!

251

Se lăsă pe vine şi strecură un ziar făcut ghemotoc sub ultima bucată neconsumată de buştean Duraflame.

— Deci, tu crezi că cel mai bine ar fi să pleci, zise el.

— Întocmai, spuse Elena.

Apoi:

— Ei bine, e epoca unor astfel de gesturi, zise Benjamin.

Elena nu spuse nimic.

Benjamin privea focul.

Regretele lor erau paşnice.

— Să le spunem copiilor acum? Asta vrei să faci?

Puse jos foalele.

— Şi, fiindcă veni vorba, spuse el, unde naiba e Paul?

— Ce?

— Paul, băiatul nostru, Paul! Ai sunat în oraş să vezi dac-a rămas peste noapte la prieteni?

— Am crezut c-ai sunat tu.

— Vrei să spui că... O, minunat, nemaipomenit! E nemaipomenit!

— Dar ce, e numai responsabilitatea mea să am grijă de copii? protestă Elena. E weekendul de Ziua Recunoştinţei

— Iar tu eşti aici.

— Ei bine, mă bucur că n-o să fiu nevoit s-ascult tâmpeniile astea pentru tot restul vieţii, fiindcă n-aş mai putea suporta! *S-a-ntâmplat* cumva să discuţi cu Wendy despre planurile lui Paul, s-o-ntrebi dacă ea ştie ceva de chestia asta?

Răspunsul sosi chiar atunci. Uşile salonului – o pereche de uşi culisante vechi, al căror aer de epocă îl făcuse cândva pe Benjamin Hood să se simtă bine – se deschiseră. Wendy intră, precum femeia îngropată străpungând solul, ieşind de sub pământ ca să respire. Nu mai avea nimic din acea Wendy pe care şi-o amintea Elena, fetiţa exasperantă şi dulce, care trebuia să fie mereu în centrul atenţiei. Fetiţa pe care toată lumea o iubea, chelnerii, portarii, conductorii, trecătorii, şi toţi aceştia simţeau nevoia să-i vorbească. Fetiţa aceea dispăruse cu desăvârşire şi, cu toate că Elena recunoştea această apariţie, o recunoştea dintr-un registru mai îndepărtat

252

al memoriei. Generaţiile păreau să fi colapsat în Wendy, pentru că Wendy semăna întru totul cu mama Elenei, coborând la parter, mama ci înspăimântată de implicaţiile unei noi după-amiezi lungi. Wendy, cu braţul întins în faţă. Cu blugii atârnând, cu fermoarul pe jumătate desfăcut, peste un portjartier negru de dantelă, cu capsele prinse în fermoar.

— O, fetiţa mea, spuse Benjamin. Ce naiba... O, Doamne!

Hood văzu, cu groază, portjartierul familiar.

— Nu-i nimic, draga mea, îi spuse Elena lui Wendy. Apoi, către soţul ei: Nu-i nimic, e doar o zgârietură. Nu-i aşa de grav. O să se vindece frumos. Nu e o...

Elena strânse în braţe trupul plăpând al lui Wendy şi apoi, rostind incantaţii ştiute doar de mame, îi desfăcu portjartierul, aşa cum unele adolescente se pricep să-şi desfacă sutienul pe întuneric. O încheie la pantaloni şi puse deoparte obiectul de lenjerie intimă scorţos.

— Eşti sigură? întrebă Benjamin. Şi dacă face tetanos? Nu crezi c-ar trebui...

— Wendy, spuse Elena. Cu ce ţi-ai făcut tăietura asta?

Wendy mormăi:

— Cu aparatul Wilkinson...

— Cu unul nou? Cu o lamă nouă?

Wendy încuviinţă din cap.

— Să fii mai atent cu lucrurile astea, îi zise Elena soţului ei. Încuie-le undeva. Şi de unde-ai luat... portjartierul ăla?

— De la familia Williams, răspunse Wendy.

Se lăsă apoi încet la podea, iar cei doi părinţi şezură lângă ea, pe covorul umed, mucegăit. Portjartierul zăcea într-o parte, ca un straniu, dar esenţial obiect casnic.

Elena ştia totul despre ornamentaţia rococo a durerii, aşa că nu încercă s-o liniştească pe Wendy. Nu imediat. Nicio îmbrăţişare n-avea să-şi facă acum efectul. Dar Benjamin încercă trucul cu aşezarea tămăduitoare a palmelor. De unde până atunci fusese zgârcit în manifestările paterne, dintr-odată le recunoştea necesitatea. Îşi cuprinse fata cu braţele. Iar pe Elena, priveliştea n-o lăsă indiferentă. Nu era indiferentă la felul cum

253

îmbrăţişările aveau o funcţie cardiologică. Aşa că Wendy stătea în braţele tatălui ci, întrebând ce se-ntâmplase, ce se-ntâmplase cu Mike, unde era el acum, refuzând, deocamdată, să fie păstrătoarea amintirii lui. Refuzând, aşadar, să-l lase să plece. Toate aceste pierderi erau suturate acum în interiorul ei, ca atunci când ea şi Paul îl găsiseră pe tatăl lui Benjamin în subsol într-un weekend, când îi auziseră vocea cu tonalitate neobişnuit de poruncitoare strigând către ei: „Nu-mi mai pot folosi picioarele!” Weekendul când avusese loc accidentul cerebral. Sau ca atunci când tatăl Elenei murise primăvara. Toate pierderile lui Wendy se contopiseră într-una singură. Aşa cum se-ntâmplase cu ale Elenei, cu ale lui Benjamin, cu ale lui Janey, cu ale lui Jim, cu ale...

— Draga mea, spuse Elena. Cumva Paul a dat vreun telefon azi-noapte?

Printre suspine întretăiate:

— A zis c-o să ia ultimul tren.

— Trenurile nu circulă, mormăi Benjamin. Nu se poate.

— Poate c-ar trebui să mergem totuşi până la gară, spuse Elena. Să aruncăm o privire.

— Nu crezi c-ar trebui să rămâi aici? Cu ea? Dacă... Dacă se repară telefoanele? M-aş putea duce...

— Nu, aş prefera... dac-o să fie vreo problemă. Aş prefera...

Apoi Elena zâmbi:

— În plus, are şi încălzire. Maşina.

— Crezi că poţi? o întrebă Ben pe Wendy liniştit. Crezi că poţi să vii, cu mine şi mama, cu maşina până la gară? Aş prefera să vii cu noi, scumpa mea.

Era aproape de amiază când Benjamin se întoarse cu Firebirdul. O înfofoliră pe Wendy şi o urcară în maşină, cu încheieturile înfăşurate în Handi Wipes, faşa din cutia de plastic. Avea la ea un pahar cu suc Tang. Şi o pătură subţire, pentru menţinerea căldurii corporale. Câinele stătea ghemuit pe bancheta din spate. Rezemat de ea.

254

Temperatura scăzuse brusc, din nou. Soarele smintit de dimineaţă dispăruse. Porniră la drum pe lângă Silverminc Arts Guild şi Silverminc Tavern, unde de curând

se filmase o reclamă la cereale pentru micul dejun şi, procedând astfel, intersectară latitudinile străvechiului New Canaan. Aici desenase John Gruelle celebra *sa. Raggedy Ann;* peisagistul D. Putnam Bradley îşi pictase suavele pastorale; aici îşi făcuse Hamilton Hamilton desenele în peniţă, iar Childe Hassam „franţuzise" o scenă cu verdeaţă luxuriantă. Dintre scriitori, Padraic Colum, poetul şi folcloristul de origine irlandeză, şi Robert Flaherty, exploratorul regiunilor arctice, trăiseră aici, ca şi William Rose Benet şi Maxwell E. Perkins. Perkins, poate, chiar în timp ce redacta *Priveşte, înger, către casă:* „Am avut o iarnă splendidă în New Canaan. Am patinat şi-am jucat hochei în mai toate weekendurile, iar de Anul Nou, în trei zile lipsite de vânt, întregul lac de şase kilometri devenise o oglindă de gheaţă neagră".

Treceau cu maşina peste istorie, peste parohia Canaan. În scurt timp, membrii familiei Hood aveau să se mute. Jumătate din familie avea să se mute, iar cealaltă să rămână pe loc. Poate că, în anii următori, îşi vor petrece weekendurile ca membrii familiei Williams, organizând vizitele în cele mai mici detalii. Benjamin Hood îşi va aduce fiica sau o va găsi aşteptând pe aleea locuinţei mamei sale, în Wilton, Westport, East Haven sau Darien. Îşi va zări soţia, auzind apoi foşnetul grăbit al draperiei. Benjamin Hood îşi va lăsa fiica să vizioneze filme interzise minorilor sau se va duce cu ea, istovit, la Red Coach Grill sau la Medonaldiand. Iar Elena va lucra la o firmă de telemarketing, oferind abonamente la revista *Club,* sau într-un birou de fotocopiere a documentelor şi va avea întâlniri secrete. Ca şi Benjamin. Dar cei cu care se vor întâlni nu vor fi soţii Williams.

La gara din New Canaan, acea mică staţie de la capătul liniei, li s-a spus că trenul de 11:10 nu ajunsese deloc la Stamford. Se oprise undeva, pe lângă Greenwich.

255

Cei trei membri ai familiei Hood stăteau îngrămădiţi la ghişeul de bilete. Trei flori pe o tulpină de spini. Puneau întrebări pe un ton răstit.

— Vestea bună, zise omul de la ghişeu, e că au reparat liniile elcctrice cu puţin timp în urmă. Pe linia New Haven. Acum trenurile circulă. Cred că băiatul vostru e deja în Stamford. Ia un taxi, ceva.

— Dac-o mai avea vreun ban, spuse Benjamin.

Cei doi încercară să râdă forţat.

Aşa că porniră spre Stamford, cu viteză redusă. În toiul acestor probleme personale, ce mai conta puţină istorie? Ce importanţă mai aveau pozele sau primii pantofiori ai copilului? Cui îi mai păsa de albumele cu poze? Istoria era alcătuită din trofee ieftine şi ziare cu ortografie precară, şi mai era şi sfârşitul întrunirilor orăşeneşti în 1969, şi mai era şi individul din New Canaan care rămăsese *sclav voluntar* ani de-a rândul, după Proclamaţia de Emancipare, şi mai era şi izgonirea căpeteniilor indiene în secolul al XVII-lea, şi liniştea netulburată a regiunii înaintea primilor colonişti englezi. Supravegherea istoriei era subtilă şi durabilă, iar forma ei

circulară îi surprindea pe membrii familiilor Hood, Nixon şi altele. Puteai să-l plăteşti pe Arthur Janov să te înveţe să urli când nu mai suportai de atâta istorie sau puteai să înveţi o rugăciune sau o mantra, sau puteai să-ţi aşterni viaţa pe hârtie şi să speri să cazi la pace cu ea, s-o scrii, s-o pictezi sau s-o transpui în teatru de improvizaţie, dar ăsta era, probabil, cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Nu te puteai mişca.

A dracului familie! Plăpândă, deznădăjduită, şovăielnică, caraghioasă, frustrantă, funcţională şi tristă, tristă. A dracului familie! Demon sau vrăjmaş. Luna viitoare: sfârşitul Celor Patru Fantastici. Cei Patru Fabuloşi. Cei Patru Fetişişti. Familia însemna numai trucuri cu oglinzi. O şarlatanie. Înapoi, trecând prin generaţii, printre strămoşi şi strămoşi ai strămoşilor ai strămoşilor, era o mantie pe care nu credea c-o poate duce. Numai vorbe goale. Paul Hood, flacăra, torţa arsă. Arsă la ambele capete. Ar fi vrut să-i poată uita, ar fi vrut să poată lăsa în urmă acea călătorie, ar fi vrut să mai poarte încă bavetă când mânca, să facă machete de maşini, cu patru viteze şi transmisie manuală, ar fi vrut să se afle din nou în braţele unei fete. Îi era dor de Libbets. Pe peronul din Stamford. Ar fi vrut s-o ia la goană, să fugă de taţi, de strămoşi, de relaţii trupeşti adulterine, de femei fatale şi toate chestiile astea. Voia să fugă de prieteni.

Noaptea fusese foarte, foarte lungă. Ore întregi de mâzgălit pe o bucată de ziar găsită sub banchetă, ore de răbdat frigul pe întuneric, tare lungă noaptea aia, atât de lungă, încât începuse să creadă minciunile tâmpite pe care le spusese, începuse să creadă povestioarele tembele despre familia lui. Să creadă în alinările familiale. A mâzgălit desene şi a scris fraze care se dezintegrau. Prostii cu rimă albă şi citate din *Thick as a Brickx.* Practic, halucinând. Chiar credea că familia lui îl va aştepta la sosire. Că-l vor aştepta acolo – în vreme

1 Album al formaţiei Jethro Tuli, lansat în 1972.

ce violatorul din tren îşi va lua iute tălpăşiţa spre culcuşul lui cu aşternut din piele de leopard şi saltea cu apă – şi vor fi teribil de îngrijoraţi şi-l vor îmbrăţişa şi-i vor născoci noi porecle şi-l vor conduce direct la cel mai mare castron cu cocteil de creveţi.

Nu, nu aşa stăteau lucrurile. Valori de familie. Fraţii Carpenter erau valori de familie. Şi Nixon desemnându-l pe Elvis agent onorific al luptei contra drogurilor. Familia ţinuse uşile deschise alcoolismului, incestului, violenţei şi ignoranţei; ea asigurase transmiterea idioţeniilor rasiste şi a bigotismului de la o generaţie la alta. Părinţii lui erau artizani ai ADN-ului, specialişti în inginerie genetică, care îi implantaseră aceleaşi boli neîndurătoare de care suferiseră şi ei. El era un foc de pistol aşteptând să se declanşeze. Era vraişte-n mintea lui, n-avea niciun prieten, iar

şansele lui erau jumate-jumate.

Aşa că trenul se puse din nou în mişcare, pe când se crăpa de ziuă, deplasându-se greoi, cu viteza mersului pe jos. Învolburându-i lui Paul imaginile mişcătoare, poveştile pe care le născocea, poveşti în care el nu făcuse toate stupizeniile pe care le făcuse în ultimele douăzeci şi patru de ore. Trenul fusese redus la un tren mai de demult, cu locomotivă cu aburi, care-i ducea prin ţara vitelor. Au ajuns la Stamford la prima oră a dimineţii şi toţi aceşti oameni, toţi ceilalţi rataţi, îl întrebau pe Paul dacă avea nevoie de o cursă cu maşina, dacă-l aştepta cineva la tren. Toţi oamenii ăştia care-i vorbeau. Toată amabilitatea lor. Dar el le-a spus nu, nu, nu, nu vă faceţi griji, şi de-atunci îşi tot fâţâia fundul prin gară. S-a abţinut să dea răspunsuri copilăreşti, şi-a lipit un zâmbet pe gură – da, părinţii mei vin să mă ia. L-a întrebat pe un şofer de taxi dacă banii ăştia, ultimele bancnote mototolite, erau de-ajuns ca să-l ducă până în New Canaan. Da, banii ajungeau, dar drumurile erau impracticabile. Trebuia să aştepte până erau degajate.

În orice caz, Paul ştia cum e cu aşteptările astea lungi. Maică-sa întârzia mereu. Nu era surprins să fie adus în starea

asta. În curând avea s-o ia la pas, atâta doar că n-o să se ducă acasă, o să se întoarcă la şcoală. O să meargă pe jos până o să poată face autostopul, după care n-o să se oprcască până hăt, în nord. N-o să se oprească până când n-o să ajungă într-un ţinut atât de nordic, încât n-o să mai fie copaci cu frunze căzătoare, iar granitul o să iasă la suprafaţă de sub fiecare peluză. Ţara gheţarilor.

Plecă din vechea sală de aşteptare, cu adunătura ci de inşi lipsiţi de noroc, şi se înapoie pe peron, pe care-l parcurse în sus şi-n jos, lovind cu piciorul din mers câte-un automat de ziare, sperând să facă rost de ceva mărunţiş. Plăti zece cenţi ca să intre la toaletă şi se spălă pe faţă. Înapoi în sala de aşteptare. Apoi, iar afară, pe peron.

Ştia că nu poate s-o sfârşească rău, totuşi, pentru că ştia cum se terminau revistele de benzi desenate. Nu se terminau niciodată. Revistele de benzi desenate nu aveau sfârşit. Întotdeauna apăreau personaje noi. Întotdeauna apărea o nouă cută în ceea ce părea imuabil şi permanent. De fiecare dată când Creatura îi părăsea pe Cei Patru Fantastici, se întorcea. Suferinţa şi furia lui dispăreau şi pălăvrăgea vesel cu Stretcho, cu Sue şi cu Johnny. Se întorcea. Nimeni nu murea vreodată, cel puţin nu pentru totdeauna, şi nimeni nu dispărea vreodată, niciun conflict nu era devastator, nicio încheiere nu era definitivă. Momentele bune, când lumina de-afară era cum nu se poate mai potrivită şi toată lumea era de acord cu toată lumea, aceste momente reveneau iar şi iar. Franklin avea să fie resuscitat. Sue avea să-l ia pe Reed înapoi. Iar Dr. Doom, a cărui cenuşă fusese împrăştiată în subspaţiu, avea să-i ameninţe din nou, împrumutând înfăţişarea administratorului, a

contabilului sau ceva de genul ăsta.

Aşadar, după ce-a petrecut o oră dezlipind însemnele de pe maşinile scumpe parcate în faţa gării, Paul Hood n-a fost surprins să vadă Firebirdul roşu al familiei lui intrând în parcare. Fordul Firebird. Se înroşi la faţă. Inima i se opri în piept într-un fel pe care nu putea să-l ignore. Avea o inimă. Când maică-sa se dădu jos din maşină, îşi aminti de

259

întâmplarea – de când era mic – când părinţii plecaseră pentru o săptămână şi-i lăsaseră pe el şi pe Wendy cu o hoaşcă, a cărei singură scuză pentru felul cum gătea era că soţul ei, odihnească-sc în pace, fusese total lipsit de simţul mirosului. Paul îşi văzu mama şi-şi aminti de momentul când, în sfârşit, părinţii se întorseseră acasă, când Daisy Chain nu se oprise din lătrat o jumătate de oră, căţărându-se pe toate mobilele. Timp de două ore, toată lumea a râs.

Tatăl lui coborî din maşină, iar Wendy împinse în faţă scaunele ergonomice rabatabile, urmată de câinele bălos, şi iată-i pe toţi stând acolo, având lipite pe feţe acele ciudate jumătăţi de zâmbet. Familia lui. Mama lui era mama lui, iar tatăl lui era tatăl lui şi trebuia să se împace cu asta, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu ei. Aşa cum oraşul Darien nu se putea descotorosi de Long Island Sound, aşa cum cambodgienii nu puteau scăpa de Mekong, aşa cum Concordul nu se putea dezlipi de Merrimack. Era mai bine decât să-ţi petreci restul vieţii în tren. Acasă era locul în care trebuia să te ducă. Menirea limbajului era să elogieze căminul, să elogieze căminul, pe Dumnezeu şi râurile. Dumnezeu, limbajul, râurile şi căminul erau elastice. Totul se întindea în jurul suprafeţei familiei.

Dar zâmbetele lor nu erau adevărate. Familia lui nu zâmbea. Zâmbetele lor erau ca nişte bijuterii ieftine. Cei trei se uitau în jos, râcâind cu picioarele zăpada şi gheaţa din parcare. Nu era totul aşa de senin precum părea. Nu era un episod romantic. Dar se dovedi suficient cât să-l facă să scape însemnele metalice. Pur şi simplu, lăsă figurinele alea complicate de crom să cadă pe asfaltul crăpat. Îşi aruncă braţele în jurul tatălui său cel durduliu. Apoi o strânse în braţe pe mama sa cea glacială. O pupă pe Wendy. Pupă câinele.

— Ei, ne bucurăm că eşti bine, spuse tatăl lui. De cât timp stai aici?

Paul se mulţumi să ridice braţele.

— Avem multe să-ţi spunem.

Toată lumea încercă să râdă.

260

— Şi nu toate-s bune.

Se făcu din nou linişte. Se urcară în maşină, îşi prinseră centurile de siguranţă şi dădură aeroterma la maximum, de parc-ar fi fost înfrigurați de-o viaţă. Daisy Chain

se căţăra pe spatele lui Wendy, ca să ajungă cu limba lui umedă de câine la faţa lui Paul.

Apoi tatăl lui Paul îşi lăsă capul pe volan şi rămase aşa un timp. Scena se prelungi la infinit. Şi deodată începu să se înece sau ceva asemănător. Paul nu mai auzise nicicând aşa ceva. Se gândi c-o fi vreo glumă. Sau o urgenţă medicală. Nu ştia ce să facă. Mama lui îşi ţinea mâna înmănuşată în aer, peste spinarea tatălui său, de parc-ar fi avut de gând s-o aşeze acolo. N-o făcu. Tatăl lui se întoarse ca să se uite la el, să se uite la Wendy, zâmbind, fără să spună nimic, cu obrajii lucind de nu ştiu ce broboane de sudoare.

— Trebuie să vă spun ceva, copii, zise el.

Şi chiar atunci apăru un semn pe cer. Un adevărat semn pe cer. Conversaţia încetă şi apăru acel semn pe cer, care înnodă laolaltă toate cele întâmplate în ultimele douăzeci şi patru de ore. Deasupra parcării. O cifră patru cuprinsă de flăcări. Şi nu se vedea doar deasupra parcării. O văzură deasupra întregului ţinut, peste Biserica Unitariană din Stamford, peste liceul din New Canaan, peste gara din Port Chester şi de-a lungul liniei New Haven, peste vehiculele de intervenţie din Greenwich şi Norwalk, peste micul birou în care Wesley Myers încerca să scrie predica pentru a doua zi, prima duminică din postul Crăciunului. Se vedea din clădirile de servicii publice, din vilele somptuoase şi din apartamentele dărăpănate. Cerurile au declarat: cifra patru în flăcări.

Au văzut-o din Firebird. Au văzut-o şi a rămas cu ei până la sfârşitul toamnei, acea apoteoză.

Sau cel puţin aşa-mi amintesc, oricum. Eu. Paul. Limbutul. Asta-mi amintesc. Iar povestea asta se sfârşeşte exact în acel moment. Trebuie să-l las pe Benjamin acolo, cu acea veste, cu o dorinţă de reconciliere pe care o va îngropa în

261

sine; trebuie s-o părăsesc pe Elena, mama mea, pe care n-am înţeles-o niciodată cu adevărat; trebuie s-o părăsesc pe Wendy, nesigură, cu braţul petrecut în jurul câinelui, şi trebuie să mă părăsesc pe mine – Paul – în pragul maturizării, la finele acelui *annus mirabilis* în care revistele de benzi desenate se confundau cu adevărul, la începutul confesiunilor mele. Trebuie să-i părăsesc pe el şi pe familia lui acolo, pentru că, după tot acest timp, după douăzeci de ani, e timpul să plec.

Sfârşit.

Mulţumiri

»

Ţin să menţionez aici persoanele şi instituţiile fără de care nu aş fi reuşit să scriu această carte: Fishers Island Cobuy, Yaddo, Macdowell, Michael Pietsch, Melanie Jackson, Contele de Cenci, D.A., Helen Schulman, Dan Barden, John Crutcher,

N.B.W., Shrug, Jack Moody, Angela Carter şi mai ales Jules.